

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · quart període · sèrie P · número 83

Ple del Parlament

Sessió 40, segona reunió, dimecres 9 de novembre de 2022

Vicepresidència primera en funcions de presidenta,
H. Sra. Alba Vergés i Bosch

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Pregunta al Govern sobre les emissions de diòxid de carboni 310-00383/13	3
Pregunta al Govern sobre la situació sanitària 310-00381/13	5
Pregunta al Govern sobre la gestió del Departament d'Interior 310-00382/13	6
Pregunta al Govern sobre el dret a una cultura lliure 310-00380/13	8
Pregunta al Govern sobre els ajuts del sector agrari 310-00384/13	9
Pregunta al Govern sobre l'estat de la funció pública 310-00385/13	11
Pregunta al Govern sobre l'estat de l'educació 310-00386/13	13
Pregunta al Govern sobre la integració dels centres educatius a la xarxa pública 310-00391/13	15
Pregunta al Govern sobre el simulacre d'accident químic a Tarragona 310-00392/13	16
Pregunta al Govern sobre els drets culturals 310-00393/13	18
Pregunta al Govern sobre l'actuació del Departament d'Interior en la gestió de les ocupacions i els desnonaments 310-00387/13	19
Pregunta al Govern sobre la seva posició respecte al projecte de l'empresa Hard Rock al Centre Recreatiu Turístic de Vila-seca i Salou i a la Costa Daurada 310-00388/13	21
Pregunta al Govern sobre el reconeixement del català en el Programa Erasmus Plus 310-00389/13	23
Pregunta al Govern sobre la sexualització dels menors a les escoles amb el programa Coeduca't 310-00390/13	24

Pregunta al president de la Generalitat sobre la proposta d'acord de claredat 317-00217/13	26
Pregunta al president de la Generalitat sobre el control de la corrupció en el Govern 317-00218/13	28
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'encaix del seu discurs sobre la transformació verda amb l'atorgament de subvencions a propietaris d'estacions d'esquí 317-00219/13	29
Pregunta al president de la Generalitat sobre la relació del Govern amb els responsables de l'Estat de l'espionatge de persones vinculades amb l'independentisme 317-00220/13	31
Pregunta al president de la Generalitat sobre les declaracions del Govern amb relació a la inseguretat 317-00223/13	33
Pregunta al president de la Generalitat sobre la llista dels resultats de la taula de diàleg amb el Govern de l'Estat anunciats pel president del seu partit 317-00222/13	35
Pregunta al president de la Generalitat sobre els fets i les declaracions de les darreres hores sobre la corrupció de la monarquia i el terrorisme d'estat 317-00224/13	36
Pregunta al president de la Generalitat sobre la previsió de destituir el conseller d'Interior i la seva passivitat en l'acció de govern 317-00221/13	38
Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)	40
Projecte de Llei de modificació de la Llei 18/2001, d'orientació agrària (debat de totalitat) 200-00009/13	40
Proposició de Llei d'equitat territorial per al desenvolupament sostenible de les àrees rurals (debat de totalitat) 202-00039/13	55
Designació d'un diputat interventor per al període pressupostari del 2022 231-00002/13	71
Interpel·lació al Govern sobre la publicitat institucional 300-00234/13	71
Interpel·lació al Govern sobre el desplegament de l'economia de l'hidrogen verd 300-00229/13	78
Interpel·lació al Govern sobre la sobirania energètica i les seves conseqüències socioeconòmiques 300-00242/13	83
Interpel·lació al Govern sobre les mesures del Departament d'Interior per a la protecció de les persones vulnerables en cas de desnonament 00-00239/13	91
Interpel·lació al Govern sobre la gestió del Departament d'Interior 300-00241/13	95

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

Sessió 40.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i quatre minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen a la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general, la lletrada Clara Marsan Raventós i el lletrat Xavier Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats, diputades, si podem reprendre la sessió amb el primer punt de l'ordre del dia...

Comencem per les preguntes al Govern. Abans de començar-les, fer-vos avinent que les preguntes número 4 i número 10, a la consellera de Cultura, es faran al final de les preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre les emissions de diòxid de carboni

310-00383/13

Comencem, doncs, amb la pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les emissions de diòxid de carboni. Formula la pregunta el diputat Dani Cornellà Detrell, del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia. Consellera, quines mesures concretes ha pres aquest Govern per complir el compromís de la Unió Europea, vinculant també per a Catalunya, de reducció com a mínim del cinquanta-cinc per cent de les emissions de gasos d'efecte hivernacle el 2030?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Teresa Jordà i Roura, consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (Teresa Jordà i Roura)

Sí, gràcies, vicepresidenta. Molt bon dia a tothom. President, conselleres, consellers, diputades, diputats. Diputat Cornellà, d'entrada deixi'm dir-li que a Catalunya, evidentment, es troba en una situació com la resta del planeta, doncs, de crisi..., evidentment, d'emergència climàtica i crisi també energètica en aquest sentit. I el Govern el que fa i farà, també, és fer servir absolutament tots els recursos que té al seu abast per garantir també els compromisos i totes les normatives d'emissions de gasos d'efecte hivernacle perquè òbviament es compleixin.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Per quan està previst el pla de protecció i resiliència climàtica? Quins són els objectius per a aquest any i els propers? On és el marc estratègic de mitigació previst per la llei del canvi climàtic? Han revisat la planificació econòmica, territorial, energètica, turística i industrial per accelerar la descarbonització? En un context d'emergència climàtica, amb un augment de les temperatures incontestable, una sequera persistent i un descens de la disponibilitat de minerals i combustibles fòssils, ens calen mesures urgents. I el que veiem amb incredulitat és com s'incompleix, per exemple, la moratòria d'incineradores.

Consellera, vostè va dir públicament que aturaria els projectes de Cercs, Juneda i el Morell i que establiria un pla de tancament de les que estan actives. Per què ha desestimat el recurs de la plataforma Aturem la Incineradora, a Juneda? Aquesta és la seva resposta a la urgència per reduir emissions? Més incineració? Centenars de persones es van manifestar pels carrers de les Borges Blanques per protestar contra el projecte de Nova Tracjusa, demanant fins i tot la seva dimissió. Les seves polítiques són el Hard Rock, el Circuit de Catalunya, ampliar infraestructures fòssils, subvencionar estacions d'esquí per fer neu artificial amb elevats consums d'aigua –que no tenim– i generar més emissions de gasos d'efecte hivernacle?

A nivell industrial a Catalunya hi ha noranta-cinc instal·lacions incloses en el règim regulador de la Unió Europea per a les empreses que emeten més gasos contaminants. El 2021 aquestes empreses van emetre 12,8 milions de tones de CO₂ equivalent. Aquesta xifra equival a un terç del total de les emissions de Catalunya. Aquestes noranta-cinc empreses analitzades van contaminar un 65 per cent més del que estava previst en els seus drets d'emissió. Per quan pensa posar sobre la taula l'impost per a les grans empreses? Aquesta és la transformació verda per reduir les emissions de gasos d'efecte hivernacle del Govern?

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, vicepresidenta. M'ha fet moltes preguntes, no sé si seré capaç en dos minuts de contestar-les absolutament totes. En primer lloc, sap perfectament que tenim un pla per fer la transició energètica, l'hem explicat en més d'una ocasió i estem avançant en aquest sentit. Deixi'm dir també que ara justament fa un any, a la COP26, a Glasgow, de fet al novembre del 21, ja vaig anunciar en aquest cas que el departament havia obert diferents expedients, expedients sancionadors en aquest cas, per un import total de gairebé 7 milions d'euros per infraccions greus, infraccions molt greus, a tres empreses. En aquest cas, eren quatre expedients per tres empreses. En concret, tres expedients per infraccions molt greus, en les quals també n'hi havia una d'infracció greu, eh?

Tot plegat ascendia a aquests 7 milions. Deixi'm dir, també, que a Catalunya, l'any 21, 122 instal·lacions ja han hagut de presentar en aquests moments els informes verificats sobre les seves emissions, que, en aquest cas, representen aproximadament el trenta-cinc per cent de totes les emissions de gasos d'efecte hivernacle del nostre país. També deixi'm dir que el recurs que em parlava de Juneda, en aquest cas, es va desestimar per temes purament jurídics, purament jurídics. I recordarà vostè que, en qualsevol cas, la llicència es va donar no sé si en temps i en forma, però en qualsevol cas no va ser aquest departament el que ho va fer, ni tampoc aquesta consellera.

Si alguna cosa ens preocupa a nosaltres és fer la transformació verda. En això estem absolutament conjurats. I també deixi'm dir-li que una de les altres coses que evidentment també ens preocupen és la qualitat de l'aire. I aquesta no tingui dubte, també, que és una de les prioritats d'aquest Govern. En definitiva, fer la transformació verda és un deure. I no tingui cap dubte que la farem.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Seguim amb la pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació sanitària.

Pregunta al Govern sobre la situació sanitària

310-00381/13

Formula la pregunta el diputat Jordi Jordan Farnós, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jordi Jordan Farnós

Bon dia, conseller. Com ja sabrà, ahir la plataforma pel nou hospital de les Terres de l'Ebre va portar 22.000 firmes aquí, al Parlament, per exigir la seua construcció, 22.000 firmes que demostren que la reclamació del nou hospital no és cap ocurrència, que és una necessitat per als ciutadans i ciutadanes de les Terres de l'Ebre, que no poden esperar més, 22.000 firmes que envien un missatge molt clar a la conselleria, al Govern, sobre el seu menyspreu a les Terres de l'Ebre, 22.000 firmes que no hauria d'haver fet falta haver vingut aquí, al Parlament, per a reclamar el que és de calaix, que cal un nou hospital públic a Tortosa.

Per tant, conseller, la meua pregunta és molt simple. Quin compromís podem esperar de vostè amb la construcció del nou hospital a les Terres de l'Ebre?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Manel Balcells Díaz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Manel Balcells i Díaz)

Gràcies, vicepresidenta; president, diputat. La resposta també és simple: el compromís és ferm d'aquest Govern, no només amb l'hospital de Tortosa, sinó amb la salut a Terres de l'Ebre.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Jordi Jordan Farnós.

Jordi Jordan Farnós

Moltes gràcies, conseller. Li agraeixo les seues bones paraules, però comprendrà que ens costa de refiar-nos-en, perquè lo que contenen són els fets. I els fets demostren, fins ara, que el Govern no ha estat capaç de fer un compromís ferm per garantir el nou projecte d'aquest hospital, que s'iniciï, com a mínim, abans que acabi la legislatura. Els fets també ens diuen que, quan el nostre grup parlamentari ha portat aquesta qüestió aquí al Parlament en forma de moció, el seu partit no ha votat a favor i s'ha abstingut. I, per tant, el temps de les bones paraules ja ha passat.

I li diré més, hi ha una forma molt més fàcil de demostrar per la via dels fets el compromís amb el nou hospital de Tortosa, que és introduint una partida de, com a mínim, mig milió d'euros al nou pressupost de la Generalitat –com ahir reclamaven– per impulsar el projecte d'aquest nou hospital. Això està a les seues mans i això seria un pas endavant en la negociació dels pressupostos, perquè, conseller, l'hospital de Tortosa, l'hospital de les Terres de l'Ebre també és una oportunitat per demostrar que ser d'un partit diferent a l'anterior conseller podria també significar fer coses diferents i tindre altres prioritats. O, dit d'una altra manera, que amb l'hospital de Tortosa vostè té l'oportunitat de demostrar que els incompliments dels anteriors governs i dels anteriors consellers tampoc o no seran els seus.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Moltes gràcies, vicepresidenta. Doncs té tota la raó. Anem a temes concrets. L'hospital de Tortosa ja ha tingut moltes anades i vingudes aquest tema, no? I moltes contradiccions. On estem a dia d'avui? Hi ha un compromís del conseller Argimon, que va adquirir, de dir, farem un nou hospital, sense cap més concreció. Jo li dic, miri, el que farem seran tres coses. Una, una reforma de l'actual hospital, que és immediat

i s'ha de fer, hi ha tema d'accessibilitat, amb una licitació que sortirà aquest mes de novembre perquè les obres comencin al més aviat possible, un cop feta la licitació. Però amb això no n'hi ha prou. Efectivament, hem de fer la planificació d'un nou hospital, hi estem d'acord.

Necessitem posar-hi aquest mig milió per fer el projecte en el pressupost. I fa bé de dir-ho, perquè necessitem un pressupost per fer-ho, no? Per tant, suposo que vostès estaran atents, també, que puguem tenir un pressupost per fer això. Però jo no em limitaria a això. Jo tindria una mirada una mica més llarga. El problema no està només en un nou hospital. El problema està en com donem cobertura a la salut a Terres de l'Ebre. Com coordinem Móra d'Ebre, què fem amb Amposta, què fem amb tots els professionals que fan falta, també, allà?

Per tant, el que cal és una estratègia una mica més complexa, que no només un nou hospital. I amb això ens hi trobaran. Nosaltres el que farem serà abordar, amb tots vostès, com enfoquem la resposta sanitària que necessita la població de Terres de l'Ebre. I, segurament, haurem de ser una mica propositius i haurem de fer una discriminació positiva, també cara als professionals, perquè es puguin establir, es puguin quedar, puguem retenir talent a Terres de l'Ebre. Per tant, jo aniria més lluny, més lluny. Anem a veure com solucionem de forma integral, amb justícia, el que necessita la població de Terres de l'Ebre.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Continuem amb la pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la gestió del Departament d'Interior.

Pregunta al Govern sobre la gestió del Departament d'Interior

310-00382/13

Formula la pregunta la diputada Lorena Roldán Suárez, del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Sí, muchas gracias, presidenta. Señor Elena, en breve hará un año y medio que usted fue nombrado *conseller*. ¿Del uno al diez, qué nota le pone a su gestión?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Bé, en aquest terreny tenen la paraula sempre els ciutadans, diputada –vicepresidenta– i, per tant, a ells els tocarà jutjar-ho.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Gracias. Mire, escándalo de presuntos abusos sexuales por parte de un médico adscrito al departamento. Denuncian tres *mossos*. Hace más de cinco meses mi grupo pidió su comparecencia. Se votó y se aprobó, pero usted no ha encontrado ni un solo día para venir a dar explicaciones por este asunto. Ya sé que usted está muy ocupado purgando a Mossos como para venir aquí a rendir cuentas, pero la pregunta es si a usted no le preocupa la protección de los agentes. Y la verdad es que lo parece. Cómo, si no, explica usted que la Generalitat retirara la acusación durante el juicio de los siete del 30-G. Ustedes dejaron tirados a los Mossos que fueron agredidos por defender este Parlamento. ¿Fue esta otra exigencia de la CUP para invertir a

Pere Aragonès? Como lo fue también defender a Marcel Vivet, acusado de agredir con un palo a un *mosso d'esquadra*, o retirarles también la defensa especializada.

Usted no cuida a sus trabajadores, señor Elena. ¿Dónde está la paga extra prometida por el director de la Policía por la situación lamentable que tuvieron que vivir los agentes durante el covid? ¿No ha llegado? ¿La equiparación salarial entre cuerpos especiales? No ha llegado. ¿Los coches nuevos? No han llegado. ¿Los vales comedores para todas las jornadas, los llamados Moin? No han llegado. El pago de la bufanda para los *mossos* en prácticas, adivine, no ha llegado. Usted no cuida a sus trabajadores.

Mire, hace un año le interpele también sobre el estado insalubre de las comisarías a causa de la marihuana incautada. Usted me contestó que es que no sabía nada de este asunto. ¿Le ha dado tiempo ya de informarse de lo que pasa en sus comisarías y en su departamento o todavía no, señor Elena? Usted va tarde con el almacén. Son comisarías, no clubs canábicos. Mire, la sala del 112 de Reus, un solo agente gestionando todas las patrullas; hasta que no llegan las quejas y las denuncias de los sindicatos, usted no mueve un solo dedo. Y le adelanto que no basta con abrir más salas, lo que tiene que hacer es pagarles a estos operadores, también, según su categoría, que hasta en esto ustedes les regatean.

Mire, usted, señor Elena, no cuida a sus trabajadores porque a usted lo único que le preocupa es tener mandos que obedezcan sus órdenes y las de la CUP. Así que le digo que su gestión al frente del departamento es, señor Elena, de suspenso.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Vicepresidenta, diputada... Bé, ara ja sabem la seva nota. Vull dir que ara esperarem que en el futur el conjunt dels ciutadans i ciutadanes digui la seva. No ha estat cap sorpresa.

Miri, m'ha fet moltes preguntes sobre temes molt diferents i voldria començar pel primer. Aquest metge estava *fora* del departament, ha estat denunciat, està al jutjat i nosaltres actuem com a acusació. En aquest terreny, ni la més mínima tolerància. I, a més a més, els hem estat explicant tot el que ha anat passant, a vostès i al seu grup, de forma bastant periòdica. Cap tolerància amb aquesta qüestió, acompanyament a les víctimes i, naturalment, anar contra la persona que ha actuat d'aquesta manera.

I sí, sí que cuidem els defensors públics, els servidors públics, que són el Cos de Mossos d'Esquadra. El que nosaltres no podem és fer màgia. Aquí hi ha hagut molts anys en els que no s'han contractat agents de Mossos d'Esquadra –molts anys–, i el primer canvi ha estat amb aquest govern, amb un acord per contractar-ne 22.000, en pujar el sostre dels Mossos d'Esquadra, i la contractació de vuit-cents mossos anualment. O la jubilació anticipada, que, encara que li sap tant i tant de greu, ha estat gràcies a aquest govern. Gràcies a aquest govern, amb un acord amb el Govern de l'Estat a l'aprovació dels pressupostos. I també, sí, fem mesures per a una política de seguretat al servei dels drets i llibertats dels ciutadans i, especialment, dels més vulnerables. Perquè sí, som un govern progressista. I, per tant, tenim un criteri d'aplicació, per exemple, de la llei mordassa diferent a la que aplicaria vostè. I tenim una política amb relació a com es tracten els desnonaments diferent a la que practicarien vostès, perquè tenen una visió..., i tenim, afortunadament, i afortunadament la nostra és majoritària, una opinió i una valoració diferent del que són les polítiques de seguretat.

Sí, seguirem treballant pels drets i llibertats dels ciutadans, a través del sistema de seguretat pública d'aquest país. I ho farem des de l'esquerra. Ho farem de forma progressista, amb una policia social, amb una policia amb dimensió social al servei dels més vulnerables.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern a respondre oralment en el ple sobre el dret a una cultura lliure.

Pregunta al Govern sobre el dret a una cultura lliure

310-00380/13

Els informo que reprenem l'ordre tal com estava establert en les preguntes i continuem per la pregunta número 4, pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el dret a una cultura lliure. Formula la pregunta la diputada Anna Grau Arias, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Señora Garriga, ¿diría usted que su gobierno, la Generalitat, de Esquerra Republicana, puede y quiere garantizar el derecho de todos los catalanes a una cultura libre?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Natàlia Garriga Ibáñez, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Natàlia Garriga Ibáñez)

Gràcies, presidenta. Diputada Grau, nosaltres el que volem garantir és l'accés lliure i universal a la cultura com un dret bàsic i inalienable.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Esta diputada se ha leído la memoria preliminar de la ley de derechos culturales, que impulsa su departamento y que contiene elementos interesantes y hasta excitantes. Por ejemplo, la promesa de que entre todas las administraciones gasten doscientos euros por persona y año para garantizar el acceso equitativo y universal a la cultura. Ojalá no sea una promesa tan difícil de cumplir como el dos por ciento del presupuesto de la Generalitat para Cultura. Miren que es raro estar todo el día con el mantra de que la lengua catalana desaparece y no hacer lo más obvio para que no desaparezca, apostar por una cultura fuerte, universal y libre.

Como lo cortés no quita lo valiente, déjame felicitarla a usted y al *president* por algunas cosas. La primera, por haberse quitado de encima el sector hiperventilado de Junts per Catalunya, al que pertenece Hèctor López Bofill, concejal de Junts en Altafulla y profesor de la UPF. Hay libertades de cátedra que matan, ¿eh? Y, en este caso, lo digo en un sentido literal, porque este sujeto pide sacrificar vidas, es decir, pide muertos para salvar la lengua catalana de la extinción. Anda que...

Cuanta menos gente se halle en el Govern de la Generalitat, mucho mejor. Y eso vale también para el señor Francesc Ten cuando, en un ajuste de cuentas posdivorcio, la anima a usted a llevar por la oreja a los jóvenes de Barcelona a hablar catalán por la fuerza. Senyor Ten, deixi estar el jovent i deixi estar la lengua, que com més vostès la barregen, menys gent la parla.

Claro que luego nos encontramos con que el grupo de Esquerra en el Ayuntamiento de Barcelona pide que los concejales barceloneses solo usen el catalán, nunca el español; que los pregones municipales antes se hagan en vikingo que en español, es decir, solo en catalán y, en fin, que no nos olvidemos todos de que en Barcelona viven millones de castellanohablantes y es cuna de obras universales de la literatura española, hispanoamericana incluso.

Qué estrechez de miras, qué agobio. ¿Cómo pueden ustedes vivir así? ¿Esta es su idea de garantizar derechos culturales, amputando la mitad de la cultura? ¿Van a desatar también en los ayuntamientos una operación de castigo hispanófono?

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera de Cultura.

La consellera de Cultura

Gràcies, vicepresidenta. Doncs miri, li agraeixo moltíssim que s'hagi llegit la memòria preliminar, de debò, de la llei de drets culturals.

I, de fet, aprofito aquesta resposta per poder-li explicar en quin punt ens trobem d'aquesta llei de drets culturals. Perquè el fet que una part de la població no pugui accedir a la igualtat d'oportunitats als béns culturals ni participar plenament de la vida cultural del país no només vulnera els drets d'aquestes persones, sinó que perjudica el conjunt de la població. Deixa enrere una part dels seus membres, menys té el capital creatiu d'aquestes persones..., podrien aportar a la societat i descarta la possibilitat de reforçar la cohesió social entre el conjunt de la ciutadania. Per això ens sembla tan important treballar en aquesta llei de drets culturals.

Els objectius d'aquesta llei són establir el marc que garanteixi la lliure participació, la creació, l'accés a tota la ciutadania, a la vida cultural, als béns, productes i pràctiques culturals, amb especial atenció a aquelles persones i col·lectius que actualment no poden accedir-hi en igualtat de condicions; reforçar la protecció dels treballadors del sector cultural; ordenar adequadament tot el sistema i garantir el correcte finançament del sistema cultural, i endreçar i completar el sistema de gestió de dades i formació cultural per poder-ne fer un seguiment i avaluació.

Divendres vam obrir, i per això ho hem estat difonent la setmana passada, el procés participatiu d'aquesta llei. És molt important. És una llei que desmunta barreres invisibles, ja siguin socials, econòmiques, mèdiques o del lloc d'origen, que impedeixen l'accés universal i la participació plena de cultura. El calendari és que durant aquestes properes setmanes farem nou sessions obertes a la ciutadania, cinc sessions de caràcter més tècnic i, per tant, per a nosaltres és molt important que tothom hi participi, precisament perquè la cultura no es fa sola, la fem entre tots i totes, com sempre diem, i volem la participació de tots els sectors culturals a tots els equipaments, de totes les empreses que en formen part. Per tant, des d'aquí faig una crida –i aprofito– a la ciutadania perquè hi participi. Perquè, com a Govern, volem que tothom pugui accedir a la cultura, que tothom hi pugui participar, perquè volem una ciutadania més creativa, crítica i empoderada i, per tant, una ciutadania més lliure. Gràcies.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el ple sobre els ajuts del sector agrari.

Pregunta al Govern sobre els ajuts del sector agrari

310-00384/13

Formula la pregunta la diputada Rosa Maria Ibarra Oller, del Grup Parlamentari Socialistes - Units per Avançar.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Consellera, el 9 i 10 de gener del 2021 es va produir el temporal Filomena, que va tenir afectacions diverses a Catalunya, essent les zones més afectades les comarques del sud de Lleida i de l'interior de Tarragona i de les Terres de l'Ebre. El Segrià, les Garrigues, la Ribera d'Ebre, la Terra Alta i el Priorat es van emportar el gruix dels desperfectes dels danys per aquest temporal, que va deixar

més de 46.000 hectàrees de conreus, especialment d'olivera, greument afectades, segons dades del seu departament.

En aquell moment, vostè mateixa va dir textualment que no deixarien els agricultors penjats. Consellera, a data d'avui només han resolt favorablement cent setanta dels 511 expedients presentats, les sol·licituds presentades. Moltes de les denegades han estat objecte de recurs, que a dia d'avui molts recursos d'aquests encara no han tingut resposta. Com valora l'actuació del Departament davant les sol·licituds dels pagesos i pageses afectats pel Filomena?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula, senyora Teresa Jordà i Roura, consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, vicepresidenta. Miri, ho hem parlat en moltes ocasions, ho sap perfectament. Aquest departament està al costat del sector primari i està des de sempre, i encara més en moments de dificultat i de plena crisi. Cada vegada que hi ha hagut un episodi meteorològic extrem, hi hem estat. I, pel que fa al cas del Filomena, l'hi explicaré, si vol, més detalladament, però en qualsevol cas, fixi's, tots els paràmetres que vàrem acordar els vàrem acordar, per a aquest ajut concret, com fem sempre, amb totes les organitzacions agràries. Aquests eren els paràmetres. Evidentment havien de ser professionals, hi havia d'haver més d'un trenta per cent d'afectació. Dit això, totes les persones que van manifestar i van portar els documents sota aquests paràmetres, òbviament van cobrar. Ara hi ha un seguit de recursos que ens estem mirant amb lupa, que gairebé els tutoritzem, per dir-ho d'alguna manera, per poder-hi respondre, però en qualsevol cas, per a nosaltres és imprescindible respondre-hi, però respondre-hi, evidentment, davant d'uns paràmetres acordats sempre amb el mateix sector.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Rosa Maria Ibarra Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, consellera. Les dades no confirmen el que vostè ens deia, quant estar al costat del sector, especialment amb el Filomena. Vostès tenien una partida de 4.800.000 euros per poder ajudar els afectats a fer front a aquest desastre. Però d'aquests gairebé 5 milions d'euros, n'ha arribat al sector només 1 milió. Potser els paràmetres que vostè deia no eren els oportuns.

Els peritatges a les finques afectades van arribar tard i malament i, com sempre, els agricultors en són els perjudicats. De fet, vostè mateixa, consellera, va visitar finques i va poder comprovar el grau d'afectació del temporal. I és curiós que alguna de les finques que vostè mateixa va visitar, i que va veure que necessitaven ajut, i així ho va manifestar, li hagin estat denegades les sol·licituds. Com pot ser, consellera, que només s'hagi resolt positivament una tercera part dels expedients? Com pot ser que gairebé dos anys després del Filomena encara no s'hagin resolt tots els recursos presentats contra les sol·licituds denegades? Com pot ser que no hagin arribat tots els fons consignats als agricultors afectats?

Consellera, a Catalunya tenim un sector agrari potent, que sempre ha demostrat el seu valor, però sobretot en moments crítics per a la societat, com durant la pandèmia, en què va proveir d'aliments, de qualitat i en quantitat suficient, el país. El sector agrícola català necessita l'acompanyament del Govern, necessita que el Departament estigui al seu costat, especialment en moments complicats, com va representar el Filomena. Els agricultors i els ramaders, les agricultores i les ramaderes d'aquest país, no en tenen prou amb bones paraules, necessiten fets, consellera. Governen i facin-ho de la mà del sector.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Diputada, li explicaré com acompanyem el sector. D'entrada, hem abonat, només aquest 2022, ja 11 milions i mig a més de 5.860 beneficiaris, en aquest cas, respecte a les derivades de la guerra d'Ucraïna. Aquest 2022 hem destinat ja més de 2 milions al sector de l'equí, de la poma, que no estaven contemplats en aquest cas pel *ministerio*. Estem preparant també una línia d'ajuts Feader, dels sectors del porcí no integrat, i també de l'aviram. I també, val a dir, per a la petita indústria agroalimentària, que l'entendem de deu a cinquanta treballadors, 12 milions d'euros.

Temes més basats en episodis extrems... (*Per raons tècniques, no ha quedat enregistrada part de la intervenció.*) Hem parlat del Filomena. Jo l'hi torno a dir, eh? Quan les coses es fan bé, aquells que van presentar la documentació en forma, tal com ho havíem estipulat, han cobrat, i així ens mantenim, i el dia que vulgui li ensenyem els números i els expedients.

El tema de la fruita dolça, ho hem explicat, hem allargat encara més els recursos en aquest sentit, fins arribar als 32 milions, i 8 milions per a les cooperatives i per a la indústria, també agroalimentària. I deixi'm-li dir també que a tot plegat, s'hi sumen aquest reguitzell d'ajuts, només per al 22, s'hi sumen els de la política agrària comuna, que el que hem fet justament –ho farem aquest divendres, dia 11–, doncs, és avançar una bestreta de més de 137 milions d'euros, bàsicament, perquè l'objectiu no és altre que portar liquiditat a un sector que és extremadament imprescindible, necessari per al país i, a més a més, en un moment, doncs, de crisi.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el ple sobre l'estat de la funció pública.

Pregunta al Govern sobre l'estat de la funció pública

310-00385/13

Formula la pregunta la diputada Marta Moreta Rovira, del Grup Parlamentari Socialistes - Units per Avançar.

Marta Moreta Rovira

Gràcies. Bon dia, conseller. El 27 de setembre, el seu govern va aprovar el decret llei de mesures urgents per reduir la temporalitat a l'Administració de la Generalitat. Aquest decret, però, no ha arribat mai a aquest plenari, i no hi ha arribat perquè es varen adonar que no tindrien els suports suficients per validar-lo. En primer lloc, perquè el decret contenia aspectes en els quals la Generalitat no en té les competències. I en segon lloc, i el més important, perquè havien redactat un decret sense comptar amb ningú; no l'havien acordat ni pactat amb els sindicats i, sorprenentment, tampoc l'havien negociat amb els diversos grups parlamentaris, que són els que podrien haver assegurat la seva validació. Portar a validar un decret sense comptar amb els suports necessaris és d'una gran irresponsabilitat.

Sap què passa, conseller? Que dia rere dia constatem que aquest Govern no funciona. No funciona perquè és el Govern més dèbil de la història. No sé si se n'han adonat, que estan en minoria. Però, miri, li diré més: estant en minoria, podrien saber acordar, pactar i negociar. Però això tampoc ho saben fer.

Sap què passa? Que reduir la temporalitat..., no calia fer un decret per fer-ho ara aquí en el Parlament, sinó el que s'havia de fer era desplegar la Llei 20/21, que es va aprovar al Congrés dels Diputats amb el seu suport, per cert. I ara, amb només

el vint-i-quatre per cent dels diputats, tenen la gosadia d'aprovar un decret sense haver-lo consensuat i, per tant, l'estratègia ja neix fracassada.

I, per acabar d'arrodonir-ho, ahir el Govern va aprovar un nou decret. Aquesta vegada han decidit que el pactarien amb alguns sindicats. I amb això pretenen pressionar els grups parlamentaris per donar suport a un segon decret que tampoc s'ha negociat. Però se n'adonen, que el decret s'ha de validar en aquest hemicicle? Els números no surten per enlloc i, en comptes de negociar i treballar conjuntament, decideixen, altre cop, tirar pel dret. Ja saben amb quins suports compten o també pensen retirar aquest segon decret?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials (Carles Campuzano i Canadés)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, excuso la consellera Vilagrà, que és la consellera competent en la matèria. En nom seu i del Govern, li contesto jo.

Jo estic convençut que aquest decret llei que va aprovar el Govern aquest passat dimarts, quan arribi al Parlament, haurà de gaudir del suport dels grups parlamentaris i, singularment, del seu grup. I segurament hauran de fer-ho perquè aquest és un decret, efectivament, acordat amb el conjunt dels sindicats de la mesa d'ocupació. És un acord entre el Govern i els representants dels treballadors públics, que va ben orientat a millorar i modernitzar la funció pública d'aquest país, responent als paràmetres que marca la llei estatal en aquest compromís de reducció de la temporalitat en el sector públic. Hem abordat la qüestió de la temporalitat en el marc dels interessos. Hem de millorar les qüestions de temporalitat vinculades a l'àmbit dels funcionaris.

Se m'escapa quines qüestions li poden preocupar, a vostè, en concret, del decret que es va aprovar dijous. Em consta que l'equip de la consellera Vilagrà està intentant tancar reunions amb vostès per tal de discutir i analitzar aquesta proposta. I, per tant, no em puc imaginar un escenari de millora i de modernització de la funció pública que no tingui el suport del Grup Socialistes. Estic segur que, quan s'hagi estudiat el decret llei i quan n'hagi parlat amb la consellera Vilagrà, podrem comptar amb els seus vots.

I, a més a més, esperem també que en l'avantprojecte de llei d'ocupació per al sector públic en què el Govern està treballant, quan aquest procediment vagi acabant i puguem també dur-lo al Parlament, comptem amb el Grup Socialistes. Jo crec que en la qüestió de fons, com fem una administració pública més eficient, com fem una administració pública més sòlida, com som capaços de construir carreres professionals adequades per als nostres treballadors públics, vostès també hi seran.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Marta Moreta Rovira.

Marta Moreta Rovira

Conseller, primer es negocia i després s'aproven els decrets. (*Alguns aplaudiments.*) Per acabar, de totes maneres, el projecte de llei de l'Escola d'Administració Pública..., tampoc ho estan fent bé, perquè han passat de les seves consideracions i dels seus informes –del Consell Rector de l'Escola d'Administració. Pensen negociar i acordar o consensuar aquest projecte de llei? O també pensen tirar pel dret, conseller? Sap què passa? Que no són de fiar.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, vostè estarà d'acord amb mi que l'acord amb els representants dels treballadors és fonamental. Se m'escapa a mi que vostès, el Grup Socialistes, no recolzin allò que els representants dels treballadors de la funció pública acorden amb el Govern. (*Remor de veus.*) Hem de donar-li valor al diàleg social. I vostè, que té una tradició de pactes de reforma laboral al seu grup, sap que allò acordat entre representants dels treballadors i representants dels empresaris –en aquest cas, els representants dels empresaris som la Generalitat– mereix el suport d'aquesta cambra. Espero que estigui al costat dels funcionaris, al costat dels representants dels treballadors públics.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'estat de l'educació.

Pregunta al Govern sobre l'estat de l'educació

310-00386/13

Formula la pregunta la senyora Esther Niubó Cidoncha, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. Avui li voldria plantejar tres qüestions. Per tant, seré bastant directa.

En primer lloc, el seu Govern va anunciar fa uns mesos –de fet, ja ho feia en campanya electoral– la gratuïtat de l'escolarització dels infants I2. I després de nombroses setmanes negociant amb les entitats municipalistes, cosa que és molt important perquè les escoles bressol municipals representen el noranta-sis per cent de l'oferta pública d'aquest país, es va arribar a un acord, que es va signar l'1 d'abril, on es fixaven els termes del finançament d'aquest servei educatiu tan important i que complementaven la disposició addicional trentena de la LEC, que fins i tot regula de quina manera es retornarà el deute als ajuntaments després que, com saben, durant set anys el Govern de la Generalitat abandonés la seva responsabilitat.

Doncs bé, quina ha estat la sorpresa que han tingut els ajuntaments quan, després d'aquest acord recent, no han rebut encara, no han cobrat el curs escolar anterior al 21-22. I, per tant, conseller, li vull demanar per què no han cobrat els ajuntaments el curs passat i quan ho pensa pagar.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Josep González-Cambray)

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, diputada Niubó... Bé, doncs, com vostè molt bé plantejava, el que va fer el Govern de la Generalitat l'any 2019 és recuperar finançament per a les escoles bressols municipals, que feia set anys que no es finançaven. Aquest finançament..., amb la llei d'acompanyament de pressupostos, vam fixar no només el finançament de plaça anual, sinó també el retorn del que no s'havia ingressat durant els anteriors set anys. I això es va pagant any rere any amb el calendari previst.

El que hem fet com a novetat aquest any és l'infantil 2, gratuïtat per a l'escolarització de les famílies a infantil 2. I, per tal de que els ajuntaments no hagin d'avançar aquests diners que fins ara pagaven les famílies, el que estem fent a tots els ajuntaments del país és bestretes d'aquestes places. Vam fer-ho el mes de juny, ho hem fet

el mes de setembre i ho farem la darrera per Nadal. Per tant, avancem els diners des del departament.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar té la paraula la diputada Esther Niubó Cidoncha.

Esther Niubó Cidoncha

Sí, conseller, vostè m'ha contestat com estan finançant aquest curs, però és que no han cobrat el curs passat, l'hi recordo.

I, per tant, de passada, li vull fer notar també la preocupació pel sosteniment d'aquest servei fonamental si anem a pròrroga pressupostària. Vostè sap millor que jo que amb la partida que hi ha no financem ni l'escolarització de zero-tres, ni la gratuïtat de l'I2, ni el retorn del deute.

Per tant, li demanem que aclareixi, si us plau, a les famílies i als ajuntaments quin és el seu pla si anem a pròrroga pressupostària i si tornarà a abandonar les escoles bressol.

En segon lloc, un dels altres anuncis que vostè va fer l'últim curs en el marc del pacte contra la segregació era que l'alumnat vulnerable de P3 i de primer d'ESO aquest curs vindria acompanyat d'una motxilla, d'una aportació econòmica perquè les famílies no haguessin d'avançar els diners de llibres en material escolar o de sortides. I novament, sorpresa, aquest ajut ni ha arribat ni se sap quan arribarà i les famílies són les que estan pagant, quan ja sabem que aquest curs ha estat difícil per l'increment de preus dels llibres i de també el menjador.

Per tant, novament, conseller, li demanem quan pensa pagar i complir amb les seves promeses. Sincerament, estem molt preocupats per la gestió del seu departament, per anuncis de promeses incomplertes i perquè aquesta política de propaganda buida no es correspon amb la realitat.

I, finalment, una altra qüestió que ens preocupa: segons el calendari d'avaluacions d'aquest curs, hem vist com les proves de competències bàsiques d'expressió oral en català aquest curs es faran de manera censal i, per tant, les farà tothom, però, en canvi, les de castellà es faran de manera mostral i només les faran alguns centres. Voldríem saber quin és el motiu, quin argument hi ha que pugui fer públic per explicar-ho.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies. Doncs donar resposta als tres temes que vostè planteja. Hi insisteixo, eh?, pel que fa al cobrament de les places d'escoles bressol, el que fem és el calendari que cada any es fa, amb l'endarreriment del curs anterior com cada any es paga. I, a més a més, pel que fa a la gratuïtat d'escolarització a infantil 2, fem bestreta perquè els ajuntaments no avancin diners.

Pel que fa a les novetats d'aquest curs de lluita contra la segregació, una de les transformacions que hem posat en marxa era que havíem de ser capaços de canviar la mirada sobre com afrontàvem la segregació a l'entrada del sistema educatiu. I per fer-ho, hem identificat l'alumnat en situació de vulnerabilitat, conjuntament amb els ajuntaments, hem fet aquesta reserva de places i per primera vegada a la història el que fem és acompanyament econòmic de tot aquest alumne, tant a la pública com a la concertada.

Aconseguirem fent-ho d'aquesta manera, a l'entrada del sistema, a infantil 3 i a primer d'ESO, que les escoles en uns anys acabin representant, cosa que no passa ara, les famílies, l'alumnat de l'entorn on viuen aquestes famílies.

Els pagaments..., ha entrat en curs aquest any, i els pagaments es faran propiament en un parell de mesos.

I feia una tercera pregunta relacionada amb... les proves de competències bàsiques –sí, gràcies. Vam dir que és important, sempre ho hem dit, tenir indicadors, tenir dades, i a partir de les dades, prendre les millors decisions. Per tant, totes les proves de competències bàsiques, com més les puguem millorar, millor; han de ser realment competencials. I aquí tenim marge de millora. I una novetat que fem de cara a aquest curs és avaluació oral, tant en català com en castellà com en anglès. Comencem de forma pilot amb un censal català i amb un mostral a la resta de llengües.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la integració dels centres educatius a la xarxa pública.

Pregunta al Govern sobre la integració dels centres educatius a la xarxa pública

310-00391/13

Formula la pregunta el diputat Ferran Estruch i Torrents, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Ferran Estruch i Torrents

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tothom. Conseller, el passat 4 de novembre celebràvem la incorporació de l'escola Joviat de Manresa a la xarxa d'escoles públiques del país; una escola d'iniciativa social fundada a Manresa el 1960 en ple centre històric de la ciutat. Culminava així un procés iniciat el 2020, quan l'escola Joviat sol·licitava al Departament d'Educació la seva integració a la xarxa d'escoles públiques. Només dos anys després, i gràcies a la voluntat i al treball incansable de totes les parts, aquella petició formulada per l'escola, i compartida per l'ajuntament i la societat manresana, ja és una realitat: el proper curs 23-24, Manresa sumarà mil trenta places públiques a les etapes d'educació infantil, primària i ESO, convertint-se en l'escola pública més gran de la ciutat.

En aquest mateix sentit, ahir vostè també anunciava la incorporació de l'escola, de la històrica escola Sant Felip Neri a la xarxa pública.

Aquestes notícies, conseller, ens satisfan moltíssim. Són passos molt importants en l'enfortiment de la xarxa d'escoles de tot el país. Uns canvis que ens reforcen com a societat, que garanteixen més i millors oportunitats per a tothom i que són claus per a moltes famílies en situació de vulnerabilitat. Passos que es fan des del reconeixement a institucions exemplars dels nostres territoris com l'escola Joviat o la històrica escola Sant Felip Neri.

La integració de l'escola Joviat representa també l'aposta ferma d'aquest Govern pels instituts escola, un canvi de model que permet la continuïtat dels i les alumnes en la mateixa escola; per tant, en el mateix projecte pedagògic dels tres als setze anys.

Així doncs, conseller, li preguntem sobre aquest procés d'integració d'escoles a la xarxa pública, els canvis i millores que comporten i si hi ha previsió de noves integracions en el futur.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Gràcies, diputat Estruch. Bé, estem en un país on afortunadament i històricament hem tingut moltes iniciatives so-

cial, de fundacions, de cooperatives i també des dels ajuntaments, que han donat resposta a una oferta educativa inclusiva, de qualitat, social on feia falta. Algunes d'aquestes propostes educatives els darrers anys ens estan sol·licitant integrar-se a la xarxa del Departament d'Educació. I, per això, al Govern l'any 2019 ens vam dotar d'un decret que el que feia era possibilitar aquesta integració d'aquests centres, ja siguin concertats o ja siguin municipals, a la xarxa del Departament d'Educació.

Des de l'any 2019 sempre comença el procés amb sol·licitud del titular. Han de complir tres requisits: necessitats d'escolarització –que tinguem infants i joves durant els propers vint anys–; que l'edifici reuneixi les condicions per fer una oferta pública, i que els acords amb el titular, amb la propietat siguin econòmicament eficients i eficaços.

Hem fet, des del 2019, tretze integracions, deu d'escoles concertades i tres d'escoles municipals, i hem incrementat en set mil les places públiques –en set mil–, 2.500 només a la ciutat de Barcelona, una ciutat on és molt difícil trobar sòl i incrementar places públiques. Per tant, set mil places públiques més. I les darreres que hem anunciat, tal com vostè avançava, són l'escola Joviat, a Manresa, una escola al centre de la ciutat, una escola històrica, una escola de barri. La vam anunciar divendres. I ahir vam anunciar Sant Felip Neri; Sant Felip Neri, un símbol del gòtic. I, per tant, incorporem per al curs vinent dos escoles que són exemple de cohesió social, que són exemple d'escola de barri; més de mil alumnes de l'escola Joviat de Manresa, i l'escola Sant Felip Neri, en una plaça..., viu en una plaça, l'escola Sant Felip Neri, on malauradament hi vam tenir bombes feixistes, i des del Departament d'Educació el que fem és garantir que en aquesta plaça hi continuïn havent rialles i somriures i crits dels nens de l'escola Sant Felip Neri.

Mai com fins ara –mai com fins ara–, anem als fets, fem que les coses passin. Mai com fins ara, al sistema educatiu català havíem tingut tantes places públiques, havíem tingut ràtios tan baixes de nombre d'alumnes per mestre i havíem tingut tants mestres i professors.

Moltes gràcies. Seguim avançant.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el simulacre d'accident químic a Tarragona.

Pregunta al Govern sobre el simulacre d'accident químic a Tarragona

310-00392/13

Formula la pregunta el diputat Carles Castillo Rosique, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Carles Castillo Rosique

Bon dia a tothom. Bon dia, conseller. El gener de fa dos anys va tenir lloc a Tarragona l'accident més greu que s'ha produït mai al polígon petroquímic; un accident amb tres morts i el risc d'una catàstrofe que podia haver estat d'una afectació terrible per a les poblacions del voltant, entre d'altres, barris sencers de treballadors i treballadores que es troben pràcticament al costat de les empreses petroquímiques.

Malauradament, abans-d'ahir mateix, la població de Constantí i també una part de Reus es va haver de confinar també davant d'un incendi en una empresa de sofre.

Són nombrosos els riscos als que està exposada la població, ja que aquests accidents es produeixen molt a prop de zones habitades. En aquest sentit, des de l'Administració pública hem de treballar sense parar per millorar la prevenció i la reacció davant del problema o la situació de risc que es pugui donar.

La ciutadania n'és conscient i encara segueix preocupada. Necessitem garantir una reacció contundent per recuperar la confiança perduda. Som conscients, conse-

ller, que el risc zero no existeix, i volem que les empreses químiques inverteixin en el nostre territori, però sempre garantint la seguretat de la població.

Sabem que ho estan fent. Des de Protecció Civil i des del Departament d'Interior en general s'està treballant de valent i s'han fet reunions diverses de treball amb alcaldes, entitats i associacions de veïns i veïnes afectades, i s'han tirat endavant actuacions de gran importància. Entre elles, l'actuació extraordinària i especialment complexa del passat dimecres 2 de novembre a la tarda, on a Vila-seca, la Canonja, Salou i una part de Tarragona, la Generalitat va fer el primer simulacre complet del Plaseqta, el simulacre d'emergència química més gran fet mai a Catalunya; un simulacre per posar a prova el funcionament de les sirenes, practicar el confinament de la població i, també per primera vegada, provar els famosos avisos SMS d'emergència via mòbil. Aquest simulacre va aconseguir la implicació i la col·laboració de molta gent, i vostè ho va seguir des de la primera línia, conseller.

Segur que queda molta feina per fer, però ens pot explicar, conseller, com valora el simulacre d'accident químic realitzat i quina utilitat tenen, en general, els simulacres pel que fa a la seguretat de les persones?

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, vicepresidenta. Diputat, efectivament, el primer que vam fer quan el 26 de maig, doncs, vam assumir la responsabilitat d'Interior va ser justament anar les primeres setmanes a Tarragona, a parlar amb veïns i veïnes, i amb els alcaldes i alcaldesses, perquè realment existia una preocupació –i existeix una preocupació. Vam traslladar el nostre compromís de que esdevindria una prioritat, el desenvolupament i l'aplicació del Plaseqta al territori, a les comarques de Tarragona, i vam adquirir uns quants compromisos. En primer lloc, situar –i per tant, desenvolupant el pla– més sirenes al conjunt del territori, en total vuit més; una prova pilot de sensors que permetés detectar com una segona corona de seguretat al conjunt del territori; també gestionar amb el ministeri la possibilitat de que les geolocalitzacions, i per tant els avisos de mòbil, es provessin a la ciutat de Tarragona, a les comarques de Tarragona, en el marc del Plaseqta, i fer molta pedagogia, molta campanya, molta explicació, molta formació al conjunt dels veïns i veïnes.

I després d'haver complert això, després d'haver fet una primera prova pilot –que va funcionar– dels sensors, després d'haver col·locat les sirenes, després d'haver fet molta campanya de comunicació i després de diverses visites al conjunt del territori, hi vam tornar per uns nous compromisos.

En primer lloc, cal garantir que no només hi hagués una prova pilot de sensors, sinó situar una corona de quaranta-sis quilòmetres i mig amb cinc-cents sensors que garantissin una major seguretat i advertència dels possibles riscos; també la col·locació de més sirenes i la implicació de més gent en les campanyes de comunicació.

I sí, estem satisfets d'aquest darrer compromís que vam adquirir, que va ser fer el simulacre. El simulacre va funcionar bé perquè hi havia informació, perquè els veïns i veïnes ho sabien, perquè s'hi van comprometre i van acomplir el confinament, que era el missatge principal que hi havia. I el fet és que hi ha hagut una posició general del conjunt del territori en el sentit de dir: «Sí, ha funcionat, i hem de seguir.» Però això és el començament –és el començament–, no acaba res, seguirem, i l'any que ve hi haurà un nou simulacre i s'aniran aplicant i implantant el conjunt de mesures que hem anat explicant.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre els drets culturals.

Pregunta al Govern sobre els drets culturals

310-00393/13

Formula la pregunta la senyora Irene Aragonès Gràcia, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, vicepresidenta. Honorable consellera, una societat culta és una societat informada i amb criteri, i, per tant, amb capacitat de progrés ètic, social i econòmic. Posar la cultura al centre de polítiques públiques és dotar-la d'un poderós instrument de canvi social. Vol dir també enfortir el nostre teixit cultural, professional, associatiu i empresarial. I comprendre aquest sentit transformador de la cultura és garantir l'accés de la cultura en el sentit més ampli.

Per això el dret a la cultura és tan decisiu i cal parlar de cultura com a bé essencial, com a servei públic i com a pilar fonamental del nostre país; és a dir, assumir ja definitivament la cultura com la quarta pota de l'estat del benestar.

La llei de drets culturals dotarà normativament que la cultura arribi a tota la ciutadania, sense exclusions; que cap persona ni cap col·lectiu se'n quedi al marge, ni per raons econòmiques ni socials. Però la llei no només pretén garantir l'accés a la cultura; no només volem espectadors, sinó que la ciutadania ha d'esdevenir actora d'oportunitats, de crear, de participar, d'implicar-se en projectes culturals accessibles i inclusius. I això avui té un nom: democratització cultural, empoderament ciutadà, experimentació i gaudi, més enllà del mer entreteniment; treballant també per promoure el talent i l'excel·lència de la creació catalana com un dels objectius primordials del conjunt de les polítiques culturals públiques.

En pocs dies hem tingut dues molt bones notícies: dijous passat es va anunciar la convocatòria d'una nova línia de subvencions per a projectes de cultura comunitària i transformació social, i aquesta mateixa setmana s'ha iniciat el procés participatiu presencial de l'avantprojecte de llei de drets culturals.

Consellera, li volem preguntar sobre els objectius d'aquest procés participatiu i les accions que està fent el departament per millorar l'accés de la ciutadania a la cultura.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Natàlia Garriga Ibáñez, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura

Gràcies, vicepresidenta. Diputada Aragonès, com bé saben, i ho estem dient des de l'inici de la legislatura, el Departament de Cultura té quatre eixos principals, que són aquest camí cap al dos per cent per tenir un sistema cultural de referència, l'audiovisual, la llengua i l'accés a la cultura. Per tant, per nosaltres l'accés a la cultura és una de les nostres prioritats. I ho és, tal com vostè deia ara, perquè la participació en la vida cultural és un dret universal i un element clau per la cohesió social de la comunitat, així com per la inclusió, el progrés i la plena realització de les persones que en formen part.

Però parlar d'accés a la cultura de vegades pot semblar molt generalista. Deixi'm que li aterrai què és el que estem fent en tres àmbits diferents, un més a llarg termini, un més a mitjà termini i un altre a curt termini.

A llarg termini, des de la primera setmana d'aquesta legislatura que vam prendre possessió, amb el conseller Cambray, ja vam quedar i vam parlar que Educació i Cultura ens havíem de mirar més, i sobretot en dos aspectes: amb la llengua i amb la integració dels ensenyaments artístics a les escoles. Això ho estem treballant, perquè el que volem és que els nois i noies adquireixin els nous llenguatges, despertar curiositats i adquirir hàbits culturals. I a l'escola és on hi som tots i totes i, per tant, és allà on hem d'incidir. No diem «llarg termini» perquè ho esperem a llarg termini,

sinó que és un procés llarg que l'estem començant; tenim un grup de treball i l'estem treballant.

A mitjà termini tenim la llei de drets culturals. Jo crec que l'hi he explicat prou bé en la resposta a la diputada Grau, però sí que vull incidir en aquesta part de que estem en el procés participatiu, que necessitem escoltar tothom, que farem sessions informatives arreu del territori, però que tothom se senti interpel·lat per ser-hi, perquè serà molt més rica i tindrem una visió més extensa i serà molt més important la llei.

I a curt termini. Com vostè deia, la setmana passada vam fer una nova línia d'ajuts que no s'havia fet mai al Departament de Cultura, que és la línia d'ajuts de cultura comunitària per projectes a entitats que desenvolupen projectes de cultura comunitària i transformació social. Mitjançant aquestes activitats, el que volem és millorar la condició de vida de les persones. I això és molt important; no s'havia fet mai. Són activitats normalment molt infradotades i el que volem amb això és una línia pluriennal; els hi donarem una estabilitat, i que surtin projectes més sostenibles.

I en global, el que volem és aquest accés a la cultura, i, per tant, accedir-hi, i, sobretot, participar-hi.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre l'actuació del Departament d'Interior en la gestió de les ocupacions i els desnonaments.

Pregunta al Govern sobre l'actuació del Departament d'Interior en la gestió de les ocupacions i els desnonaments

310-00387/13

Formula la pregunta la diputada Jeannine Abella i Chica, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Jeannine Abella i Chica

Vicepresidenta, presidenta..., molt bon dia a tothom. Conseller, la setmana passada vam conèixer a través de la premsa que s'han presentat els protocols de desallotjament d'immobles, necessaris i esperats.

Però ha buscat el consens del cos i d'algun grup d'aquesta cambra per tal de que tinguin continuïtat més enllà d'aquesta legislatura?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena i Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Bé, diputades, efectivament, es tracta d'uns nous protocols molt necessaris perquè garanteixen, doncs, que al conjunt de tota l'organització del Cos de Mossos d'Esquadra s'operi de la mateixa manera. Però estem parlant d'uns protocols de funcionament intern del Cos de Mossos d'Esquadra, per tant, de l'operativa; hi han altres àmbits en els que s'està parlant de protocols en què intervindran, han d'intervindre, doncs, molts més departaments, i, a més a més, el poder judicial. I aquest és un altre àmbit en el que s'està treballant i que en aquell marc, naturalment, sí que hi haurà d'haver el consens amb altres formacions polítiques i en el marc del Parlament. Però, hi insisteixo, estem parlant de protocols interns i el que vam fer és donar-los –donar-los– a conèixer.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies. Conseller, el Cos de Mossos d'Esquadra demana dos coses molt clares: allunyar-se del focus mediàtic per temes organitzatius i estabilitat. Vostè està en un govern en minoria i té la doble responsabilitat perquè aquesta estabilitat arribi, i que ultrapassi la legislatura: consensuar les decisions tant amb els grups parlamentaris com amb el Cos de Mossos d'Esquadra. De poc serveix prendre decisions unilaterals perquè hi ha un alt risc de que tinguin poc recorregut. I vostè em dirà, com ha fet, que ja està consensuat amb el cos. De veritat consensua amb ells?

El decret d'estructura del cos és un decret que d'entrada hauria de tenir una durada, per anar bé, de mínim deu anys. A l'últim Consell de Policia es va comprometre a fer-los-el arribar per tenir la possibilitat d'esmenar-lo. Els ha tingut en compte, el Consell de Policia? Podran dir-hi la seva?

Nosaltres tenim molts dubtes, com per exemple per què desapareix la Comissaria General de Mobilitat. Si es tracta de donar estabilitat al cos, a Junts per Catalunya ens hi trobarà, però és una mala manera de començar tenir aquestes actituds. Pensem en gran, perquè són una estructura d'estat.

Mà estesa, senyor Elena. Els Mossos d'Esquadra han estat posats al focus mediàtic per interessos que els són aliens durant massa temps. Tenim una comissió del model policial a punt de presentar conclusions. No creu que és un menysteniment a la feina d'aquesta cambra i un mal pas per la reivindicada estabilitat tirar pel dret? La policia de Catalunya es mereix un projecte sòlid i consensuat políticament, només així tindrem una policia exemplar i a l'alçada del model de país que volem. Ells ja fan tot el que està a les seves mans, amb una vocació i una professionalitat exemplar. Nosaltres tenim el deure de posar-nos d'acord perquè així continue sent.

Vostè ha dit en moltes ocasions que la ciutadania valora els Mossos d'Esquadra amb un 7. Jo li recordo que aquesta valoració la fan al cos, i no a vostè, i que si volem que la revalidin, aquesta dada, que és del 2019, ens hem de posar a treballar.

Conseller, està en un govern dèbil i li demanem, pel bé del cos, transparència i voluntat de consens en les decisions transcendentals amb els grups parlamentaris i amb el Cos de Mossos d'Esquadra.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Bé, doncs no puc més que compartir bona part del que diu, amb tota sinceritat. Efectivament, el Cos de Mossos d'Esquadra té una molt bona valoració. L'ha tingut històricament i la segueix mantenint gràcies al servei públic que fan tots i totes els mossos d'esquadra del nostre país.

I el protocol..., ens sembla que compartim, bàsicament, quins són els eixos fonamentals i estic segur que amb vostès, també; la voluntat que al conjunt del país s'actui de la mateixa manera; que hi hagi..., es situï la víctima en el centre, especialment quan es tracta d'una víctima vulnerable; que hi hagi coordinació entre tots els actors, i això ho hem estat parlant en el marc del Govern des de fa molts mesos, amb serveis socials, amb la DGAIA, amb tots els qui hi intervenen; en situar la mediació com a principal protagonista, i, a més a més, garantir, doncs, una millora en els atestats. I, hi insisteixo, que hi hagi la garantia que la víctima es situï en el centre i garantir els drets, també, dels propietaris.

Hi han molts elements dels quals també hem de parlar, vinculat a les desocupacions: reformes legislatives que, efectivament, s'han d'abordar en el marc del Congrés de Diputats i també, probablement, en el marc del Parlament de Catalunya. I, en aquest sentit, doncs, hi treballarem.

I el que fa referència al decret d'estructura, ha estat treballat inicialment amb tots els comandaments i amb el seu màxim consens. I s'està parlant amb els repre-

sentants sindicals també d'aquest decret, se'ls hi ha presentat i se n'està parlant amb ells. No oblidem, per tant, però, que es tracta d'un decret d'estructura i que, per tant, no és una negociació sindical amb els representants respecte dels seus drets i deures, sinó de l'organització de l'estructura. Però, efectivament, se'ls hi ha traslladat i la nostra vocació és parlar-ne, de tot allò que inquieta. Hi insisteixo, és un decret d'estructura que ha nascut del treball intern del Cos de Mossos d'Esquadra i ens sembla que és molt positiu per al futur del cos.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la seva posició respecte al projecte de l'empresa Hard Rock al Centre Recreatiu Turístic de Vila-seca i Salou i a la Costa Daurada.

Pregunta al Govern sobre la seva posició respecte al projecte de l'empresa Hard Rock al Centre Recreatiu Turístic de Vila-seca i Salou i a la Costa Daurada

310-00388/13

Formula pregunta el diputat Joaquim Calatayud Casals, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Joaquim Calatayud Casals

Bon dia, conseller. Quin és el posicionament polític d'aquest Govern amb relació a la implantació a Salou i Vila-seca del projecte Hard Rock?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Juli Fernández Olivares, conseller de Territori.

El conseller de Territori (Juli Fernández i Olivares)

Gràcies, vicepresidenta. Diputat Calatayud, com vaig tenir l'ocasió de respondre ahir a la interpellació del Grup de la CUP, el Govern el que fa és treballar de manera solvent, de manera seriosa i de manera exigent en la modificació del pla director urbanístic, que és fruit d'una sentència judicial.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Joaquim Calatayud Casals.

Joaquim Calatayud Casals

Miri, conseller, el pla director segur que ha estat i serà revisat, supervisat, esmenat, retocat per tots els diversos departaments del Govern, com així ha de ser. I les pretensions inicials dels promotors han estat rebaixades notablement.

Salou, Vila-seca, la Costa Daurada i bona part de les comarques tarragonines som el que som, en gran part, gràcies al turisme. El projecte Hard Rock, segons alguns càlculs, generarà inicialment més de dos mil llocs de treball directes i actuarà com un gran motor de l'economia tarragonina en el seu conjunt. És cert, seria inútil negar-ho, que el turisme genera servituds importants i correspon al Govern i a aquest Parlament vetllar per minimitzar els inconvenients que genera aquesta activitat i perquè el seu impacte econòmic reverteixi sobre el conjunt de la seva gent.

Ara bé, ni el Govern ni el país no es pot permetre el luxe de posar en risc una inversió tan important com la que està prevista a les nostres contrades. Allà no podem ni volem deixar perdre oportunitats. Quina possible alternativa tindrà el Govern a aquest gran projecte, en aquell entorn concret? L'indústria turística és un sector dinàmic al voltant del qual giren nombroses activitats dels serveis, de l'oci, de l'entre-

teniment, de l'espectacle, de la gastronomia i de l'intercanvi i la descoberta. Som això, allà, entre altres coses.

Cal exigència, sí; complir el pla director, sí. Cal un control sobre els efectes de les nostres accions sobre el territori, sí. Cal preservar el nostre medi ambient, sí. Però tots aquests controls que compartim no poden ofegar una activitat i una inversió que a les comarques tarragonines tindrà un efecte multiplicador i que generarà dinamisme, economia i llocs de treball. I si algú té una millor alternativa en aquell entorn, exposin-la i expliquin-la. I, si no és així, deixem de marejar la perdiu, de dilatar els projectes i apostem decididament pel futur de les nostres comarques, pel futur del nostre país.

Des de Junts apostem al cent per cent pel projecte Hard Rock. És una oportunitat única. El que cal és afavorir tot allò que comporta benestar, riquesa, llocs de treball i progrés per al nostre territori i la nostra gent... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, se li ha acabat el temps. Per respondre, té la paraula el conseller de Territori.

El conseller de Territori

Gràcies, diputat Calatayud, per la seva intervenció. Estic convençut que vostè i el seu grup parlamentari, que, com a vostè ha dit, eh?, defensen al cent per cent aquest projecte, no tenen cap interès ni cap intenció de generar incerteses. Crec, i suposo que la seva intervenció no anava per aquí.

Per tant, el Govern de la Generalitat treballa, com li he explicat, de manera solvent –crec que ha de ser així–, de manera seriosa, intentant no generar incerteses, i de manera exigent, perquè, com vostè deia, crec que davant de projectes tan grans i amb aquest impacte, beneficiosos però que també poden tenir externalitats negatives, hem de ser exigents. El Govern segur que ha sigut exigent sempre i ho continuarà sent.

Per tant, la nostra feina..., com vostè sap, el 2016 es va aprovar de manera definitiva el pla director. Ara estem davant d'aquesta modificació, que ha de respondre a totes les demandes que tinguin internament per part dels departaments, i aquí és on ens trobem a dia d'avui. També sap que qualsevol projecte urbanístic, fins que no tingui els informes favorables, no pot tirar endavant. I estic també convençut que vostè no m'està plantejant que fem res que no sigui complir amb la legalitat, complir amb el marc jurídic i amb les qüestions urbanístiques que cal complir.

A part del pla director urbanístic del CRT, que de ben segur, doncs, té algunes qüestions, com vostè deia, amb un impacte d'activitat en aquest espai, en el Camp de Tarragona tenim projectes urbanístics que transformen de manera molt important aquest territori. Els coneix: el pla director urbanístic del Camp de Tarragona, una eina estratègica; la intervenció sobre el litoral, amb una reducció de les expectatives de creixement en quinze mil habitatges, amb una superfície equivalent al Hard Rock, i també projectes empresarials de transformació industrial com, per exemple, i Iljin, que aportarà molt de valor al Camp de Tarragona. Per tant, treballem en aquest sentit.

Moltíssimes gràcies, diputat.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el reconeixement del català en el programa Erasmus Plus.

Pregunta al Govern sobre el reconeixement del català en el Programa Erasmus Plus

310-00389/13

Formula la pregunta la diputada Mònica Sales de la Cruz, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies. Presidenta Borràs, membres de la Mesa, membres del Govern, diputats... Conseller Nadal, no havia tingut l'ocasió d'adreçar-me a vostè des que ha decidit tornar a la primera línia política com a conseller de Recerca i Universitats. Fa uns dies vostè mateix expressava la voluntat de continuar amb el pla d'enfortiment del català, dissenyat, creat i impulsat per la consellera Gemma Geis i el seu equip. Entre la llarga llista d'objectius del pla hi ha el d'aconseguir el reconeixement del català dins del programa Erasmus Plus, que permetria fer un salt qualitatiu en la garantia i bon funcionament del procés d'acollida lingüística dels estudiants de mobilitat d'aquest programa.

Des de Junts per Catalunya voldríem saber quines accions pretén impulsar com a conseller per aconseguir l'oficialitat del català a l'Erasmus, tal com inclou el pla d'enfortiment del català.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joaquim Nadal i Farreras, conseller de Recerca i Universitats.

El conseller de Recerca i Universitats (Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, vicepresidenta. Senyora diputada, farem tot el que estigui a les nostres mans per assolir els resultats que fins ara no s'han assolit.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Conseller, el nostre grup parlamentari està plenament compromès amb la llengua des de tots els punts de vista sectorials. I per això, i en aquesta mateixa línia, a banda de la petició del ple monogràfic que ja vam registrar fa un any i d'altres iniciatives, realment hem fet també una acció coordinada entre cambres –amb Junts al Congrés, al Senat i al Parlament– i hem registrat una proposició de llei, una moció i una proposta de resolució per donar-hi compliment. Som coneixedors, alhora, que el ministre d'Universitats, Subirats, tenia la voluntat de demanar a Brussel·les que incorporés el català al programa Erasmus, però, tanmateix, el bloqueig del PSOE i el PP per impulsar l'oficialitat del català, del basc i del gallec a la Unió Europea ja demostra com, de nou, no s'aconseguirà aquesta fita que, a més, saben que formava part del primer acord de la taula del diàleg. Ja ho veuen, els fruits de la taula del diàleg són el monòleg de sempre: «la llengua catalana, no».

Del que estem segurs és que la solució no passa per tornar a l'Estatut del 2006 com a punt de partida, com vostè ha defensat. I ens preguntem també avui, 9-N, si aquest serà el rumb del nou Govern, perquè a hores d'ara cap altre conseller ni el president l'han desautoritzat.

En tot cas, conseller, voldríem preguntar-li quina credibilitat mereix l'anunci d'impulsar el reconeixement del català en el programa Erasmus després de la votació contrària al Senat perquè no prosperés aquesta moció del PP i del PSOE, un PSOE, per cert, a qui vostès faciliten la faena amb allò del «a cambio de nada».

Com aconseguirem que el programa Erasmus doni compliment de manera eficient al pla d'enfortiment del català i que siga el català una llengua oficial a proposta de la consellera Gemma Geis, de Junts per Catalunya?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Recerca i Universitats.

El conseller de Recerca i Universitats

Gràcies, vicepresidenta. Senyora diputada, vostè sap que el pla d'enfortiment del català és un pla que es va aprovar per la Junta del Consell Interuniversitari de Catalunya a finals de maig d'aquest any, per tant, és un pla del Govern, és un pla consensuat amb tots els sectors, és un pla amb participació de la Secretaria de Política Lingüística i és un pla que, com vaig dir en el Ple anterior, en resposta a una pregunta de la diputada Lorena Roldán, tirarem endavant. I el tirarem en tota la seva integritat, i, per tant, amb totes aquelles previsions que inclouen la incorporació en el programa Erasmus Plus de la llengua catalana. Ho diu el pla d'enfortiment del català, i fixa l'any 2023 com l'any d'assoliment d'aquest resultat.

Mentre, nosaltres ens hem disposat a parlar amb totes les instàncies intermèdies que haurien de permetre incorporar la llengua catalana tant en el programa Erasmus Plus com a llengua d'acollida per als estudiants europeus que vinguin a les universitats catalanes com la inclusió del català en la plataforma OLS, Online Linguistic Support. És a dir, es tracta de que, amb naturalitat, s'incorpori la llengua catalana, com tantes altres llengües en l'àmbit de la Unió Europea figuren en aquest programa d'acollida d'estudiants estrangers que viatgen a universitats de tota la Unió.

Ho farem i ho estem fent, i confirmem la voluntat del ministre Subirats d'avançar en aquesta direcció. I, si en algun moment algú havia tingut dubtes que el ministre Subirats s'adreçaria al Servei Espanyol per a la Internacionalització de l'Educació, tenim ara la confirmació que ho ha tornat a fer, que ho ha reiterat i que tractarà d'aconseguir de totes totes que el català, primer, s'incorpori a la plataforma –perquè és poca cosa, és simplement afegir una llengua més en l'acreditació de coneixements lingüístics per anar a una universitat d'acollida–, i segon, per aconseguir que el català sigui una llengua incorporada de ple en el programa Erasmus Plus.

I acabo. El pla no és patrimoni de cap conseller o consellera: *no és* la consellera Geis, és el pla del Govern. I la llengua no és patrimoni de cap partit, és patrimoni del poble.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la sexualització dels menors a les escoles amb el programa Coeduca't.

Pregunta al Govern sobre la sexualització dels menors a les escoles amb el programa Coeduca't

310-00390/13

Formula la pregunta la senyora Mònica Lora Cisquer, del Grup Parlamentari de VOX.

Mònica Lora Cisquer

Gracias. ¿Hasta cuándo piensan seguir sexualizando a menores en las escuelas a través del programa Coeduca't?

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'oradora.) ...molt fàcil, perquè tenen una mica de cacau mental. El programa Coeduca't és una eina per educar en igualtat i per erradicar les violències, no sexua-

litza, garanteix drets. De fet, la coeducació és un principi del sistema educatiu inclòs tant en les lleis d'igualtat com en les d'educació i d'infància.

Però entenc que són deutors d'una campanya retrògrada promoguda pels grups fonamentalistes religiosos que han finançat el seu partit.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per preguntar, té la paraula la diputada Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bien, mire, *consellera*, la escuela no es ni debe ser un laboratorio donde se experimenta con los niños. Y no nos hagan creer que para construir relaciones sanas y desde el respeto se tengan que fomentar este tipo de prácticas a los niños, porque con programas como el Coeduca't, que no dejan de ser un experimento de ingeniería social, ustedes aprovechan para imponer su programa de sexualización a los menores.

Y les voy a poner algunos ejemplos de este programa. Un taller llamado *Sensacions*, que está dirigido a niños de tres años –de tres años– y leo textualmente: «Explorar la masturbación en la infancia como un hecho normalizado y ejercicio de placer y autoconocimiento.» Otro taller, *Com sentim*, dirigido a niños de ocho años donde el profesor proyecta vídeos o fragmentos de películas en los que se representan escenas sexuales y donde los niños tienen que escribir qué sensaciones les ha despertado.

¿Qué necesidad, *consellera*, hay de que un niño tenga que aprender a masturbarse desde la etapa infantil? ¿Por qué promueven la pornografía? ¿Por qué promueven prácticas como el sexo oral en las escuelas? (*Remor de veus.*) Y es que ustedes pretenden hipersexualizar a los niños y esto no es educación, señores, esto es perversión.

Además, es un programa que tiene como objetivo arrinconar a la familia, poniendo la educación afectiva y sexual en manos de personas desconocidas, imponiendo su modelo. Y ustedes no respetan la libertad individual de las personas, así como tampoco respetan la inocencia y la intimidad de los niños.

Y, miren, dejen que cada familia viva desde la premisa del amor a sus hijos el derecho y el deber de criarlos y educarlos según sus convicciones, y acepten también otros enfoques antropológicos. Y les exigimos que cuenten con el consentimiento expreso de los padres con la aplicación del pin parental, porque, miren, la educación afectivosexual corresponde a la intimidad familiar. Y no vamos a permitir que ni ustedes ni los *lobbies* impongan sus ideas a nuestros hijos.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

Gràcies, vicepresidenta. Tornem-hi, eh? Les famílies d'aquest país segur que volen que les seves criatures sàpiguen identificar que el seu cos és seu, siguin conscients que el seu cos és seu i que ningú el pot tocar i que puguin alertar de manera immediata si es produeix un intent d'abús, que, recordem, afecta un de cada cinc infants.

La prevenció d'aquestes violències sexuals és responsabilitat del Govern, mentre que la seva proposta el que genera és desprotecció de la infància. Però els hi he de dir que en això són molt coherents perquè voten sistemàticament en contra d'investigar els abusos a menors en l'Església. (*Alguns aplaudiments.*)

En el cas de l'adolescència, sabem que la principal font d'informació són les amistats i internet. I la seva proposta, aleshores, quina és? Que s'eduquin en relacions sexuals a través del porno a partir dels vuit anys com està passant? L'abstinència com a solució?

En fi, sabem que el seu model educatiu és elitista, és segregat, per descomptat, sense coeducació, eh? És el dels col·legis majors, on els nois fan apologia de la violació (*alguns aplaudiments*) i tracten les noies com a putes.

I aquest Govern, en canvi, es pren seriosament el desenvolupament saludable dels nois i de les noies i els hi proporciona coneixements, evidentment, sí, per trencar tabús i estigmes sobre la masturbació, sobre la menstruació, sobre la diversitat d'orientacions sexuals i d'identitats de gènere, perquè tinguin relacions, sàpiguen establir relacions respectuoses, igualitàries basades en el consentiment.

I les famílies d'aquest país, fixi's si ho tenen clar, que, en aquest curs, el Consell Escolar de Catalunya, en la seva jornada anual, tractarà sobre la coeducació, incloent l'educació en sexualitats. I famílies i Govern, per tant, ho tenim claríssim. Ni pins ni pons, a Catalunya no permetrem que posin les mans sobre els nostres infants i adolescents.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, seguim amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la proposta d'acord de claredat

317-00217/13

Pregunta al president a respondre oralment en el Ple sobre la situació política formulada pel diputat Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Señor Aragonès, ¿nos podría explicar con claridad su propuesta de acuerdo de claridad?

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, clar i català, Catalunya ha de votar el seu futur. En una democràcia, el futur dels països es decideix votant per la gent. Clar i català.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Le he pedido que explicara con claridad su propuesta de acuerdo de claridad y ya sabía yo que no lo iba a hacer y que me iba a contestar con vaguedades.

Yo sí que le voy a ofrecer a usted claridad, creo que es lo que merece la ciudadanía de Cataluña independientemente de su ideología, claridad y que no se les tome más el pelo.

Uno. La ley de claridad canadiense comportó aceptar el dictamen de la Corte Suprema de Canadá. ¿Aceptaría usted el dictamen del Constitucional al respecto? Lo dudo.

Dos. Una ley de claridad a la canadiense comportaría y exigiría reformar el artículo 2 de la Constitución española. ¿Estaría usted dispuesto a llevar esa petición de reforma al Congreso de los Diputados y a aceptar el resultado de la votación? Lo dudo más aún.

Y tres, finalmente. La ley de claridad canadiense exige una mayoría reforzada que en ningún caso, dice textualmente, puede ser simplemente un cincuenta más

uno. Y, además, el resultado no es vinculante. ¿Aceptarían ustedes algo así? En fin, claro, es que todas estas cosas ustedes, ya lo hemos visto, no las explican.

En definitiva, usted habla de claridad, pero se niega a ofrecer claridad, luz y taquígrafos. Lo que quiere es hacerlo todo a escondidas en la mal llamada mesa de diálogo. Aprovechar la debilidad de Pedro Sánchez para ver qué sacan y estar unos mesecitos más en el poder.

Pero eso, señor Aragonès, no es claridad. Eso es, con todo el respeto, echarle cara dura; que son cosas distintas. Como le escribí recientemente en un artículo el embajador de España en Canadá en el periodo 99-2004 –que vivió todo aquello–, José Cuenca: «Señor presidente Aragonès, acepte un buen consejo de este viejo funcionario que ingresó en la carrera diplomática hace sesenta años. Cambie de asesores. No le han explicado bien en qué consiste el acuerdo de claridad canadiense.» Y yo añadido: no pretenda hacernos tragar pulpo como animal de compañía. Dejen de marear la perdiz. Dejen de engañar al personal con un nuevo bucle que no lleva ningún sitio y que solo pretende seguir hipnotizando a la sociedad catalana para mantenerse ustedes indefinidamente en la poltrona.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, coneixem molt bé el cas del Canadà i del Quebec. Ja sabem que quan el Quebec va convocar referèndums, fins i tot referèndums en els quals no estava d'acord..., el Govern del Canadà no va enviar el Govern del Quebec a la presó ni va enviar la Policia Federal del Canadà a repartir llenya a les escoles de Mont-real. Per tant, ho sabem bé. *(Aplaudiments.)*

Segona cosa. Segona cosa. Vostè ha dit: «Acceptaria vostè que es necessiti més del cinquanta per cent més u perquè, efectivament, el resultat d'un referèndum impliqui la independència?» Vostè accepta un referèndum? Accepta discutir sobre aquests temes? *(Alejandro Fernández Álvarez fa gestos.)* Perquè aquesta és la clau de la proposta. Accepta discutir sobre aquests temes? O vostè, a part de fer gestos... Puc parlar? *(Alejandro Fernández Álvarez fa gestos d'aprovació.)* O, a part de vostè haver liderat..., estar liderant un partit que és responsable de la repressió política, intentarà que no parli en aquest Parlament? *(Pausa.)* Val. Doncs ara, si em deixa parlar, continuaré.

La proposta de l'acord de claredat és clara. Podem dotar-nos, Catalunya, d'un acord polític, ampli, majoritari, que doni sortida a una demanda transversal, que és que la ciutadania de Catalunya vol votar lliurement sobre el futur del país, sí o no? I jo crec que és possible això. I, evidentment, la implementació dels resultats d'aquest acord s'han d'integrar en l'ordenament jurídic, com no pot ser de cap altra manera, perquè hi doni resposta.

Vostès estan disposats a escoltar una àmplia majoria de la societat catalana que pot estar d'acord amb aquesta proposta, sí o no? Perquè el que sabem és que cada vegada que vostès han tingut l'oportunitat d'escoltar la majoria de la societat catalana, quan ho han fet en diferents iniciatives, que s'han portat també a les Corts Generals, vostès s'han tapat les orelles per no escoltar el que diu la majoria de la societat catalana.

Aleshores, tenim dues possibilitats. Una és resignar-nos i l'altra és perseverar. I nosaltres som dels que perseverem. Dels que perseverem perquè sabem que el millor que li pot passar en aquest país és que el futur no el decideixin uns jutges del Tribunal Constitucional o d'una cúpula judicial segrestada pel Partit Popular, incomplint vostès, sí, el mandat constitucional, sinó que ho decideixi la ciutadania de Catalunya. I en això perseverarem fins a la victòria.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el control de la corrupció en el Govern

317-00218/13

Formula la pregunta el diputat Carlos Carrizosa Torres, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señor *president*, ayer supimos que el juez Pedraz, de la Audiencia Nacional, abrió un juicio contra el PDECAT, Convergència y un total de cuarenta y seis personas físicas y jurídicas por la trama del *tres per cent*. Tras diez años de matrimonio con Convergència y sus sucesivas mutaciones, ustedes se han separado. ¿Van a tener ahora el valor de levantar las alfombras en las *conselleries* gestionadas por sus socios y ver lo que hay debajo?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, aquest és un govern compromès en la lluita contra la corrupció i, per tant, per a la garantia de que tots els recursos públics van on han d'anar. I la millor mostra és que aquest govern, no en l'etapa que va començar aquest mes d'octubre, sinó des de l'inici de legislatura, vam treballar per personar-nos com a acusació en diferents casos que afecten formacions polítiques que vostè ha mencionat. Ha estat el primer govern que ho ha fet i així s'ha acceptat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el diputat Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Señor Aragonès, la corrupción es una lacra intolerable en cualquier sociedad democrática y moderna. En Cataluña, desde hace mucho tiempo, la hemos tenido institucionalizada. Algunos metían descaradamente la mano en la caja y se forraban. Otros colaboraban para financiar a los partidos de gobierno, regándolos con dinero extra. En 2010 se añadió el *procés*, que aumentó la necesidad de dinero entre las filas separatistas. Con las investigaciones de Tsunami Democràtic y la Operación Voloh, empezamos a oír el nombre de conseguidores vinculados a Esquerra Republicana, como el señor Vendrell, junto a Madí, seguidor de Convergència.

El *procés* obliga a mantener el *holding* internacional del señor Puigdemont y su mansión de Waterloo. Obliga a colocar a los dirigentes de la ANC con sueldazos en chiringuitos que cuelgan de universidades públicas, como en su día el señor Jordi Sánchez, o en las propias instituciones, como la señora Feliu hoy. Hay diputados aquí, como el señor Dalmases, investigados por lucrarse con los fondos de cooperación internacional, y ustedes hicieron presidenta a una señora pendiente de juicio por favoritismo en los contratos.

No hay tiempo en dos minutos y medio de desgranar tantas y tantas luces de alerta que se encienden por la corrupción hoy en Cataluña. En tiempos de grave crisis económica, con las familias sufriendo para llenar su cesta de la compra o pagar la hipoteca, la corrupción, que normalmente es intolerable, se convierte directamen-

te en un robo a los débiles por parte de los poderosos. Hay que erradicarla con todas nuestras energías.

Ya hay voces advirtiéndolo que los cambios en la cúpula policial obedecen a la necesidad de mantener controladas las investigaciones policiales a políticos. Eso nos preocupa. Usted dice estar comprometido con la lucha contra la corrupción. Ciudadanos sí que tiene un compromiso con la lucha contra la corrupción. ¿Se compromete usted a levantar alfombras y abrir ventanas y a hacer de la Generalitat una administración limpia, transparente, sin tapar nunca más la corrupción con la estelada?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, nosaltres estem absolutament compromesos en la lluita contra la corrupció. I la corrupció no s'ha de tapar ni amb cap bandera ni amb cap corona, tampoc –ni amb cap corona, tampoc. *(Aplaudiments.)* Per tant, vostè que està preocupat –lògicament i ho puc compartir– per casos de corrupció que ha mencionat –en d'altres, està parlant només d'algunes filtracions d'indagacions judicials que de moment s'han concretat en molt poca cosa, més enllà d'això–, vostè que està tan preocupat per això..., espero que el seu grup parlamentari al Congrés dels Diputats donarà suport a totes les peticions d'investigació de la Corona que han formulat els grups parlamentaris. Perquè si, com vostè ha dit, doncs, la lluita contra la corrupció s'ha de portar a terme des de tots els nivells i necessita el compromís de totes les institucions, també aquella que hagi pogut afectar el màxim responsable, el cap d'estat en el seu moment. Per tant, crec que això també, no? Vostè també hi donarà suport.

Llavors, sap què passa? Que sospito que no. Perquè sospito que vostès no és que..., quan vostès acusen de fer servir una bandera per tapar la corrupció, vostès el que fan és engrandir casos de corrupció, que s'han de perseguir fins al final i que han de tornar fins a l'últim euro, per intentar tapar les reivindicacions democràtiques que hi ha darrere d'una determinada bandera. Per tant, els hi ha anat molt bé, doncs, durant tots aquests anys que poguessin haver-hi aquestes investigacions.

Esperem que s'acabin determinant totes les responsabilitats. Però li dono una mala notícia: no trobarà en aquest Govern la més mínima ni sospita ni indicatiu de malbaratament de recursos públics. Per tant, busqui's una altra manera de tapar el debat que no vol afrontar, que és que Catalunya ha de decidir lliurement el seu futur.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'encaix del seu discurs sobre la transformació verda amb l'atorgament de subvencions a propietaris d'estacions d'esquí

317-00219/13

Formula pregunta la diputada Jéssica Albiach Satorres, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a totes i a tots. Avui volia començar la meua intervenció enviant tot el suport a les dues periodistes que van ser detingudes per cobrir l'atac o l'acció de protesta climàtica al Museu del Prado. *(Algunes aplaudiments.)* Volem enviar tot el suport a elles i a les activistes que també estan obrint tot un cicle

de mobilitzacions, de protestes per exigir més actuacions i menys paraules per fer front a l'emergència climàtica.

I, en aquest sentit, president, i parlant de moltes paraules o poques accions, o no ben encaminades, sí que li volíem preguntar com quadra, com ens pot explicar el seu discurs de transformació verda, en què la Generalitat haja regalat 4,2 milions d'euros als propietaris de les estacions d'esquí de Baqueira, de Masella i de Port del Comte.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyora diputada, aquestes subvencions que es van atorgar en el seu moment van ser, per una banda, de la mateixa manera que es va ajudar a altres sectors afectats per les restriccions durant la pandèmia, per fer una compensació. Es va fer també en l'àmbit de la restauració, del comerç... I, per tant, en un sector, en un àmbit econòmic com és el de les pistes d'esquí, que no sobreviu amb la gent de la pròpia comarca i que depèn molt del trànsit, sí, doncs, límits la mobilitat entre comarques o entre zones del país, com va ser en el seu moment, doncs, hem intentat, als sectors afectats, compensar-los.

I també d'altres que es fan per augmentar l'eficiència energètica. De moment, les estacions d'esquí són legals. Fer servir neu artificial a les estacions d'esquí és legal. Té unes afectacions sobre..., des del punt de vista climàtic i l'ús de recursos naturals. I precisament per minimitzar, doncs, hi han aquestes subvencions destinades a la millora de l'eficiència energètica. Fins que l'esquí no sigui il·legal, seguirem treballant perquè aquesta sigui una indústria molt més sostenible que no pas en l'actualitat.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, vicepresidenta. President, vostè està parlant de subvencions per a sectors que estan passant un mal moment. Sap vostè quin és el patrimoni de la família Serra, que són els propietaris de Baqueira? Doncs jo l'hi diré: 2.500 milions d'euros. Estan entre les trenta famílies més riques de l'Estat.

I vostès, què és el que estan fent? Doncs en un moment en el qual la ciutadania està fent mans i mànigues per poder pagar la factura de la llum, el lloguer, per omplir la nevera, vostès estan, amb els diners de tots i de totes les catalanes, donant diners a aquestes famílies i, a més, ho estan fent per dopar un model com és el del turisme de neu, que té els dies comptats. I això no ho diem nosaltres, no ho diu En Comú Podem; és que ho diuen vostès en el tercer informe sobre el canvi climàtic a Catalunya, on afirmen textualment: «Algunes de les estacions d'esquí dels Pirineus es veuen abocades a la desaparició en les condicions climàtiques actuals.»

Per això, president, li diem: si vostè vol tindre una mica –una mica– de credibilitat en el seu discurs verd, sí que li proposem: per una banda, el milió i mig d'euros que vostès tenen pensat donar-li, a aquesta família, enguany, perquè estem parlant d'1 milió i mig d'euros, el poden destinar, per exemple, a l'habitatge públic per a tota la gent jove del Pirineu i de l'Aran, que estan sent radicalment expulsats del seu territori. I, en segon lloc, comencen no només a predicar el canvi de model productiu, sinó també a practicar-lo i a parlar en termes de planificació ecològica, perquè serà l'única manera que el nostre país tindrà futur.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyora diputada, celebros, doncs, que ens demanin avançar en el canvi de model productiu. Aquí ens hi trobaran. Aquest és un govern que ha apostat de forma clara per una reindustrialització sostenible, verda, digital, amb creació de llocs de treball de qualitat. Així ho hem estat aconseguint amb inversions industrials de primera implementació, que han d'afavorir la descarbonització de la resta de l'economia. Hi haurà una planta de components de bateries Iljin a Mont-roig del Camp, a Tarragona. Evidentment, tenir aquesta inversió, la més important en els darrers vint anys, jo crec que no s'ha de menystenir, quan estem parlant de 600 milions d'euros i centenars de llocs de treball.

Evidentment, en algunes comarques aquesta necessitat és molt més gran. Per això el Govern ha impulsat l'estratègia Pirineus, que estem fent amb el conjunt de la ciutadania i les institucions d'aquest territori. Hem de seguir treballant per la diversificació de l'economia. Per això són importants les infraestructures, especialment les de connectivitat. L'extensió de la fibra òptica ha estat una prioritat i ho continuarà sent en els propers anys.

Però això també és continuar donant suport a la diversificació en l'àmbit turístic i que els esports de muntanya no siguin només els de neu. I aquí vostès coneixen perfectament les iniciatives que hem anat fent a Sort, a la Pobla, a la Seu d'Urgell en aquest sentit. I, per tant, continuarem en aquesta línia, i esperem poder-ho fer amb les seves idees i el seu suport.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la relació del Govern amb els responsables de l'Estat de l'espionatge de persones vinculades amb l'independentisme

317-00220/13

Formula la pregunta la diputada Montserrat Vinyets Pagès, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, president. Fa uns dies apareixia a la premsa un exministre socialista, Narcís Serra, dient: «No me arrepiento.» I afirmant que va autoritzar dispositius del CESID, l'antic CNI, per ocultar els *devaneos* del rei emèrit. No sabem fins on va arribar aquest encobriment d'estat orquestrat pel senyor Serra.

Abans-d'ahir, José Barrionuevo, exministre d'Interior amb Felipe González, assumia i justificava públicament el terrorisme d'estat parlant d'un segrest i d'un maleter d'un cotxe amb una frivolitat i amb un somriure a la cara que glaça qualsevol espectador amb memòria històrica.

Ahir, en l'esborrany de l'informe de la Comissió d'Investigació del Parlament Europeu sobre Pegasus, se certificava l'espionatge massiu contra l'independentisme, assenyalant l'Administració de seguretat depenent del Govern socialista de Pedro Sánchez com a responsable i col·locant el regne d'Espanya com a principal client, probablement, de Pegasus a Europa. Els textos s'assemblen a les olles, no troba, senyor president? El PSOE de Serra, Vera i Barrionuevo no és tan diferent al de Sánchez, Robles i Marlaska.

Quina relació té i tindrà el Govern de Catalunya amb els responsables de l'espionatge als independentistes catalans? Seguirà pactant amb aquells que ens espien?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. El que farem és continuar la denúncia política i la denúncia judicial. I, en aquests moments, la denúncia que vaig presentar jo mateix, atès que vaig ser espiat quan era vicepresident del Govern de Catalunya, ha estat admesa a tràmit i, per tant, esperem que pugui continuar el seu curs i se'n determinin els responsables. En el meu cas, és un dels divuit casos reconeguts pel Govern de l'Estat, pel CNI, que suposàvem una amenaça tan greu que havien d'intervenir tota la nostra intimitat. Per tant, ho sabem molt bé com a víctimes, el que toca fer, que és, en primer lloc, doncs portar-ho als jutjats fins a les últimes conseqüències.

I, en segon lloc, portar-ho a tot arreu, no només a l'Eurocambra, sinó també davant de la Comissió Europea. Vaig tenir l'oportunitat, fa tres setmanes, de traslladar al comissari de Justícia la nostra preocupació, sobretot per la desprotecció de drets que tenim la ciutadania, que som espiats simplement per la nostra posició política. Per tant, continuarem explicant-ho arreu, exigint responsabilitats i aquest és el camí que crec que correspon no a un govern independentista, que ho som, sinó també, sobretot, a un govern que defensa els drets fonamentals de la ciutadania.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Nosaltres pensem que no hi ha diàleg possible amb un estat que espia els seus ciutadans, la societat civil i els responsables polítics. De veritat vostè creu que es pot pactar i espiar al mateix temps? De veritat vostè creu, senyor president, que ningú del Govern espanyol no estava al corrent que a vostè l'espiaien i del resultat d'aquest monitoratge? De veritat creu que la ministra Robles, que despatxa setmanalment amb el CNI, no sabia el resultat d'aquests *devaneos* en les telecomunicacions de palau?

Considera que aquestes són les condicions per a una negociació? Considera que les regles del joc democràtic no han de ser respectades quan es parla del dret a l'autodeterminació de Catalunya? Es pot negociar quan no es parla d'igual a igual? Tan poc valen els drets fonamentals dels activistes independentistes que no mereixen ni tan sols una dimissió del Govern de Madrid? Perquè la directora del CNI no ens val, que va dimitir precisament per no haver detectat que Marroc també jugava a fer d'espia.

És realment sorprenent que, en aquest context, vostès continuïn apuntalant aquesta estratègia. Vostè té alguna garantia que el CNI, a les ordres del PSOE, no l'està espia encara avui?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. No m'hauria imaginat mai que vostès utilitzarien la meva condició de víctima d'espionatge per criticar l'estratègia política. No passa re. Estan en el seu dret. (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*) Estan en el seu dret de fer-ho. Crec que no és la millor manera de cercar complicitats. Tot i això, li respondré.

Nosaltres, la defensa del dret a l'autodeterminació i l'amnistia no la deixarem d'exercir en cap circumstància, en cap circumstància. I allà on tinguem l'oportunitat d'avançar cap al dret a l'autodeterminació i cap a l'amnistia, és a dir, que Catalunya pugui avançar cap a un referèndum per a decidir lliurement el seu futur i cap a la fi de la repressió, hi serem. No abandonarem cap espai.

I la negociació es fa amb qui no estàs d'acord. La negociació es fa amb l'adversari, no amb qui coincideixes. I per això estem en un procés de negociació amb el

Govern de l'Estat. Perquè hi ha una clara diferència sobre el que ha passat i sobre quin ha de ser el futur, i per això els hem forçat a una negociació i per això estan asseguts a una taula. I sí, hi ha una asimetria en les parts en la negociació. Per això van haver-hi uns acords al juliol que hi havia també i s'han d'implementar, evidentment, garanties de no repetició.

Però li dic una cosa, en aquesta asimetria, si poguéssim comptar amb el seu suport, ja no li dic entusiasta, però si poguéssim comptar amb el seu suport, fins i tot des de la mobilització, per anar en la direcció dels objectius que ens hem marcat, l'asimetria es reduiria segur.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les declaracions del Govern amb relació a la inseguretat

317-00223/13

Formula la pregunta el diputat Ignacio Garriga Vaz de Concicao, del Grup Parlamentari de VOX.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, ¿hasta cuándo va a seguir mintiendo a los catalanes sobre la inseguridad?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. En la resposta em remeto a totes les respostes que he donat en les anteriors sessions de control, en totes i cadascuna des que hi ha hagut inici de legislatura. Per tant, seré repetitiu.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Mire, señor Aragonès, hace unas semanas desvelé en esta misma cámara unos datos que nos facilitó la consejera de Justicia sobre inseguridad. La Mesa del Parlamento trató de cortar el discurso, de amordazar y de evitar que habláramos en esta cámara sobre lo que estamos sufriendo en los barrios. Y eso mismo está siendo objeto de una investigación para una posible sanción.

Y quieren sancionarnos, porque ustedes se niegan a que denunciemos cómo la inmigración ilegal que ustedes promueven está multiplicando las tasas de delincuencia en Cataluña y poniendo a Cataluña en lo más alto de las listas de asesinatos, atracos y violaciones. No me sorprende que reaccionen así, porque llevan muchos años acostumbrados a que nadie, ni en esta cámara ni en los medios que todos ustedes financian, denunciara las terribles consecuencias de su gestión.

Y no, no pueden negar las consecuencias de la inmigración ilegal en nuestros barrios. No pueden ocultar los testimonios de tantas familias que viven en Salt, en Igualada, en Manresa o en la Florida. Y tampoco pueden ocultar los mismos datos que ustedes manejan, que son los siguientes: las cárceles catalanas tienen las tasas más altas de extranjeros que de españoles. Y desgraciadamente, señor Aragonès...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Senyor diputat, com diverses vegades ja portem en els últims plens, el crido a l'ordre perquè està fent unes vinculacions que van en contra de la no-discriminació a diferents col·lectius. I, per tant, el crido a l'ordre; primera crida a l'ordre.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Si puede volver a ponerme el tiempo, se lo agradeceré.

Pero, mire, señora, presidenta y señor presidente, no están intentando cancelarme a mí, están ocultando la verdad, y la verdad es que Cataluña está en una espiral sin precedentes de delincuencia que sufren especialmente las familias más desfavorecidas en los barrios más humildes.

¿Y hace no mucho saben qué pasaba? Veían todos ustedes de lejos la degradación paulatina de muchísimos barrios de Francia, convertidos en auténticos guetos en los cuales la policía ni puede entrar. Y hoy vemos como aquí al lado, en la Florida, como el cantante Morad y sus seguidores se dedican a echar un pulso a la policía por controlar el barrio, generando algaradas, generando desórdenes públicos y movilizándolo a jóvenes extranjeros para quemar mobiliario urbano.

Se lo dijimos hace mucho tiempo, afronten la realidad de una vez por todas o muchos de nuestros barrios acabaran con el final igual de trágico que los barrios de Francia. No pueden ocultar ya les escenas que se viven en Cataluña, señor Aragón: las puñaladas, atracos y homicidios diarios. Si no están dispuestos a afrontar esa realidad, váyanse y dejen pasar a una alternativa.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Crec que és important posar algunes dades, perquè sovint sentim grans titulars, sentim, doncs, grans paraules en algunes de les intervencions, com la que m'ha precedit, que no se sustenten en les dades.

Comparem dades, fem-ho entre l'any 2019 i 2022. 2020 i 2021, a causa de la menor activitat social fruit de la pandèmia, doncs, seria difícil fer una comparació. 2019-2022: aquest any portem un 1,4, per cent menys de fets coneguts –per tant, una estabilització a la baixa–; un 10,3 per cent més de detencions –menys fets coneguts que són un possible delicte, un deu per cent més de detencions. Per tant, major eficàcia policial, major eficàcia policial també en la resolució de fets coneguts, que ha passat d'un vint-i-sis per cent a prop d'un trenta per cent. La ràtio de fets coneguts, possibles delictes per cada mil habitants, ha disminuït en un 3,2 per cent, a la vegada que el nombre d'hores de servei realitzades per la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra s'ha incrementat un 3,4 per cent en aquests anys.

Això també té a veure amb el nostre model de polítiques de seguretat, que es basa bàsicament en dotar també de més recursos i millor organització. La dotació màxima d'efectius del Cos de Mossos d'Esquadra avui és la màxima de la història: 17.889; de fet, són 1.300 més que fa tan sols tres anys. Per tant, en tres anys tenim 1.300 mossos d'esquadra més treballant per la seguretat de la ciutadania de Catalunya.

Seguretat que, evidentment, ens preocupa. Ens preocupen totes les violències, totes. Per exemple, els nou darrers..., les nou denúncies que s'han produït per atacs LGTBI-fòbics des del darrer Ple d'aquest Parlament, evidentment, ens preocupen i cal atacar l'arrel. O les 689 denúncies en l'àmbit de violència de gènere, de violència masclista que s'han produït a Catalunya des del darrer Ple. Clar que ens preocupen. I per això, cal actuar *a posteriori*, però sobretot preventivament. Per això, el Coeduca't, per això, també el Coeduca't i les polítiques d'igualtat i feminismes del Govern, des d'aquest departament i de forma transversal també amb la resta d'administracions.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la llista dels resultats de la taula de diàleg amb el Govern de l'Estat anunciats pel president del seu partit

317-00222/13

Formula la pregunta el diputat Albert Batet i Canadell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Presidenta, membres de la Mesa, president, membres del Govern, diputats i diputades... President, el líder del seu partit, el senyor Oriol Junqueras, va afirmar diumenge a *La Vanguardia* que la taula del diàleg ha donat un llistat de resultats. De fet, va dir que no volien concretar aquell llistat per no posar-se medalles. Per això, en seu parlamentària, que és on pertoca, li demanem, per transparència, president, que detalli el llistat dels suposats èxits de la taula del diàleg.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, celebros molt que llegeixi les entrevistes d'Oriol Junqueras. És una bona pràctica, li recomano que ho continuï fent.

A partir d'aquí, vostès saben perfectament quina ha estat l'aposta per la negociació, l'aposta per avançar en una resolució democràtica del conflicte. En primer lloc, hi ha un reconeixement d'aquest conflicte; és imprescindible el reconeixement de dues parts amb la seva legitimitat. En segon lloc, hi ha un acord sobre metodologia que va ser fet públic el mes de juliol. Un acord que també podem entendre que afavoreix les condicions de negociació. És un acord que en teoria de negociació podríem dir que és de construcció de confiança al voltant de la llengua catalana i que ha permès, per exemple, doncs, que el marc normatiu sobre la llengua a les escoles d'aquest Parlament no fos impugnat pel Govern espanyol. I, en tercer lloc, un acord sobre l'àmbit de desjudicialització que té com a termini el 31 de desembre d'enguany i que esperem, doncs, que doni fruits ben aviat, i estem sent molt exigents al respecte.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

President, amb tots els respectes, vostè tampoc concreta. I no pot concretar, al nostre entendre, per tres motius. El primer, perquè la taula del diàleg no dona resultats. I el que no farem des de Junts per Catalunya és acusar-lo de retòrica buida, perquè, segons el seu conseller de Drets Socials, és la malaltia infantil de l'independentisme. Per cert, en aquests moments ningú del seu Govern l'ha desautoritzat. Segon, els teòrics resultats que vostè ha dit aquí de la taula del diàleg, el reconeixement del conflicte polític entre Catalunya i Espanya ja va quedar per escrit en el comunicat de la reunió de Pedralbes, on ja es van assegurar les dues parts, el president Torra i el senyor Pedro Sánchez. I tercer, ni amnistia ni autodeterminació, que justament haurien de ser els objectius d'una negociació real amb l'Estat.

Aquesta taula del diàleg, tal com va néixer i tal com està configurada, no porta enlloc; és una taula de diàleg entre dos partits per garantir l'estabilitat del Govern

espanyol. I ja veurem si potser també a Catalunya. No intentin centrifugar el seu fracàs de la taula del diàleg a qui vostè ha vetat de participar-hi.

President, li demanem transparència: si hi ha un llistat de la taula del diàleg suposadament tan bo per a la ciutadania de Catalunya, expliqui'l. Calen institucions amb parets de vidre, deia la seva secretària general. Per això, per la transparència, per la responsabilitat amb la ciutadania i per respecte a les institucions, expliqui el llistat, president.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor diputat, les avaluacions, quan toquen. Vostès s'han convertit en uns experts en avançar els exàmens. No a final de curs, no a final de trimestre, sinó avançar-los. Vostès tenien un acord signat d'investidura, i es van treure de la màniga, per resoldre les seves discrepàncies internes, una consulta a la militància. Després van pensar: «Sobre què ho farem? Necessitarem algunes bases. Doncs, ens traïem de la màniga una auditoria», que, per cert, tampoc hem vist.

A partir d'aquí, hi ha un termini –hi ha un termini... Senyor Batet, puc parlar? Doncs, deixi'm parlar i no parli vostè. He respectat el seu torn. Molt bé. Aleshores, la llista la tindrà abans del 31 de desembre d'aquest any, que és el termini que ens havíem marcat i que vostès coneixen. A partir de llavors, vostès poden jutjar si ho hem fet bé o si ho hem fet malament.

També m'agradaria veure altres llistes. El resultat d'una estratègia que jo crec que sí, que és de retòrica buida. És l'estratègia de dir que aquest Parlament no suspèn cap diputat, i després acabar-lo suspent quan arriba un ordre, intentant fer responsable a tota la resta.

Això és el que fan vostès. Per tant, a final de curs, en aquest cas a final d'aquest semestre, com teníem compromès, acordat i és públic, vostès podran fer l'avaluació i serem absolutament transparents. També espero que si arriben fruits, vostès ho reconeixin, tot i que «esperar» ho dic més com a esperança i il·lusió que no pas com una certesa en aquest cas.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els fets i les declaracions de les darreres hores sobre la corrupció de la monarquia i el terrorisme d'estat

317-00224/13

Formula la pregunta el diputat Josep Maria Jové Lladó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, vicepresidenta. President, fa temps que denunciem el nivell de corrupció i putrefacció de les estructures del règim del 78. I cada dia que passa apareixen més evidències públiques que la podridura és profunda a les clavegueres de l'Estat. Desvergonyidament, el poder s'apropia de la impunitat i, llavors, és quan la perversió del sistema pot arribar a un punt de difícil retorn. Ja ho sabem: posar urnes porta a la presó i a l'exili. En canvi, cobrar comissions, amenaçar o fins i tot blanquejar el terrorisme d'Estat dona impunitat. I tot justificat per la sacrosanta unitat d'Espanya, en nom de la qual es pot endegar una causa general, amb el concurs de tots els apa-

rells de l'Estat, contra una ideologia democràtica. O es pot comptar amb el concurs d'aquests mateixos aparells per justificar la corrupció o la guerra bruta.

Són dues les notícies d'aquestes darreres hores que ho certifiquen així. Per una banda, la monarquia, hereva directa del franquisme i farcida de corrupció. Ara hem sabut de les bosses de diners que el rei emèrit traginava a cabassos amunt i avall i que apareixien del no res, i de l'assetjament i les amenaces contra qui ara ho denuncia, que són també gravíssimes. Que immune no és el mateix que impune ho tenen clar, almenys i per sort, a Londres. Des dels principis democràtics, el que no s'entén és la mania d'alguns en continuar defensant aquesta institució, més encara pels que es diuen venir d'una tradició republicana.

Ara bé, quan des de l'alta judicatura es posa aquesta unitat d'Espanya com a base irreductible de tot el dret de l'Estat, s'entén absolutament tot. Com s'entén que només la prescripció del delictes permeti ignorar la ix de l'equació. L'entrevista d'un exministre aquest cap de setmana hauria de repugnar els demòcrates. Barrionuevo, justificant i vantant-se del terrorisme d'estat, segrestos i detencions il·legals. És una barbaritat escandalosa i immoral. Als que branden, als que abranderu la Constitució, no us indigna la ceguesa de la justícia? Als que defenseu aquest estat, no us incomoda que el silenci sigui còmplice sempre dels mateixos? Com us podeu acostumar a fer de l'escàndol, la impunitat i la corruptela, el sistema a defensar? Nosaltres som lluny d'això, tan lluny que hi plantem cara amb una alternativa que volem real, que necessitem i que anhelem, en forma de república catalana. Volem un sistema nou, precisament per ser més justos, més lliures, més nets i fins i tot més honestos, amb més drets i més democràcia. Per això, president, com valora vostè aquests fets i les declaracions d'aquestes últimes hores? Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputat, d'entrada, ja sap que jo considero que la monarquia en una societat democràtica no hauria d'existir i s'hauria de quedar als museus. En una societat que es considera madura, que ha de poder decidir sobre tot, doncs, és absolutament antidemocràtic que el cap d'Estat ho sigui simplement perquè ha nascut en una determinada família. Per tant, vagi d'entrada això.

El que és més greu és que els fets coneguts avui no motivin cap tipus d'investigació per part de la Fiscalia General de l'Estat o d'altres actuacions que, quan han d'actuar d'ofici, corren, corren davant d'aquells que formem part, segons ells, de la dissidència política, o tenim altres posicionaments, doncs, respecte al que són els pilars bàsics del règim del 78. En aquest cas, no hem vist moure ni un sol dit, quan s'ha sabut, doncs, que el que era aleshores rei, no rei emèrit ara sinó rei, i cap de l'Estat, doncs, mentre aquí es patia una crisi econòmica, la més gran que hi ha hagut des de la Guerra Civil, mentre aquí les empreses tancaven i famílies perdien la seva casa, el cap de l'Estat, que exercia aleshores de cap de l'Estat, amb una justícia que imparteix justícia en nom seu, la justícia –anava a dir la injustícia, perquè m'ha sortit la veritat– però la justícia a l'Estat espanyol s'imparteix en nom del rei. Doncs, segons aquell del que s'imparteix justícia, anava amb bosses plenes de diners a cabassos en bitllets, mentre aquí patien centenars i centenars de milers de famílies. Per tant, és evident que la monarquia és una institució que està sobre unes bases corruptes en si mateixa, i des del punt de vista democràtic en primer lloc, perquè no passa el test de democràcia. I, en segon lloc, els fets ho corroboren.

Hi han altres fets, com els que hem conegut, les revelacions d'aquesta setmana. En tot cas, el desacomplexament que hi ha hagut respecte a l'actuació del GAL ara fa més de vint-i-cinc anys, que tampoc porten, doncs, a cap mena de petició de perdó, ni tan sols un respecte a les víctimes d'aquesta actuació terrorista.

Per tant, el nostre objectiu és seguir combatent aquest règim, però no fent-ho només de paraula sinó amb accions, i seguint treballant per aquesta àmplia majoria, que a Catalunya sí que aposta per una república de drets i llibertats, on tots els ciutadans, a diferència de l'Estat espanyol, siguin iguals davant de la llei.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la previsió de destituir el conseller d'Interior i la seva passivitat en l'acció de govern

317-00221/13

Formula la pregunta el diputat Salvador Illa i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Gràcies, senyora Vergés. Senyor Aragonès, voldria cridar l'atenció d'aquesta cambra sobre el fet que fa pocs minuts el grup Volkswagen-SEAT ha acceptat el PERTE del vehicle elèctric i connectat, un ajut de 397 milions d'euros que seran entregats a aquest grup automobilístic i a d'altres empreses per fer una transformació d'una indústria fonamental a Catalunya i Espanya, una bona notícia, un exemple de que, quan les administracions col·laboren, les coses funcionen i avancen.

Però jo no volia parlar d'això avui, tot i que m'ha semblat que era oportú compartir-ho amb la cambra i fer aquesta primera valoració, no? Vull anar per un altre camí i volia partir de cinc constatacions, no? La primera és que el pas del temps no soluciona la majoria dels problemes, els empitjora. La segona és que governar és actuar i vostè, com a president, ha d'actuar, ha de deixar aquestes actituds de passivitat que li veig massa sovint, no? La tercera és que la seguretat és una de les majors i més importants responsabilitats que té el seu Govern. La quarta és que és, també, una de les màximes preocupacions que té la ciutadania de Catalunya i creix dia a dia. I la cinquena és que vostè –sí, vostè– és el màxim responsable per llei dels Mossos d'Esquadra.

Jo aquí li vull ser molt sincer, senyor Aragonès; molt respectuós, també. Fa falta un cop de timó contundent. S'ha de canviar la direcció de les coses, no? Jo estic disposat a ajudar-lo si vostè ho fa, no?, per posar fi a les ingerències polítiques, per posar fi a..., en fi, per empoderar els professionals i per posar fi a la manca d'autoritat del conseller. I per això, efectivament, cal canviar el conseller. Vostè té pensat cessar el conseller Elena?

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

No.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Salvador Illa i Roca.

Salvador Illa i Roca

Li agraeixo la concreció. Doncs jo seguiré demanant-li i el seguiré fent responsable vostè de com van les coses.

Miri, hem sabut que des del 30 de març hi havia autorització per signar un conveni amb l'Ajuntament de Barcelona, amb la Guàrdia Urbana, i ha estat set mesos

aturat, i fins que no s'ha fet públic no s'ha firmat. Aquesta és manera de governar Catalunya? No anem bé, senyor Aragonès, no anem bé. *(Aplaudiments.)*

Govern, actua i deixa la passivitat. El seu Govern, si us plau, que funcioni.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs, per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Anem a pams. Celebro molt la decisió de SEAT. No sap com ho celebro, senyor Illa, perquè hem estat treballant especialment en les darreres setmanes perquè, quan vam saber que la planta de SEAT de Martorell, que tindrà una inversió del grup Volkswagen de 3.000 milions d'euros del famós PERTE, que havien de venir centenars de milions d'euros..., n'arribaven només 20, vam veure perillar aquesta inversió. I, si perillava aquesta inversió, queia bona part de la indústria automobilística de Catalunya.

Per això, la Generalitat de Catalunya, no amb diners europeus, dels quals el setanta per cent..., el Govern seu a Madrid, amb gent que porta l'àmbit d'indústria del seu partit, ha deixat el setanta per cent sense adjudicar. Nosaltres, amb recursos propis, vam comprometre 57 milions d'euros per a aquest projecte, pràcticament tres vegades més que l'aportació inicial. Això ha canviat una mica els darrers dies i, finalment, ha permès..., ha incrementat una mica, no gaire més –no gaire més. I, per tant, celebro que, malgrat..., vostè em deia de passivitat, m'acusava de passivitat. Si avui es produeix aquest anunci és perquè no hem estat gens passius, i vostè ho sap perfectament. *(Alguns aplaudiments.)* Ho sap perfectament.

Cartes de ministres del Govern de l'Estat comproment unes sumes que després no es produeixen. Però no passa res. Avui la bona notícia és que tenim el sector de l'automoció a Catalunya ben encarrilat, com hem tingut també ben encarrilada la reindustrialització de Nissan, si no ens trobem problemes d'última hora, que esperem que no es produeixin. Veient els antecedents, no ho hem de descartar.

A partir d'aquí, seguretat. Jo crec que per fer propostes s'ha de..., vostè sempre em parla de l'autoexigència i a mi m'agrada molt. I vostè sempre em diu: «Jo, si vol, l'ajudo.» Jo, si vol, també l'ajudo. Si m'accepta l'ajuda, en aquest cas. Molt bé, doncs facin un cop de timó en el Ministeri de l'Interior; després del que s'ha sabut de la tanca de Melilla, algú ha d'assumir responsabilitats. *(Alguns aplaudiments.)* Facin un cop de timó en el Ministeri de l'Interior i retirin els policies infiltrats d'organitzacions juvenils legals de Catalunya. Què diria vostè si el Cos de Mossos d'Esquadra infiltrés a les Joventuts Socialistes mossos d'esquadra de paisà per obtenir informació política i el conseller ho avalés? Demanaria no la seva dimissió, la meva. Per tant, vostès també tenen l'oportunitat de fer un cop de timó.

I, per cert, l'Ajuntament de Barcelona ens va fer arribar la proposta el 21 d'octubre. Serem molt més àgils que ells, si la tenien des de fa sis mesos, i els rubricarem l'acord.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabada la sessió de control, i tal com s'ha informat als grups parlamentaris, suspenem la sessió fins a les 11.25. *(Remor de veus.)* Sí? Perquè han entrat noves delegacions de vot.

Suspenem la sessió.

La sessió se suspèn a les onze del matí i nou minuts i es reprèn a dos quarts de dotze del migdia i quatre minuts.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats, diputades, membres del Govern, si podem continuar amb el segon punt de l'ordre del dia, que és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 49.2 del Reglament)

De conformitat amb l'article 49.2 del Reglament, una vegada elegides les meses de les comissions, la seva composició ha de ser comunicada al Ple. La nova composició i l'elecció dels membres de les meses de les comissions està inclosa en el dossier del Ple, que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades. Els prego, doncs, que se n'eximeixi la seva lectura. *(Pausa.)*

Acomplert així el que estableix l'article 49.2 del Reglament, passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el projecte de llei de modificació de la Llei 18/2001, d'orientació agrària.

Projecte de llei de modificació de la Llei 18/2001, d'orientació agrària (debat de totalitat)

200-00009/13

D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, presentarà aquesta iniciativa legislativa, en nom del Govern, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural. Té la paraula la consellera senyora Teresa Jordà i Roura.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Moltes gràcies, vicepresidenta. President, conselleres, consellers, diputades i diputats... Com saben, avui soc aquí compareixent en aquest Ple per tal de presentar-los el projecte de llei de modificació de..., justament de la Llei 18/2001, de 31 de desembre, d'orientació agrària. Els objectius de la llei d'orientació són bàsicament els de determinar, els de faltar l'actuació de l'Administració de la Generalitat i també dels agents econòmics i socials en els àmbits agrícola, ramader, forestal i també en l'àmbit agroindustrial, per tal d'afavorir la consolidació de l'activitat agrària al nostre país i també la millora de les condicions en què aquesta mateixa s'exerceix.

El sector primari, diputades i diputats, és, ras i curt, el que alimenta el nostre país. Això es diu molt ràpid. De fet, masses vegades ho diem molt de pressa, però això és d'una importància –convindran amb mi– extremadament cabdal. En la situació d'emergència climàtica i de crisi també energètica, en el marc d'incerteses que suposa, també, el segle XXI, aquesta és segurament –segurament–, sens dubte, la millor garantia del país. I és per aquesta raó que no només el Govern, sinó el país sencer ha d'estar sempre al costat del sector agrari i al costat del camp. I acompanyar-lo en totes les transicions que aquest també, sens dubte, té per davant.

I la modificació que avui els presentem és una modificació necessària. Necessària per seguir recorrent aquest camí, aquesta transformació del propi sector agrari, d'aquest sector que també s'està transformant, d'aquest sector absolutament imprescindible. I ho hem de fer, evidentment, com sempre fem, de la mà i al costat també del propi sector.

Aquest projecte de llei que el Govern porta avui a la cambra consta, bàsicament, de dues parts. En primer lloc, la regulació d'entrada il·legal de persones alienes a explotacions ramaderes o a instal·lacions amb risc higiènic i amb risc també sanitari. I en segon lloc, doncs, l'actualització, en aquest cas, del règim sancionador en gestió de dejeccions ramaderes i de fertilització del sòl.

Amb relació a la regulació de l'entrada il·legal a explotacions ramaderes o a instal·lacions amb risc higiènic i sanitari a Catalunya, saben que darrerament, de fet fa mesos, s'havien produït –i de fet es segueixen produint també– una sèrie d'entrades massives de persones alienes a granges i escorxadors per denunciar les condicions de vida dels animals dins d'aquests espais. Aquestes accions, sens dubte, suposen un risc extremadament elevat de difusió de malalties, i alhora també un impacte, si em permeten, greu, en el benestar dels animals, que òbviament són sensibles a

totes les situacions d'estrès. A hores d'ara, però, moltes d'aquestes conductes no es poden sancionar per via administrativa, perquè a la normativa no hi ha infraccions tipificades que descriguin exactament aquestes conductes, ni tampoc els riscos que suposen.

Així doncs, els proposem iniciar el tràmit per introduir un nou règim sancionador en matèria de sanitat i benestar animal derivat, com dèiem, de l'entrada sense autorització de persones alienes a les explotacions ramaderes i a les instal·lacions amb risc higiènic, ho repeteixo també, i amb risc sanitari.

A més de regular l'entrada il·legal a explotacions ramaderes, creiem que és l'hora també d'actualitzar el règim sancionador amb relació a la gestió de dejeccions ramaderes i fertilització del sòl. Cinc anys després que la Llei 5/17, de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic afegís, justament en el seu capítol VII, a la llei d'ordenació agrària, tant l'experiència i els nous requeriments normatius desplegats en el Decret 153, que deuen recordar –153/19–, de gestió i fertilització del sòl i dejeccions ramaderes, és evident que en aquests moments creiem que és convenient també ajustar-ne alguns dels seus paràmetres.

El compromís d'aquest Govern amb el sector primari és absolut. El sector primari, com tota la societat i també com a element –importantíssim– cabdal de l'economia catalana, està transitant cap a models productius que inclouen la sostenibilitat mediambiental, la sostenibilitat social i, òbviament, també l'econòmica. El sector primari realitza –i vull posar-ho en valor– una gran tasca de preservació i de cura del nostre paisatge i també del nostre entorn. No hi ha espais naturals, cap, no hi ha espais naturals sense pagesia. I no hi ha pagesia sense espais naturals. I és per això que avui el Govern proposa uns ajustos amb relació a l'incompliment en matèria de fertilització del sòl i gestió de les dejeccions ramaderes.

Unes pràctiques que no poden ni han de tenir cabuda en un nou model, en el nou model també, si em permeten, de la pagesia del segle XXI i que, val a dir, impacten molt negativament en el nostre entorn amb relació a la contaminació per nitrats. Em sembla també important recalcar, tanmateix, que aquests ajustos a la normativa els impulsem –i això sí que voldria recalcar-ho– bàsicament per millorar-ne la implementació i alhora també per garantir un millor assoliment dels objectius, perquè, al final, aquest és l'horitzó on volem arribar, que aquests objectius siguem capaços, al costat del sector, d'assolir-los, eh? És a dir, garantir aquest millor assoliment dels objectius perquè, al final, és el que marcava també el règim sancionador en qüestió.

De fet, preveiem –i això crec que és una bona notícia– que a finals d'any, d'aquest any, evidentment, detectarem ja una millora important en l'assoliment d'aquests objectius de reducció de la contaminació d'aigües per nitrats, eh? L'acumulació de fòsfor, també, al sòl, l'emissió d'amoníac i les males olors i riscos sanitaris per la gestió de dejeccions ramaderes. Això vol dir que també val la pena posar en valor, sens dubte, el decret 153, que és un decret important, però, sobretot, cal posar en valor la feina de les ramaderes i dels ramaders del nostre país.

I acabo. Com veuen, aquesta proposta de modificació de llei d'ordenació agrària té l'objectiu de seguir dotant-nos d'elements; elements que, sens dubte, ens han d'ajudar també a avançar en la transformació, com dèiem, sostenible, i alhora també resilient del sector agrari. I fer-ho de la mà del sector, essent capaços, doncs, també, d'acompanyar-lo en tot aquest trànsit. I és aquesta la raó, diputades i diputats, per què els demano que admetin a tràmit aquest projecte de llei de modificació de la llei d'ordenació agrària. Pel deure que tenim amb els agricultors i ramaders del país, eh?, d'adequar, sens dubte, aquest marc legislatiu a les necessitats –hi torno– d'un sector imprescindible i que hem de falcar tant com acompanyar-lo també en el camí cap a aquesta sostenibilitat.

Res més. Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, consellera. A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, presidenta. Diputados, *consellera*. Nota de prensa: «El Departamento de Acción Climática abonará 137,8 millones de euros del anticipo de la PAC a partir del 10 de noviembre.» Recalca la noticia que hace falta destacar el enorme esfuerzo realizado que permitirá disponer de manera anticipada de las ayudas, que aportarán liquidez al sector agrario en estos momentos de crisis. Eso está muy bien. ¿Pero en estos momentos de crisis saben a quién le tienen que aportar liquidez también? Yo se lo voy a decir. A todos aquellos agricultores afectados en enero de 2021 por el temporal Filomena. A aquellos agricultores que la semana pasada estaban protestando delante de la sede de Acción Climática de Lérida, para denunciar la irresponsabilidad del departamento. A aquellos agricultores que perdieron su cosecha y que, casi dos años después, siguen sin cobrar las ayudas prometidas. Pero eso sí, tienen que seguir pagando sus impuestos. A aquellos agricultores a los que ustedes están asfixiando. A aquellos agricultores a los que ustedes están obligando a abandonar sus tierras. Les animo a que todos estos agricultores también cobren a partir del 10 de noviembre, pero de este año. Para que les quede claro: a partir de mañana.

Dicho esto, vamos a entrar en el tema de la modificación de ley. Planificar infraestructuras de comunicación, estudiar el impacto agrario de las redes de comunicaciones y planificar regadíos. Estos son los aspectos que se regulan en la Ley 18/2001 y que hoy se pretenden modificar con este proyecto ley que nos llega a esta cámara solo para ampliar el régimen sancionador. Hablando de regadíos, les animo a apoyar nuestro programa «España decide» para que los españoles puedan decidir en temas esenciales como el del agua. En nuestras propuestas encontrarán el apartado del agua, donde explica lo importante que es para el sector agroalimentario, para conseguir la soberanía alimentaria y el gran papel que tiene para conseguir la soberanía energética.

Aquí, como les decía, en «España decide», encontrarán la solución. Antes de entrar a valorar el contenido de este proyecto me van a permitir empezar hablando de lo que a día de hoy es urgente por encima de la mesa. Hoy urge hablar de los retos del sector agrario, de su situación actual y del exceso de normativa al que se ve sometido todo el sector en Cataluña. Hoy el gran reto, la prioridad, es conseguir precios justos y proteger a nuestros ganaderos y agricultores. Son ellos los que nos dan de comer, de forma segura y saludable; son ellos los que nos ayudan a mantener social y económicamente el medio rural, y son ellos, no lo olviden, los principales defensores del medio ambiente.

Pero no es el único reto del sector: el campo se está quedando atrás. Es necesario modernizar las explotaciones, apostar por la investigación, por la innovación y la digitalización. Urge modernizar el riego, iniciar el relevo generacional y alcanzar la soberanía alimentaria.

Nuestro campo flaquea. Sí, flaquea y se extingue poco a poco, pero no por el cambio climático ni por la crisis económica, nuestro campo está a punto de desaparecer debido a las más de dos décadas de falta de previsión y nula capacidad de resolución de la Generalitat de Cataluña. Y, bueno, y del PSC; años y años de inacción y dejación de funciones cuando estaba en el Govern y cuando era oposición.

Podría detenerme en muchos ejemplos sobre la mala gestión de la Generalitat, pero me voy a detener en uno: el Decreto ley 5/2022, del 17 de mayo, un decreto que, como saben, liberaliza aún más la aplicación de placas solares en el suelo agrario para dar más facilidades a la fotovoltaica. A priori, la necesidad de implantar energías renovables puede parecer razonable, seguro que sí. ¿Pero a costa de qué?, ¿de hectáreas de cultivo?

Todo el sector se ha manifestado en contra: la Asociación de Comunidades de Regantes, los colegios profesionales de agrónomos, los ingenieros técnicos agrícolas y la Comisión Agroalimentaria del Colegio de Economistas. Todos han dicho alto y claro que Cataluña no puede perder más superficie agrícola para la instalación de energía fotovoltaica. Todos han arremetido contra la falta de capacidad estratégica de la Generalitat y sus monaguillos climáticos, el PSC, En Comú Podem y la CUP.

El problema es que a ellos les da igual, el Govern ya está en clave municipal, la de las elecciones de mayo; han hecho sus cuentas y ya han votado, y una vez más han apostado mal. Han contado votos, pero se han olvidado de contar hectáreas, las hectáreas que Cataluña tiene de superficie: 3,2 millones. De ellas, 1 millón puede ser considerado tierras de cultivo: el 21,6 por ciento son cultivos de regadío y secano, el siete por ciento son pastos y el sesenta y cuatro por ciento son masa forestal.

Eso es lo que hemos contado en VOX, y a partir de ahí es donde hemos centrado nuestros esfuerzos, en todas y cada una de las propuestas que hemos presentado en pleno y en comisión, para ayudar a las miles de personas que viven y trabajan en esas hectáreas. Unas propuestas que, por cierto, coinciden con los jóvenes agricultores y ganaderos que en la Comisión de Políticas de Juventud, celebrada el 21 de septiembre de 2022, expusieron sus necesidades.

Señores diputados, si hubieran escuchado cuáles son las necesidades del campo, se habrían dado cuenta de que los payeses quieren unos gobernantes que les simplifiquen la vida, que les protejan frente a la entrada de productos ilegales y frente al incremento de los precios de la energía y las materias primas; que no les asfixien con más y más impuestos verdes y con las imposiciones climáticas de la agenda suicida 2030, que les están arruinando.

Si les hubieran escuchado, no les habrían impuesto veintiséis regulaciones diferentes. Sí, sí. Veintiséis. Somos la región con mayor volumen de normas para el sector agrario: la ley de orientación agraria, la ley de calidad agroalimentaria, la ley de representatividad de las organizaciones profesionales agrarias, la ley de las organizaciones interprofesionales agrarias y la Ley 3/2019, de los espacios agrarios; y así hasta veintiséis. Un exceso de burocracia y de leyes, lejos de garantizar una mayor protección para los ciudadanos, lo que produce es inseguridad jurídica y no prosperidad económica.

¿Y qué nos proponen hoy con la modificación de la Ley 18/2001? ¿Conseguirán que el sector agrario sea competitivo? La respuesta es no. No existe ninguna medida para asegurar la rentabilidad de las explotaciones y evitar su desaparición. ¿Conseguirán una mayor protección del sector? La respuesta es no. Los agricultores y ganaderos siguen desprotegidos ante la entrada masiva y sin control de productos de terceros países. ¿Seguirán arruinando al sector? Sí; con esta modificación se amplía el régimen sancionador y se añade un nuevo capítulo con nuevas infracciones y sanciones en materia de sanidad y bienestar animal, generando desigualdades e inseguridad jurídica frente a otras regiones de España.

Señores, en VOX no podemos apoyar una iniciativa que, una vez más, da la espalda al sector agrario, genera desconfianza e inseguridad jurídica; alimenta el laberinto burocrático que caracteriza la administración catalana y arruina aún más al sector con nuevos impuestos. Una normativa que no va a solucionar la falta de rentabilidad ni el goteo de cierres de las explotaciones agrarias. Una normativa que nuevamente abandona al mundo rural y a los catalanes.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, passem, tot seguit, al torn d'intervencions dels grups parlamentaris. Per expressar el seu posicionament, per part del Grup Parlamentari Socialistes Units per Avançar, té la paraula la diputada Rosa Maria Ibarra Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Consellera, consellers, diputades i diputats... Avui ens presenten la modificació de la llei d'orientació agrària, la Llei 18/2001, però em permetran que, abans de fer referència a la modificació plantejada, em refereixi a la pròpia llei que es vol modificar.

Aquesta és una llei molt àmplia, molt ambiciosa, que pretenia establir les bases de la modernització i de la consolidació de l'activitat agrària a Catalunya; la millora de les condicions en què aquesta activitat agrària s'exerceix, amb especial atenció a les zones de muntanya mitjançant la legislació específica, precisament per a les zones de muntanya, així com l'assoliment d'un sector agrari competitiu i professional, respectuós amb el medi, amb unes produccions de qualitat al servei del consum.

Si atenem als objectius pretesos per aquesta llei, que recordem que és del 2001 i estem al 2022, amb relació a la modernització de l'empresa agrària, el desenvolupament rural i l'equilibri territorial, ens temem que el resultat d'aquesta valoració no podria ser positiu.

I diem això analitzant els tres eixos fonamentals que pretenia la llei. El primer, assegurar la continuïtat de les explotacions agràries com a instrument bàsic per al desenvolupament econòmic, el món rural i de l'equilibri territorial. En parlàvem quan parlàvem de boscos. El bosc avança, precisament, perquè hi ha abandonament de les explotacions agràries.

En segon lloc, impulsar iniciatives per a la incorporació de les dones a l'activitat agrària i a altres activitats econòmiques complementàries o de diversificació relacionades amb el desenvolupament rural. És evident, si tenim en compte, doncs, les dades estadístiques, que les dones, tot i que es van incorporant o que cada vegada tenen més visibilitat en el sector productiu, en el sector agrari, sí que estan en una situació molt inferior en la que estan els homes.

I fomentar l'ocupació i la incorporació de l'activitat agrària de joves amb formació i capacitació professional suficients, els quals han de tenir prioritat en els processos de distribució de drets i quotes de producció. I és evident, també, si tenim en compte les dades estadístiques, que aquesta incorporació no es produeix o no es produeix en la mesura que s'hauria de produir, no? I en això hi té molt a veure, també, la llei d'espais agraris; la manca de desplegament de la llei d'espais agraris, que el col·lectiu jove és un dels col·lectius fonamentals per a la incorporació al sector agrari.

Per tant, vint anys després de l'aprovació d'aquesta llei, el resultat és ben decebedor. I les dades estadístiques ens ho confirmen, com els deia. Però, a banda dels tres eixos que hem esmentat, si aprofundim en l'articulat de la llei, ens podem fixar en l'article 6, que parla de les línies d'actuació. I ens parla, per exemple, d'impulsar la millora i la transformació de regadius i la racionalització dels que ja existeixen, donant prioritat als regs de suport, a l'eficiència en l'ús sostenible de l'aigua, a l'activitat agrària i a l'aprofitament de les aigües residuals, d'acord amb els principis de coordinació i col·laboració entre les administracions, així com amb el sector privat.

També ens parla, aquest article, de que aquestes línies d'actuació s'han de complementar amb mecanismes de finançament per a les explotacions agràries en obres de millora o creació de regadius. I aquí som al cap del carrer: recursos per poder portar a terme les línies que s'esmenten en aquesta llei, no? Aquest és un tema importantíssim, amb la situació que tenim de sequera tan greu, que l'hem patit enguany, però que segurament..., que molt probablement, si les coses no canvien, i tant de bo canviïn, la patirem l'any que ve, posant-se en qüestió la temporada de reg, l'inici de la temporada de reg, degut a l'estat dels pantans, no?

I veiem, doncs, que tampoc s'ha complert el que diu la llei d'orientació agrària en un punt tan i tan important, no? Per tant, ineficàcia, al nostre entendre, del Govern de la Generalitat en aquests anys en relació amb el compliment de la llei d'orientació agrària en aquests aspectes tan rellevants per a la modernització, la sostenibilitat i l'eficiència del sector agrari català.

En tot cas, però, avui, i ja entrant en la modificació que ens porten, aquesta modificació es planteja..., entenem que fruit de canvis normatius sectorials que afecten la pròpia llei i també de canvis socials. Quan parlem dels canvis legislatius parlem, per exemple, de la normativa sobre dejeccions ramaderes. De fet, el 2017 ja es va afegir un capítol a la llei en l'àmbit, doncs, de les dejeccions ramaderes, precisament, no? Però, a la vegada, el 2019 es va aprovar un nou programa de gestió de la fertilització del sòl i de les dejeccions ramaderes, així com d'aprovació del programa d'actuació a les zones vulnerables amb relació a la contaminació per nitrats. I, per tant, cal també adequar la llei a aquest nou programa, en un exercici de coherència legislativa.

Parlàvem també de canvis socials i tots podem recordar algunes accions d'alguns col·lectius o de persones entrant a granges o escorxadors com a mitjà de protesta, accions que poden significar un greu risc per a la propagació de malalties entre els animals i també, evidentment, per al seu benestar. Per tant, la modificació que se'ns proposa va en la línia de recollir sancions administratives per a aquestes accions, millorant el règim sancionador.

Sabem que, per un costat, des de l'Administració s'havia treballat en un protocol i també s'havia donat informació als responsables de les explotacions per tal d'evitar aquestes entrades, però que això no ha estat suficient. I, per altre costat, ja existeix la llei que penalitza l'alliberament incontrolat i voluntari d'animals d'una explotació, però que deixa fora altres tipus de conductes de risc lligades a l'entrada a les explotacions sense els protocols de bioseguretat, a l'administració de substàncies als animals o causant-los la mort o avortaments per la situació d'estrès que viuen, evidentment..., que poden viure quan es produeixen aquestes entrades.

I s'ha fet necessari, per tant, recollir les sancions administratives corresponents a aquestes accions contemplant totes les conseqüències d'aquestes accions. Hem analitzat el text de l'avantprojecte proposat, hem analitzat el text de les alegacions de les entitats i organitzacions a les que s'ha donat tràmit d'audiència, i també la resposta que se'ls ha fet des del departament. En alguns casos s'han acceptat aquestes alegacions, en d'altres no, però creiem que el tràmit legislatiu normal permetrà conèixer les aportacions fetes en aquests tràmits d'alegacions, si tenim a bé, els grups parlamentaris, de convocar aquestes entitats, aquestes organitzacions que han fet les alegacions, perquè exposin, doncs, el seu parer, el seu capteniment sobre aquest tema. I, per tant, podrem conèixer amb més profunditat l'argument d'aquestes alegacions i, en tot cas, incorporar-les a les nostres esmenes.

Per tant, el nostre grup votarà en contra de l'esmena a la totalitat i treballarà, en tot cas, en la tramitació de la llei, que significa una modificació parcial amb poc pes polític, si m'ho permeten dir així, perquè entenem que té un abast més tècnic que no pas polític. Tant de bo, doncs, que puguem aprovar la modificació que se'ns presenta un cop completat el seu tràmit legislatiu, amb gran consens, com va existir en l'aprovació de la llei d'orientació agrària. I, en tot cas, també treballarem en ampliar, doncs, aquesta modificació en altres aspectes que ens puguin semblar pertinents.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Bé; gràcies, vicepresidenta. Consellera Jordà, consellers, diputades, diputats, el Govern ens presenteu un projecte de llei de modificació de la Llei 18/2001 per actualitzar les infraccions en la gestió de les dejeccions ramaderes i fertilització, per una banda, i per regular i poder sancionar les ocupacions de granges i escorxadors per part de grups animalistes.

Pel que fa a les dejeccions, cal actualitzar el programa d'actuació en zones vulnerables del Decret 153/2019 –hi estem d'acord–, però ens agradaria que aquestes iniciatives de modificació de llei no només anessin sobre el règim sancionador, sobre el control, sinó també sobre la millora de la gestió de la pagesia, que hi hagués més una política d'acompanyament, no tant de policia.

I, en aquest sentit, dos exemples, dos aportacions a estudiar. Una seria, doncs, millorar la integració de la declaració anual de nitrogen i el llibre de dejeccions per evitar duplicar feines, per exemple. Una altra, doncs, aconseguir que es tingués en compte el major consum de nitrogen en els camps on es fa doble cultiu a l'hora de limitar els adobs orgànics en fems per limitar, precisament, els adobs químics.

I és que la invasió russa i la crisi energètica, doncs, han reduït dràsticament l'oferta de fertilitzants minerals, i, per tant, urgeix més que mai considerar les dejeccions com el fertilitzant natural per excel·lència. I la solució passa per transformar en oportunitat l'excés de dejeccions que hi ha en determinades zones. I el sector hi està posat, desenvolupant cada cop, doncs, més plantes de tractament, i multitud de tecnologies, com, per exemple, el compostatge, la separació de fases, el bioassecatge, l'osmosi, les microalgues, les membranes, la criocentració, etcètera.

I fa poc, doncs, vaig poder visitar el projecte europeu Fertimanure, a Cal Ros de Muntanyola, liderat per la Universitat de Vic, i allà assagen, doncs, diferents tecnologies per veure, de residu zero, quina és la més adequada en cada tipus de dejecció –gallinassa, purí, fem– i per a cada tipus de biofertilitzant d'alt valor comercial resultant.

I, a banda, tenim també, doncs, la digestió anaeròbica de dejeccions, també de residus orgànics, urbans i agroalimentaris, i que, a més a més, ens comporta, ens dona el biogàs, que és bàsic per a la transició energètica renovable nostra, no?

Entenem que totes aquestes iniciatives, doncs, cal facilitar-les encara més. I aprofito per fer un toc d'alerta als qui erròniament es pensen que els pagesos som aquells que contaminem i que fem pudor. La gran majoria dels agricultors i dels ramaders han desenvolupat sempre la seva feina en bé del país, de la millor manera possible, i utilitzant les millors tecnologies i mitjans a disposició. Per tant, ajudem-los comprant els seus productes, doncs, a un preu just, dotem-los de sostenibilitat econòmica, i segur que ells es posaran més que mai al capdavant de la sostenibilitat ambiental.

I pel que fa a l'altra modificació que es vol introduir en la llei, la sanció a les ocupacions de granges per part de grups animalistes, hi estem absolutament d'acord. És inacceptable, des d'un punt de vista de dret a la propietat privada, però també des d'un punt de vista sanitari, i, fins i tot, de benestar animal. I hem tingut ocupacions diverses aquests anys a Sant Antoni de Vilamajor, a Gurb, Arbeca, etcètera, no? I aquests activistes, sovint molt desconexors de la realitat del sector ramader, doncs, pretenen criminalitzar això, un sector que, en la immensa majoria dels casos, no s'ho mereix.

El sector carni català té un pes importantíssim, és el quatre per cent del PIB, el cinquanta-u per cent del que fa s'exporta, 35.000 llocs de treball. Per tant, el que hem de fer és valorar la riquesa que ens aporta, especialment a les comarques rurals, i acompanyar-lo en aquesta transformació cap a la plena sostenibilitat ambiental, que l'està fent.

I mirin, la carn està sotmesa a tres amenaces. La primera és de salut; que si càncer de còlon, que si malalties..., i em pregunto, i els greuges per a la salut que ens comporta el fet de no menjar-ne? La carn ens aporta ferro, ens aporta vitamines essencials, aminoàcids. Per tant, el que hem de fer des d'aquí és seguir defensant l'equilibri de la dieta mediterrània.

La segona amenaça és en termes de sostenibilitat ambiental. Aigua, nitrats, gasos d'efecte hivernacle... El sector està immers liderant multitud d'iniciatives per transformar en oportunitats aquestes externalitats negatives: reaprofitament d'aigües, tractament de purins, etcètera.

I la tercera amenaça és, precisament, el moviment animalista i el benestar animal, amb el focus posat, sobretot, a la ramaderia intensiva. I la ramaderia és molt més complexa que voler-la simplificar només entre animals tancats i animals en llibertat. La ramaderia extensiva de pastura, precisament, també té una fase final d'engreix estabulat. I amb la ramaderia extensiva, tot i així, no podríem alimentar tota la població. Necessitem la intensiva, que és responsable i és professional.

I mirin una dada, en tot el 2021, a les inspeccions de la Generalitat de Catalunya, a les granges només van detectar un quatre per cent de casos en què es podia millorar algun aspecte relatiu al benestar animal. I les dades també indiquen que no és una qüestió de dimensió o de mida, sinó de professionalitat i d'actitud. I, en canvi, que els pagesos es puguin guanyar la vida sí que és, a banda dels preus justos, una qüestió de que tinguin una certa dimensió, com qualsevol altra activitat empresarial productiva.

I alerta també amb determinades concepcions errònies i populistes al voltant del benestar dels animals, perquè humanitzar-los també és una forma de maltractament, i els poso un exemple, i és l'obligació de jubilar els gossos d'atura als set anys, com preveia, doncs, l'avantprojecte llei espanyola de protecció dels animals, tot i que al final ha acabat matisat per un informe favorable..., si es té un informe favorable veterinari. Mirin, a casa meva mateix tenim tres gossos d'atura, dos de més de set anys, i us dic, de veritat, que pobres si els impedissin de poder-nos acompanyar les vaques, el malestar i l'estrès que els provocaria.

I la ramaderia seguirà existint. Que estem tendint una alimentació amb una certa disminució de la quantitat de carn i un augment de la seva qualitat? Doncs l'estadística així ho diu, no? Un deu-quinze per cent menys de consum en la darrera dècada, i les carns certificades van a l'alça, però el sector s'hi està adaptant bé. I jo, personalment, doncs, soc escèptic respecte a les proteïnes vegetals processades enfocades a imitar la carn. Crec que és una moda, i crec que aquesta petita disminució del consum de carn, vindrà, doncs, substituïda per proteïnes vegetals naturals, una petita part, o una part també per insectes, per què no? Però, en tot cas, no pas per productes ultraprocessats ni tampoc de laboratori. I fa poc sortia una notícia que deia que una empresa, doncs, farà llet de vaca a partir de cèl·lules. Escoltin, mai un bistec sintètic, mai un got de llet sintètic serà igual de bo ni igual de saludable que un de natural. *(Aplaudiments.)*

I vaig acabant –vaig acabant. M'he rellegit la llei d'orientació agrària que pretenem modificar, i veig que vint anys després, i s'ha dit, doncs, bona part de les propostes que hi feia segueixen vigents. Mala senyal. Vol dir que, doncs, sincerament, no hem pogut ajudar prou encara el primer sector. I, consellera, considero preocupant que haguem perdut fins i tot el nom en el que és la denominació de la conselleria.

Però tornant a la llei, sí he d'escollir un dels punts dels molts punts que s'hi inclouen, doncs, em quedaria amb l'article 15 lletra *d*, que diu –lleigeixo literalment–: «Augmentar el grau de participació dels productors en l'increment del valor afegit de les produccions agràries generat pels processos de transformació i comercialització». Per a mi, aquesta és la clau, absolutament la clau de volta de tot plegat. La via que ens portarà a la rendibilitat. I, si la pagesia té rendibilitat –i recordem que no demanen fer-se rics; només demanen poder viure dignament de la feina que fan–, resoldrem la professionalització, la formació, el reequilibri territorial. Resoldrem també el relleu generacional. Ho resoldrem tot.

I, en aquest sentit, un bon article d'una persona garrotxina que m'aprecio, és un article breu i precís de l'Andreu Terricabras, explica que el primer sector, precisament, és el qui menys beneficis s'emporta de la cadena de valor dels productes comparat amb la transformació, però sobretot amb la comercialització d'aquests. I ell acaba l'article, i jo la meva intervenció, dient: «Només una societat realment culta és capaç de copsar el valor del primer sector, de revertir-hi part de les plusvàlues que

gràcies a ell es generen en els altres sectors i de comprendre que la defensa d'aquest primer sector és la defensa del mateix país. La manca d'aquesta visió es tradueix en desequilibri poblacional, que comporta la consegüent desertització de part del territori i, a la llarga, la pèrdua d'identitat». Ho dèiem l'altre dia en comissió; ho dic avui aquí, al faristol del Ple: sense pagesia no hi ha país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, vicepresidenta. Bé, primer de tot, començar per un altre tema: enviar, des d'aquí, una abraçada a la família que ha estat desnonada aquest matí a Sabadell i al membre de la PAHC que ha estat detingut pels Mossos d'Esquadra i a totes les persones (*alguns aplaudiments*) que han estat colpejades també pels Mossos d'Esquadra per defensar aquesta família i el dret a l'habitatge a Catalunya. I també enviar una abraçada als joves i a les joves d'Arran que avui estaven sent jutjades pel cas del PP, que se'ls hi demanava més de sis anys de presó per defensar el dret a un referèndum el 2017. (*Alguns aplaudiments.*) Des d'aquí, una abraçada solidària.

I ja entrant..., referent a aquest projecte de llei que ens presenten, dir que evidentment votarem que no a l'esmena a la totalitat de VOX, donant així via lliure –si és el cas que hi ha una majoria– a la tramitació i, durant aquesta tramitació, en podrem anar parlant i millorant-la en diferents sentits.

Per un costat, sentíem la consellera parlar-nos que està al costat del sector agrari i que dona suport a totes aquestes transicions que està fent el propi sector. Doncs el que caldria, primer de tot, és posar-hi més diners i més recursos per poder fer aquesta transició. Per exemple, l'energètica, que, com saben, les subvencions que van treure van ser totalment insuficients perquè el sector pugui fer autoconsum en les seves instal·lacions.

No podem presentar només una proposta com aquesta, que, tal com s'ha descrit, ens parla bàsicament de temes de control de l'activitat i, en segon terme, del tema de l'entrada de grups d'animalistes o del benestar animal a granges. No podem anar només enfocant envers el control i el règim sancionador, sinó que hi haurien d'haver propostes d'acompanyament i propostes de millora al sector.

Com saben, si han vist les darreres dades del producte interior brut –tot i que són unes dades que a nosaltres no ens agraden, però sí que són les que utilitzen en l'actual sistema–, el sector agrari, des del 2017, pateix una constant pèrdua de tant per cent del producte interior brut. Des del 2017, perd un sis per cent; el 2018 no, guanya un dos per cent; però la majoria d'anys va clarament en retrocés. I, si mirem els tres trimestres d'aquest any, veiem que les coses van molt pitjor en el sector agrari, amb una pèrdua el primer trimestre del 4,1 per cent; el segon trimestre, el 9,9 per cent, i el tercer trimestre, el quinze per cent. Això suposa encara un retrocés molt més important d'aquest sector al nostre país, que ja porta molts anys retrocedint. I, en aquest context de crisi energètica, de crisi sistèmica, està patint, i moltíssim, les conseqüències de la pujada de preus de fertilitzants –o que no arribin–, de les pujades energètiques, i estan desapareixent molts pagesos i pageses i ramaderes.

És un sector que està tocat i està bé que fem les modificacions oportunes per adaptar el tema de les dejeccions ramaderes o, fins i tot, doncs, el tema de l'impacte de les fertilitzacions. Però, alhora, el més important seria prendre més mesures perquè un sector tan abandonat durant tantes dècades pugui sobreviure, i no només sobreviure, sinó que creixi i avanci cap a la sobirania alimentària. I, a més, un país que sempre hem tingut un sector primari molt important i que no pot ser que continuem amb aquest retrocés constant.

Tot i això, entenem que s'hagin de fer aquestes modificacions. Per això votem en contra de l'esmena, perquè tiri endavant la tramitació, i durant la tramitació sí que voldrem també que participin no només els que ja han presentat en el seu moment alegacions a l'avantprojecte, sinó més entitats, sobretot perquè entenem que la pagesia ha d'estar present i ha de participar en aquest debat. I també parlar sobre aquest règim sancionador que s'aplicarà a aquests grups animalistes del benestar animal.

Hem d'entendre, doncs, que el sector no és un, sinó que és un sector complex, hi ha les petites i les mitjanes explotacions i hi ha les macrogranges. El benestar animal o, fins i tot, la manera de treballar no és la mateixa en unes explotacions que a les altres. I s'ha de mirar amb diferents ulls. Evidentment que no podem permetre que s'assaltin i que s'alliberin animals, però sí que hem de permetre que la societat denunciï aquestes macrogranges, aquestes macroexplotacions que no compleixen, doncs, amb el benestar animal i que puguin ser denunciades.

Evidentment, això no vol dir entrar i alliberar animals, però sí que puguin, doncs, denunciar-ho públicament i siguin escoltades, doncs, aquestes persones. És a dir, amb les mesures repressores, sancionadores no es soluciona tot. També se soluciona, doncs, amb mesures pedagògiques, mostrant, doncs, que aquest sector es transforma, que aquest sector treballa pel benestar animal. I això sabem que ho fan, doncs, la majoria de petites i mitjanes empreses, però tenim els nostres dubtes amb les macrogranges.

Bé, i per finalitzar, dir que nosaltres apostem clarament, doncs, pel suport a aquest sector, pel sector de la pagesia i la ramaderia. I ens agradaria que en aquest projecte de modificació de la Llei 18/2002, més enllà del que ens proposen, també s'hi poguessin, al llarg de la tramitació, incorporar millores en diferents temes que també hem vist, no?, en els moments aquests de crisi que estem parlant, que podrien ajudar el sector a tirar endavant i no continuar desapareixent com, per desgràcia, és la tendència actual, no? Que desapareixen les petites i mitjanes explotacions i n'apareixen de grans que, evidentment, les grans acaben menjant-se les petites i les mitjanes si no tenen prou mesures de suport.

I aquests suports econòmics també els hem de posar sobre la taula. I més en aquests moments que ho demanen obertament quan han vingut a la comissió, a la CARPA, ho han demanat obertament, que necessiten ajudes en uns moments tan complicats. I per això també hi hem de treballar i donar suport a aquest sector.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Jordi Jordan Farnós.

Jordi Jordan Farnós

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, consellers, diputats i diputades... Entenem que aquesta modificació i actualització d'aquesta llei d'orientació agrària, com indica la mateixa introducció, és necessària, perquè és evident, no?, que la implantació de zones vulnerables i els efectes nocius de les macrogranges fa necessari aquest règim sancionador d'aquestes conductes.

Hem de recordar que a Catalunya hi ha més de nou-centes explotacions que superen els límits de contaminació, una mitjana de 2.376 animals per explotació, que té un percentatge del quaranta per cent del territori com a zona vulnerable als nitrats. Per tant, és important insistir que les mesures desenvolupades amb relació a aquestes zones vulnerables són o han sigut fins ara clarament insuficients.

Segons dades de la Xarxa de Control de la Contaminació per Nitrats del Ministeri de Transició Ecològica mateix, en els darrers quatre anys, del 2016 al 2019, a Catalunya la contaminació mitjana de nitrats ha augmentat un 45,2 per cent. Però el més important és que el contingut mitjà de nitrats a les seues aigües subterrànies

el 2019 era de quaranta-nou megalitres, just al límit permès legalment per a l'aigua de boca, que és de cinquanta. Amb la qual cosa, en més de deu anys, la declaració de zones vulnerables a nitrats entenem que no ha complert l'objectiu d'acabar amb la contaminació de l'aigua per aquesta qüestió.

La concessió d'autoritzacions per part de la Generalitat per a l'augment de la capacitat productiva d'explotacions ramaderes, ja sigui per tractar-se d'una nova explotació o per una ampliació d'una altra prèvia, per a les principals espècies ramaderes, per tant, boví, oví, porcí i aus, al període 2015-2021 no s'ha reduït, sinó que s'ha mantingut constant.

Per tant, no s'observa una reducció de la concessió d'autoritzacions per part del Govern, com es podria esperar, per frenar i contenir els impactes negatius derivats d'aquest sector, molt en particular, la greu situació derivada, no?, de la contaminació de l'aigua que patim des de fa molts anys.

A més, aquí a Catalunya el model majoritari és d'una ramaderia industrial. És a dir, és el més instaurat. I el seu exponent, també ja ho han dit abans, són les macrogranges. Un model que es caracteritza per una producció massiva, una producció ràpida, el més barata possible; fet que, evidentment, comporta uns costos ecològics més grans i, per tant, majors emissions de gasos d'efecte hivernacle, fertilitzants químics, més contaminació del sòl i de l'aigua.

I, per tant, pensem que tot això s'ha d'anar canviant i modificant, perquè, a més a més, creen una escassíssima producció si ho comparem, no?, amb altres països que tenen altres models dintre de la pròpia ramaderia.

Aquests tipus de produccions se caracteritzen, precisament, per la concentració de milers de caps de bestiar en condicions lamentables i que vulnereu també, entenem, els drets mínims que qualsevol ésser viu hauria de tindre. Moltes vegades no es poden ni tan sols moure i són engreixats mecànicament fins al moment del seu sacrifici.

Per tant, no només és necessari un règim sancionador per defensar les condicions de vida dels animals, sinó que necessitem també unes administracions que caminin cap a un nou model, amb produccions petites, familiars, que compleixin tot el cicle productiu i que, alhora, intentin aplicar un comerç de proximitat, una venda directa entre persones productores i consumidores, establint criteris entorn del que és una producció més artesana per afavorir la implantació d'aquestes petites indústries agroalimentàries, com tenen els països més avançats en aquesta matèria. Incorporar la venda directa des de l'establiment del productor, seguint també les excepcions que es practiquen tant a Itàlia com a França, introduint també tota una fiscalitat ambiental, que incideixen directament sobre l'augment de la pròpia renda agrària mitjançant sistemes de deduccions i exempcions per a les explotacions agrícoles i ramaderes que fan serveis ambientals i que, evidentment, conserven el nostre territori i el nostre medi i la nostra diversitat.

Per tant, entenem que Catalunya necessita impulsar un model de producció ramadera de proximitat, centrat en els objectius de la sobirania alimentària, amb un preu just agrari per a totes aquestes explotacions i per a tots els pagesos i pageses. També, evidentment, amb la sostenibilitat ambiental, defensant aquest teixit, sobretot, de petites i mitjanes explotacions, establint també topalls antioligopolis i un marc de relacions amb les persones consumidores, amb el comerç de proximitat, amb la traçabilitat del producte, que apliquen també models laborals i socials justos i que combatin també a la vegada el canvi climàtic.

Per tant, són moltes qüestions que hi ha en aquesta modificació i actualització de la llei que, des del nostre grup parlamentari, volem introduir i volem parlar per a fer avançar cap a aquest nou model.

També és evident que pensem que és necessari aquest nou règim sancionador. Per això, evidentment, no donarem suport a l'esmena a la totalitat, però també pensem que el Govern, i esperem que també es pugui fer a partir d'aquesta llei, impulsi

també aquest nou model, aquest nou model de producció de la nostra indústria agroalimentària que incloga, per exemple, plans de sensibilització sobre l'impacte de la producció càrnia sobre el canvi climàtic, que també fomenti, molt important, les cooperatives agroalimentàries, que fiscalitzi de manera progressiva, també, a partir de la producció de carn, que hi hagi una reducció d'impostos en l'agricultura ecològica que cada vegada s'obre pas i que cada vegada també els consumidors i consumidores ho demanen més.

I, per tant, entenem que totes aquestes qüestions són les que s'han de posar damunt de la taula, que, evidentment, des del nostre grup parlamentari, farem que això vagi en aquesta línia. I com li deia al principi, no donarem suport a aquesta esmena a la totalitat i esperem que amb el debat dels propers mesos puguem arribar a molts acords.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *consellers...* Tenemos sobre la mesa aquí hoy una modificación legislativa que actualiza y amplía el régimen sancionador de la ley de orientación agraria y que nos permite..., nos da la oportunidad de hablar en este hemicycle de nuevo sobre el sector, un sector, el agrícola y el ganadero, sobre el que hablábamos seguramente menos de lo que merecería.

Se trata de un sector que, además de las dificultades propias de su actividad económica, que no son precisamente pocas, a menudo se tiene que enfrentar a polémicas promovidas desde el total desconocimiento. Entre ellas, se encuentran –y hoy es un buen día para recordarlo– las ocurrencias de todo un ministro del Gobierno de España, el señor Alberto Garzón, que se ha especializado en pisar charcos sin medir las consecuencias de sus palabras, muchas veces con la connivencia de todo el Gobierno. Muy probablemente –como he escuchado decir a mi compañero Matías Alonso, a quien desde aquí mando un abrazo– estas ocurrencias son sobre todo fruto de pasar el tiempo en su despacho, de vida contemplativa y, en ocasiones, consumir la paciencia de muchos de los españoles y en especial de los ganaderos.

Pero las polémicas de sillón del señor Alberto Garzón no son las únicas, también las tenemos aquí en este Parlament. Hemos generado...–y la intervención que me precedía ha sido ejemplo de ello–, hemos generado toda una polémica en torno a un satánico y sesgado prefijo «macro», bajo el que explotación que caía, explotación que se demonizaba. Y, miren, desde el punto de vista económico el prefijo «macro» no tiene nada de malo, incluso puede representar competitividad y rendimiento económico. Y nosotros ya hemos dicho muchas veces que tan digna y tan importante es la ganadería extensiva como la ganadería intensiva. Tan dignas y tan importantes son para la actividad económica las microempresas, las pequeñas y medianas empresas como lo son las grandes empresas.

Desde el punto de vista de Ciutadans, las granjas, que pueden exceder el tamaño que algunos de los diputados de este Parlament consideran admisibles, no son nocivas *per se*. No son nocivas, o por lo menos no deben serlo, si cumplen de forma estricta las normativas sanitarias ganadera y medioambiental que les son de aplicación. Porque la ganadería española, y por extensión la catalana, está sometida a unos estándares de calidad, de bienestar animal, de seguridad veterinaria y de seguridad alimentaria que responden a la máxima exigencia a nivel mundial, la que se aplica en el ámbito de la Unión Europea. Creo que es importante que lo recordemos. La ganadería española, y por extensión la catalana, está sometida a unos estándares de calidad de bienestar animal, de seguridad veterinaria y seguridad alimentaria que responden a la máxima exigencia a nivel mundial.

Por ello, desde nuestro grupo parlamentario, no hemos colaborado ni colaboraremos en esa tarea de demonización de una ganadería intensiva que tiene una importancia capital en el ámbito económico, que crea riqueza, que genera puestos de trabajo y que sirve, como lo hacen otro tipo de explotaciones ganaderas, a la demanda de la ciudadanía respecto a productos esenciales de la cadena alimentaria. Ojalá todos los grupos hicieran lo mismo y en lugar de aprobar luego iniciativas de apoyo al sector para blanquearse pusieran pie en pared cuando toca frente a determinadas polémicas infundadas.

Eso es fundamental. Por un lado, defender con valentía el sector de las polémicas estériles y, por otro, eso sí, actuar con determinación cuando realmente hay incumplimientos y es necesario actuar. Y lamento decir que este Govern, pues, no acaba de hacer con determinación ninguna de las dos cosas. Prueba es que, por un lado, ha alimentado de una forma u otra el discurso general contra las macrogranjas. Pero, por otro, cuando toca controlar y actuar, tampoco lo acaba de hacer. No ha formalizado convenios con las entidades locales para garantizar la aplicación de la legislación de una forma correcta, ni disponen datos –o al menos así responden a preguntas parlamentarias– sobre las sanciones que permitan conocer su aplicación ni la situación real. Y claro que es necesario actuar con firmeza cuando se producen incumplimientos en la legislación. Entre otras cosas, es necesario actuar con firmeza porque cualquier explotación que pueda cometer una irregularidad va en contra del interés del propio sector, va en contra del propio interés de sus compañeros, que tan mayoritariamente cumplen las reglas y se esfuerzan por superar con creces los mínimos exigidos. Contra el que incumple es necesaria firmeza, y también es necesaria esa firmeza, que muchas veces echamos de menos, para defender al que sí que cumple.

No se puede mirar, por ejemplo, con simpatía determinados actos reivindicativos. Las entradas masivas a granjas o mataderos por parte de grupos de defensa animal suponen, además de un contraproducente impacto grave en el bienestar animal, un riesgo elevado de difusión de enfermedades, como ya bien ha dicho la *consellera*. No se puede mirar con simpatía y se tienen que atajar de raíz, se compartan o no sus reivindicaciones.

Eso mismo estamos viendo estos días, salvando obviamente las distancias, con los ataques a las obras de arte con la excusa de determinadas reivindicaciones ecologistas. Podemos compartir la voluntad de luchar contra el cambio climático, por supuesto, pero hay que actuar firmemente, como nuestro grupo en el Congreso propuso ayer mismo, para frenar en seco este tipo de actuaciones.

Y hoy tenemos precisamente aquí una modificación legislativa que afecta básicamente al régimen sancionador, que afecta básicamente a esa necesidad de actuar. Es necesario actualizar cifras, es necesario actualizar conceptos. Y por eso no apoyaremos la enmienda de VOX, pero tampoco es la propuesta que nosotros haríamos y esperamos poderla enmendar a lo largo del trámite.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. Bé, a l'hora de, sobretot, posicionar-nos i valorar l'esmena a la totalitat que presenta el Grup de VOX, nosaltres diem que entenem part de les raons que argumenta, però també entenem que no justifica una esmena a la totalitat. Entre altres coses també perquè no hem pogut copsar una oposició frontal per part del sector al projecte. Sí que hem vist discrepàncies, coses que es poden esmenar en el tràmit. Per exemple, doncs que es considera que algunes sancions són desproporcionades, sí, o una cosa en la qual estan posant especial èmfasi i que hauríem de ser capaços de treballar bé, i és que demanen que la primera sanció sigui més lleu i que,

a banda, sigui més simple en la terminologia, que moltes vegades és incompreensible fins i tot pels mateixos propietaris, no? i que no encaixa amb la realitat.

Això és una de les coses que es podria millorar i que, si aquesta primera sanció és més lleu i pot ajudar amb l'explicació a que no se'n produeixi una segona, doncs, seria molt més justa i, finalment, es podria aconseguir l'objectiu fonamental del projecte, que, hi insisteixo, no té una oposició frontal per part del sector i que, en conseqüència, no la tindrà per part nostra.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Antoni Flores i Ardiaca.

Antoni Flores i Ardiaca

Bé, bon dia. Gràcies, vicepresidenta. Consellera, conselleres, conseller, diputades i diputats... Abans d'explicar els avantatges que ens proposa el Govern en aquest avantprojecte de llei, ens hem de fer algunes preguntes.

Per exemple, era necessari introduir un nou règim sancionador en matèria de sanitat i benestar animal a Catalunya? Sí. Era necessària una actualització i clarificació del règim sancionador en matèria de dejeccions ramaderes i altres fertilitzants per prioritzar el benestar animal i el medi ambient? Doncs sí. Era necessari millorar la proporcionalitat en infraccions? Sí. El sector ho reclamava? I tant que sí. Per tant, era necessari que ens dotéssim de seguretat jurídica en aquest àmbit. Clarament i rotundament sí. I això és el que s'ha fet.

Qualsevol persona que conegui mínimament el sector sabrà que fa temps que l'hauríem de tenir actualitzada. I ha passat gràcies a que el sector ho ha promogut. Val a dir que Catalunya disposa de règim sancionador des de la Llei 5/2017, de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic, que va afegir el nou capítol VII a la Llei 18/2001, d'orientació agrària. Això va permetre que Catalunya tingués un règim sancionador específic i absolutament necessari per poder assolir aigües de qualitat, prevenir possibles contaminacions, per minimitzar emissions a l'atmosfera i també per donar seguretat jurídica a tothom.

No existeix règim equivalent en cap altra comunitat autònoma ni a nivell estatal. De fet, vam veure com la Comissió Europea iniciava un expedient informatiu a l'Estat per incompliment d'una directiva, la directiva de nitrats, que finalment acabarà en un altre expedient sancionador. Altre cop Catalunya compleix, i altre cop ho fa amb un sector crucial, però massa vegades oblidat per l'Estat. Catalunya, doncs, sí que vetlla pels interessos de la població i del sector.

El nostre règim sancionador, però, només sancionava la mala gestió agrària, com la contaminació d'aigües per nitrats, les emissions d'amoníac que superessin els límits establerts, les acumulacions excessives de determinats elements del sòl, les males olors i el risc sanitari en la gestió de dejeccions ramaderes. No sancionava, per exemple, abocaments a llera. Per tant, calia aquesta actualització.

D'altra banda, tenim el Decret 153/2019, que introduïa noves obligacions i prohibicions, però, si no es tipificaven algunes infraccions que ja existien, s'acabaven tipificant com a lleus per molt gran que fos la superfície afectada.

Així doncs, el Govern ens porta avui, en aquesta cambra, el projecte de llei de modificació de la Llei 18/2001, de 31 de desembre, d'orientació agrària, on s'actualitza i es clarifica el règim sancionador en matèria de gestió de les dejeccions ramaderes i altres fertilitzants. Es dota de major eficàcia el règim de control i inspecció, i s'adapta a la realitat i a la nova normativa. Per tant, tot i ser sempre més partidaris de la prevenció que la sanció, ara podem fer aquesta darrera de forma més coherent i efectiva.

Esmentar, a favor del sector, que els que fan males pràctiques, per sort, són una minoria. La majoria, que estimen la terra, ho fan correctament. En conseqüència,

ara es desglossen determinades infraccions en tres o en dos nivells, en funció de la intensitat o la quantificació de la incorrecta gestió, com, per exemple, la superfície afectada per una incorrecta aplicació de fertilitzants.

Així mateix, en aquesta llei es regula per primer cop el procediment sancionador pels perjudicis que pot causar a la sanitat animal i el benestar dels animals l'entrada sense autorització de persones alienes a les explotacions ramaderes, i instal·lacions amb risc higienicosanitari, com poden ser escorxadors o altres establiments que mantinguin animals. Aquestes conductes, com ja s'ha dit també, sabem que suposen un risc molt elevat de difusió de malalties i un impacte greu en el benestar dels animals, ja que la majoria dels animals de producció són molt sensibles a les situacions d'estrès. Aquestes accions, en alguns casos no es poden sancionar de manera administrativa, perquè la normativa no preveu les infraccions tipificades que descriu exactament aquestes conductes i els riscos que suposen. Per tant, anem més enllà de la simple mala gestió agrària.

En aquest sentit, l'avantprojecte de llei tipifica aquestes infraccions, n'estableix les sancions, els criteris per a graduar-les i la competència per imposar-les. Així doncs, aquest govern del vuitanta per cent compleix i posa ordre en aquest àmbit. Un ordre que, com argumentava anteriorment, ha estat llargament reclamat i promogut pel sector. Perquè, com sempre diem, el «mentrestant» també és molt important, i hem de donar les eines útils al sector per poder desenvolupar-se correctament. Seguim, doncs, ajudant el sector i no posant pals a les rodes.

Ara ens hem de preguntar si avui aquesta cambra estarà al costat del sector o votarà a favor de l'esmena de la totalitat de l'extrema dreta. Estic segur que es permetrà seguir debatent la iniciativa i no es donarà suport a VOX. Això sembla que serà així per les intervencions que hi ha hagut en aquest sentit. Pel sector, per la població, pel benestar animal i, en definitiva, per la salut de tothom, votem avui en conseqüència a aquest avantprojecte de llei, i situïn-se al costat de les necessitats del sector. Com no pot ser d'una altra manera, tinguin per avançat que els trenta-tres diputades i diputats d'Esquerra ho faran. Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats, diputades, prenguin seient, si us plau. Acabat el debat, passem a votar l'esmena a la totalitat presentada pel grup parlamentari de VOX. Els faig avinent que cinc diputats han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. El vot delegat del diputat Lluís Puig serà comptabilitzat en base al sentit de vot que indiqui la portaveu del seu grup parlamentari, en qui ha delegat el vot. *(Joan García González demana per parlar.)* Sí, perdoni, diputat.

Joan García González

Vicepresidenta, per a una observança al Reglament, a l'article 95 exactament, que defineix la delegació de vot. Voldria conèixer si la delegació de vot demanada pel nostre diputat Nacho Martín Blanco ha sigut acceptada.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

No, no ha pogut ser acceptada, i crec que hi ha constància que això és així, perquè no compleix els requisits de la delegació.

Joan García González

Volia, per tant, presidenta, si em permet d'alguna forma expressar-ho, el Reglament tampoc recull en cap dels seus propòsits la delegació del vot del senyor Puig, i crec que ens situa en una situació bastant curiosa, com a mínim, i kafkiana, que un diputat que no pot realment avui venir a votar, perquè està malalt a casa, perquè està amb febre, no pugui delegar el seu vot en el nostre grup i, en canvi, un diputat que està fugat, que està a Brussel·les i no ha aparegut per aquí mai, pugui votar.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Senyor diputat, a cada Ple vostès fan avinent la seva posició respecte al vot delegat de Lluís Puig, però no és comparable una situació amb l'altra.

Joan García González

És evident que no és comparable, és evident, però la situació en la que es troba...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ja està. Un cop manifestat, com fan a cada ple, d'acord, vostès manifesten la seva posició respecte al vot delegat del senyor Lluís Puig, però entenguin que no té res a veure una cosa amb l'altra.

Joan García González

És evident que no té res a veure, és evident.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

D'acord, ja ha tingut la paraula.

Joan García González

És evident que qui hauria de poder votar és el meu company, que es troba malalt... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ja ha tingut la paraula, diputat.

Ara sí, comença la votació de l'esmena a la totalitat.

Amb 10 vots a favor, 113 en contra, 8 abstencions i una persona que no ha votat, atès que aquesta esmena a la totalitat ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Proposició de llei d'equitat territorial per al desenvolupament sostenible de les àrees rurals (debat de totalitat)

202-00039/13

Passem, doncs, al quart punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la proposició de llei de l'equitat territorial per al desenvolupament sostenible de les àrees rurals.

M'espero uns minuts. Si us plau, vagin sortint en silenci.

Com deia, debat de totalitat sobre la proposició de llei de l'equitat territorial per al desenvolupament sostenible de les àrees rurals. Aquesta iniciativa legislativa ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Així doncs, per presentar-la, té la paraula, en primer lloc, el diputat Marc Parés Franzí, per un temps màxim de quinze minuts.

Marc Parés Franzí

Bé, gràcies, vicepresidenta. Presentem aquesta proposició de llei, que té un objectiu principal que no és altre que el d'acabar amb les desigualtats territorials. Perquè sí, perquè les desigualtats tenen una expressió geogràfica, s'expressen sobre el territori, s'expressen a les àrees urbanes i metropolitanes, amb la concentració de determinats grups poblacionals de rendes baixes de forma especial en determinats barris, i per això molts grups d'aquesta cambra convenim, doncs, que cal una nova llei de barris, una llei de barris verds per fer front a aquestes desigualtats territorials en les àrees urbanes.

Però no només s'expressen a les àrees urbanes metropolitanes, les desigualtats, sinó que també tenen una expressió geogràfica, una segona font de desigualtat que, de fet, està lligada al mateix procés d'urbanització, que és entre..., que ja existeix, entre la Catalunya urbana i la Catalunya rural, que en cap cas poden concebre's com

a dos mons inconnexos, sinó que han d'estar estretament connectats. Però la realitat és que viure en un lloc o viure en un altre no et dona els mateixos drets, les mateixes rendes i els mateixos nivells de vida.

O, en altres paraules, la desigualtat que existeix entre aquella Catalunya densament poblada i aquella Catalunya poc poblada, des d'on, cal dir-ho, des d'aquesta Catalunya de baixa densitat de població, és des d'on es presten la majoria de serveis ambientals i paisatgístics, dels quals ens beneficiem el conjunt del país.

És cert que aquesta desigualtat territorial s'explica, com totes, en bona mesura, per l'estructura d'oportunitats territorials de cadascuna de les àrees geogràfiques i, per tant, aquelles oportunitats, aquelles oportunitats laborals, formatives, econòmiques, d'infraestructures, de serveis que té o no té un territori són determinants per a la qualitat de vida dels seus ciutadans.

Crec que no dic cap mentida, diguéssim, si poso en relleu que tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra estem molt preocupats per aquesta qüestió. L'hem posat sobre la taula de forma reiterada en diferents mocions. Tot i això, des de l'any 2014 que no tenim un debat monogràfic sobre el món rural i crec que és una de les qüestions que hauríem d'abordar.

També és veritat, doncs, que, tot i això, no acabem de trobar quina és la resposta, quina és la solució a aquesta problemàtica. És cert, i després m'hi referiré, que en els últims anys s'han fet avenços significatius, especialment amb l'impuls de l'agenda rural, i, per tant, jo crec que és un pas significatiu que cal posar en relleu.

Però també és veritat que tampoc acabem de trobar en alguns moments, perquè hi han hagut dissonàncies entre diferents departaments sobre cap a on anar..., i també, per què no dir-ho, doncs perquè des dels diferents grups parlamentaris tampoc hem estat capaços de proposar a vegades propostes que puguin ser fructíferes.

És en aquest sentit que el nostre grup, humilment, doncs, pretén fer una proposta legislativa que ens permeti donar eines per avançar cap a la resolució d'aquesta problemàtica.

També els dic que aquesta és una proposició que el nostre grup va escriure l'any 2019, si no recordo malament. Des d'aleshores han passat coses, per exemple, l'agenda rural. És una proposta de resolució que intenta recollir els neguits, les demandes de diferents actors territorials, des d'ARCA fins a l'Associació de Micropobles o Eines per al Repoblament Rural, amb els quals ens hem reunit. A tots ells els hem escoltat i hem intentat, doncs, traduir en un text legal que per nosaltres pot ser una bona oportunitat. Justament en aquest moment, on l'agenda rural ha avançat en els seus treballs i comença a dotar-se de propostes concretes que han de tenir una traducció legislativa, entenem que aquest text pot ser una oportunitat, una plataforma d'inici, per començar, per debatre sobre aquestes qüestions i traduir-les en un text legal, en un text legislatiu.

Per tant, des d'aquesta perspectiva, també el nostre grup parlamentari mostra ja d'entrada la mà estesa a tots els grups per poder debatre, per poder millorar el nostre text, per poder-lo refer amb el que calgui, eliminar, afegir. Per tant, simplement el que volem és posar sobre la taula l'oportunitat de desenvolupar una eina legislativa per al món rural que ens permeti avançar cap a la igualtat territorial.

Una igualtat que té molt a veure amb el fenomen del despoblament. Saben vostès que, en els darrers deu anys, Catalunya ha guanyat 250.000 habitants, però, tot i això, hi ha divuit comarques i l'Aran que han perdut població. Estem parlant de l'Alt Urgell, l'Alta Ribagorça, el Bages, el Baix Ebre, el Berguedà, la Cerdanya, la Conca de Barberà, les Garrigues, el Montsià, la Noguera, el Pallars Jussà, el Pallars Sobirà, el Priorat, la Ribera d'Ebre, el Ripollès, el Solsonès, la Terra Alta, l'Urgell. Per tant, són moltes les comarques, és molt el territori que ha anat perdent població.

Hi ha una associació també entre bona part d'aquestes comarques i la renda dels seus habitants, i la capacitat productiva d'aquestes comarques també. Per tant, no només és pèrdua demogràfica, sinó que també és baixes rendes i també és poca

capacitat productiva. Per això em referia a les estructures d'oportunitats, i hem d'incidir sobre ser capaços de generar oportunitats en tots aquests territoris.

És cert que la pandèmia de la covid ha estat provocant un cert repoblament o un inici de repoblament d'alguns d'aquests territoris i, per tant, creiem també que aquest canvi de dinàmica que podem haver presenciats –postpandèmic–, tot i que després moltes de les coses, massa ràpid, sembla que estan tornant de forma accelerada a la seva normalitat anterior, però sí que creiem que tenim una oportunitat en aquest moment, doncs, per avançar en aquests territoris.

També és cert, doncs, que segurament ja fa molts anys, no?, que s'hi estan fent coses. És a dir, no volem dir que no s'hi hagi fet res, en el món rural, i que s'estan duent a terme en un món nombroses iniciatives de desenvolupament rural, moltes d'elles finançades amb fons europeus del programa Leader. Però, al mateix temps, i a la vista dels resultats i que el problema persisteix, és on nosaltres veiem que no s'acaba de trobar la solució.

Nosaltres el que creiem, i en aquest sentit va aquesta llei, és que el que ens cal és un enfocament transversal, per tant, que tots els departaments de la Generalitat puguin actuar de forma localitzada i concentrada en territoris concrets. Per tant, transversalitat i, al mateix temps, integralitat focalitzada en aquests territoris del món rural.

En aquesta línia, i és així, la Comissió Interdepartamental, justament, sobre el Despoblament Rural ja fa uns anys que va començar a treballar en aquesta línia d'interdepartamentalitat, de transversalitat; va impulsar l'agenda rural de Catalunya, que creiem que ha estat un procés participatiu de planificació estratègica molt important i que ens dota ara, doncs, de propostes, com deia, algunes de les quals necessiten una traducció legislativa. Però, per tant, estem en un moment en què s'han començat a fer passos i que el que cal ara és que es materialitzin per ser realment transformadors. Perquè no n'hi ha prou amb debatre, amb veure què és el que hem de fer i amb planificar estratègicament, sinó que el que cal, al final, és, tot això, executar-ho, no?

I, per això, doncs, creiem que la proposta que fem pot portar eines que ens facilitin, justament, el desenvolupament, el desplegament de les estratègies que surten d'aquesta agenda rural. Per tant, al final, tot i que, com els deia, vam redactar aquest text abans del procés d'agenda rural, creiem, i així hem intentat integrar-ho, no?, que poden ser eines complementàries i que, justament, pot ser un text legal que ens ajudi a implementar, a desplegar els resultats d'aquesta agenda rural. Per tant, creiem que és una oportunitat i és en aquest sentit que estenem la mà a tots els grups.

Com deia, aquesta és una proposició de llei que es vol focalitzar a les àrees rurals entre..., amb una proposta de definició de les àrees rurals, que no neix..., no l'hem inventada, sinó que és la que ve del marc europeu, no?, que són aquelles àrees amb una densitat poblacional inferior als tres-cents habitants per quilòmetre quadrat. Nosaltres plantejarem que el primer que caldria fer és identificar aquestes àrees a través d'un catàleg, també, per poder diagnosticar i valorar què necessita cadascuna de les àrees rurals del nostre país.

I, per tant, doncs, la primera proposta és poder fer aquest catàleg d'àrees rurals amb l'objectiu, diem, no?, de..., al final, d'aquesta llei, és abordar aquest concepte de la «desigualtat territorial» a partir d'un concepte fort que per nosaltres és antagònic a la desigualtat, que és el de l'«equitat territorial». I amb això sí que vull posar l'accent en que el concepte d'«equitat territorial» no és el mateix que el d'«equilibri territorial». Perquè del que es tracta..., i entenem l'equitat territorial com la garantia de poder accedir als mateixos nivells de renda i de serveis independentment d'on visquis del territori. Perquè tenim un territori que és divers, i això és el que volem posar en valor. Per tant, no es tracta de distribuir de forma homogènia per tot el territori la població o la urbanització o l'activitat productiva, sinó que cal, justament, desenvolupar el territori des de les seves especificitats i, per tant, des de la seva di-

versitat. I és en aquest sentit, doncs, que el concepte d'«equitat territorial» ens sembla interessant, perquè, justament, posa en valor aquesta diversitat geogràfica del nostre territori, en contra d'una visió més homogeneïtzadora del mateix... I els diputats i diputades que segurament intervindran després, no?, doncs, ens podran il·lustrar també de com no són les mateixes problemàtiques les que poden tenir a les Garrigues, les que poden tenir al Berguedà, les que podem tenir a Osona, a comarques gironines, no?, a l'Alt Camp o al Pirineu i l'Aran, les Terres de l'Ebre, etcètera. Per tant, aquesta diversitat és la que volem recollir, també, a través de les eines que proposem en aquesta proposició de llei.

Com els deia, nosaltres entenem que per avançar en aquesta equitat territorial el que cal és fomentar iniciatives de desenvolupament territorial sostenible, per tant, mesures d'iniciativa pública, privada o comunitària orientades a millorar les condicions de vida del conjunt de les persones que habiten en un determinat territori, sense comprometre les necessitats de les generacions futures.

Plantegem, en aquesta llei, bàsicament tres grans blocs. Un primer bloc és el reconeixement de l'equitat territorial com un dret i, per tant, també, això justifica la necessitat de tenir una llei que reconegui que l'accés als serveis ha de ser igualitari per a tot el país; per tant, la necessitat que això estigui reconegut com un dret a través d'un text legislatiu; fixar, a més a més, una sèrie d'objectius en què totes les àrees rurals d'aquest catàleg de béns rurals que proposem, doncs, haurien d'aspirar-hi i el Govern de la Generalitat hauria de treballar per assolir aquests objectius d'equitat territorial, per exemple, en matèria d'habitatge i, per tant, que el percentatge d'habitatge social de les àrees rurals sigui el mateix o s'aproximi a la mitjana catalana. No pot ser que a l'Alt Pirineu i l'Aran pràcticament no hi hagi habitatge social. Per tant, l'hem de ser capaços de distribuir, l'habitatge social, per tot el territori. Per exemple, en l'àmbit de serveis sanitaris i farmacèutics, no?, el temps d'espera..., no pot ser que a l'Hospital de Tortosa, doncs, tinguis un temps d'espera per a determinats serveis molt superior al de determinats hospitals de Barcelona. Pel que fa als serveis educatius, no?, creiem que, justament per la dificultat de desplaçament, cal garantir, per exemple, el servei de menjador en el món rural; també per als serveis culturals, serveis tecnològics, etcètera. Per tant, un primer bloc de l'equitat com a dret en què ens fixem una sèrie d'objectius reconeguts per llei que ens permetin avançar en aquesta línia.

Un segon bloc o un segon i un tercer bloc en què el que fem bàsicament és dotar-nos de dues eines o proposem dues eines per avançar cap a aquest objectiu; una primera eina que seria un pla territorial sectorial d'equitat territorial que ens permeti diagnosticar la situació amb profunditat a cadascuna de les àrees rurals del país i com a instrument reconegut, de fet, a la llei de territori, que és el planejament territorial sectorial, no? Tinguem una eina de govern interdepartamental que planifiqui quines actuacions s'han de dur..., en els propers anys, s'han de dur a terme a cadascun dels territoris. Per tant, planifiquem aquelles inversions, aquelles infraestructures, aquells serveis que hem de desplegar a cadascun dels territoris per aconseguir aquesta equitat territorial. Per tant, una eina de planificació territorial en mans del Govern de la Generalitat, una eina que, al nostre entendre, ha de servir per desplegar l'agenda rural. Per tant, una eina que el que faci és traduir les accions de l'agenda rural en planificació per part del Govern.

I, en darrer lloc, l'última qüestió que proposem al tercer capítol d'aquesta llei és una altra eina, no?, una segona eina, que és un fons d'intervenció integral. I aquí la idea és bastant senzilla. És a dir, si a les àrees urbanes i metropolitanes convenim que hem de crear un fons d'intervenció integral, el que en diem una «lleï de barris», per què carai el món rural no pot tenir la seva lleï de barris? Per tant, aquí el que estem proposant és un equivalent a la lleï de barris, però per al món rural. Òbviament, amb objectius diferenciats, amb objectius específics, amb una escala d'actuació també diferenciada. No estem actuant en barris que són inframunicipals, sinó en terri-

toris que segurament requereixen una aproximació, un enfocament supramunicipal i, per tant, doncs, s'ha de veure si és a nivell de comarca, a nivell de grups, damunt d'agrupacions de municipis de vegueria, però, per tant, en una escala superior, però amb la idea d'impulsar projectes d'intervenció integral per impulsar iniciatives de desenvolupament territorial sostenible a les àrees rurals més vulnerables del país.

De forma similar o paral·lela al que es planteja en la llei de barris, plantejaríem una sèrie de criteris perquè les àrees rurals ho poguessin aplicar per rebre finançament per impulsar projectes de desenvolupament integral en els seus territoris, que tindrien a veure, doncs, amb les dinàmiques de despoblament, d'empobriment, d'envelliment de la població, etcètera, per tant fixar uns criteris d'intervenció i, després, també fixar uns criteris d'actuació dels projectes que haurien de presentar des del món rural.

I, al final, lògicament, doncs, la clau, no?, dotar de recursos perquè el món rural pugui proveir-se d'aquests projectes d'intervenció integral. I la gràcia, aquí de nou, és que el fet de que puguin venir des de baix, que siguin propostes que sorgeixin dels propis municipis, del propi territori, ens ha de permetre que la resposta a les seves problemàtiques, a la realitat de cada territori, sigui específica i s'adeqüi realment al que el territori necessiti. Per tant, al final, dotar de recursos perquè els territoris es puguin desenvolupar en allò que consideren que és el millor per al seu model de desenvolupament rural.

En definitiva, humilment, com els deia, posem aquesta proposta sobre la taula; creiem que pot ser una proposta que ens permeti obrir el debat i avançar en un text legislatiu, que, òbviament, hem de modificar, que hem d'adaptar, que l'hem de fer útil al servei de l'agenda rural. Però, en qualsevol cas, tenim aquesta proposta sobre la taula, esperem, doncs, que els diferents grups la puguin valorar i que puguem treballar honestament per millorar el text en tot allò que calgui per poder avançar, en definitiva, per millorar les condicions de vida de la gent del món rural d'aquest país.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, atès que s'ha retirat l'esmena a la totalitat presentada, passem al torn d'intervencions de la resta de grups parlamentaris. Per expressar el seu posicionament, té la paraula per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar la diputada Sílvia Romero Galera.

Sílvia Romero Galera

Gràcies, vicepresidenta. Conselleres, diputades, diputats, ens trobem davant una proposició de llei d'En Comú Podem que planteja un tema d'importància central pel nostre grup parlamentari com és el món rural. Segons s'hi explicita, aquesta proposta normativa pretén establir un marc legislatiu de reconeixement de drets al món rural sobre el concepte d'equitat territorial, que resumiríem com garantia d'accés als serveis, principalment públics.

El nostre grup parlamentari, Socialistes i Units per Avançar, coincidim en la necessitat de disposar d'una legislació específica per intervenir en matèria demogràfica i territorial a Catalunya. Des de la nostra perspectiva, aquesta normativa hauria de construir un marc d'actuació ampli que ens permetés garantir els serveis bàsics i la igualtat d'oportunitats dels ciutadans, però també que ens permetés fer front a la despoblació i que ens permetés promoure el desenvolupament econòmic i social del món rural sota els criteris d'equilibri i de sostenibilitat.

De fet, fa més d'un any que al nostre grup parlamentari insistim en la necessitat de renovar, amb aquests objectius, una llei territorial com és la llei de muntanya de 1983, que ja inclou el quaranta-sis per cent de territori de Catalunya: la Vall d'Aran, les comarques de l'Alta Ribagorça, Pallars Jussà, Pallars Sobirà, Alt Urgell, Solsonès, Garrotxa, Ripollès, Berguedà i tots els municipis de Catalunya amb caracterís-

tiques similars; un total d'un de cada tres municipis, tres-cents, ja estaven dins de l'àmbit que definia aquesta llei, i afectava un 4,5 per cent de la població.

Aquesta Llei 2/83 establia un règim jurídic específic per les àrees de muntanya per tal que es poguessin desenvolupar, s'hi poguessin crear infraestructures i millorar-les, tal com les tenen, doncs, la resta d'habitants de Catalunya. En definitiva, era equitat territorial de 1983. A més, desenvolupava també instruments d'aplicació als plans comarcals de muntanya. I en van sorgir les comarques de muntanya, que més endavant es van generalitzar amb tots els consells comarcals, amb l'estructura territorial d'avui dia.

Malgrat aquest precedent, que va quedar obsolet fa més d'una dècada, a Catalunya continuem fent tard en noves polítiques públiques de cohesió territorial i continuem necessitant el marc d'actuació que les sustenti. Ara bé, la proposició de llei que ens presenta En Comú Podem se centra, per bé que molt important, en només un dels aspectes a abordar en qualsevol política de cohesió territorial, que és el de l'accés als serveis bàsics, de manera que entenem que aquesta proposició hauria de tenir una mirada, un plantejament més ampli.

D'entrada, caldria treballar en aprofundir en una definició millor de l'objecte, perquè el que fa l'article punt 1 de la proposició és que el que anomena «àrees rurals de Catalunya» les classifica a partir d'un únic criteri, que és el criteri demogràfic, i considerarà àrees rurals aquelles que tinguin una densitat poblacional inferior als tres-cents habitants per quilòmetre quadrat. Nosaltres entenem que el medi rural és complex, que la ruralitat té diferents dimensions i que precisament per això calen polítiques integrals que no se centrin en una única actuació, en un únic àmbit. Per tant, veiem inviable aplicar-les si partim d'una planificació poc ajustada i que no integra la complexitat del món rural.

La comarca del Pallars Sobirà, per exemple, té quinze municipis, nou dels quals tenen menys de quatre habitants per quilòmetre quadrat i la mitjana de la comarca són cinc habitants per quilòmetre quadrat. I aquest patró es repeteix en moltes zones de Catalunya: el Priorat, el Berguedà, fins i tot el Baix Empordà tenen municipis amb índexs molt baixos d'habitants per quilòmetre quadrat. De fet, trenta-quatre comarques de Catalunya tenen menys, molts menys o moltíssims menys de tres-cents habitants per quilòmetre quadrat. No poden estar en la mateixa classificació; fan falta més criteris per definir aquestes àrees rurals, siguin criteris d'activitat econòmica, siguin criteris d'accessibilitat respecte del món urbà, siguin criteris d'usos del sòl..., el que sigui, més criteris. S'haurien de diferenciar les zones escassament poblades de les zones amb risc de despoblament, però també de les zones diguem-ne «intermèdies» o de les zones més properes a nuclis urbans importants, en podríem dir «periurbanes», perquè aquestes àrees generalment són molt més dinàmiques i, malgrat que tinguin escassa població, tenen unes característiques diferents.

Per tant, per començar, hauríem de conèixer i reconèixer les especificitats del que volem legislar, perquè, si no, les categories genèriques ens serviran de poc. I això que anomenem territori i món rural, doncs ha de veure's reflectit, recollit i representat en aquesta proposició de llei.

Trobem a faltar també establir quines són realment les finalitats de la proposició de llei: mantenir població?, atraure població? Sigui el que sigui, ens farà falta millorar i reforçar aquests serveis públics, però també ens serà necessari millorar les infraestructures i definir un model de desenvolupament econòmic sostenible i diversificat.

També hem trobat a faltar els objectius estratègics, és a dir, què volem aconseguir garantint l'accés als serveis bàsics, a part del dret que hi tenen els ciutadans: millorar la qualitat de vida?, garantir la igualtat d'oportunitats? Evidentment, però s'ha d'explicitar, com també ens haurem de referir a moltes altres qüestions com l'agricultura, les energies renovables, el turisme, la digitalització, la transformació del teixit productiu, que estan relacionats amb aquests objectius estratègics.

També hem trobat a faltar més claredat en la definició de «governança». Qui farà què? No es parla de la col·laboració publicoprivada. Potser és que no hi té lloc, a la norma. Trobem a faltar també una qüestió important, que és la de la sensibilització social, aquest coneixement i reconeixement mutu entre el món urbà i el món rural, el que la llei francesa anomena «*solidarité nationale*».

Bé, l'equitat d'accés als serveis públics és objecte també, com s'ha dit, de l'agenda rural, també és objecte de l'avantprojecte de llei de l'estatut de municipi rural que s'està tramitant. Per tant, caldrà establir una connexió clara entre aquesta llei i aquestes eines que s'estan també desenvolupant.

I també ha estat l'objecte de diferents mocions aprovades per aquest Ple. Algunes consten al cos del text, d'altres, com la 112/XIV, sobre l'accés als serveis bàsics en el món rural, presentada pel nostre grup parlamentari, doncs, tracta també sobre aquesta qüestió. En canvi, la proposició de llei, quan aborda aquest tema, se centra en qüestions generals; s'han de garantir els drets d'accés i se'n planificarà la prestació. De vegades tenim la sensació que planteja un desplegament de serveis bàsics des de zero, quan, en aquestes zones, doncs, afortunadament hi ha serveis bàsics, ja es compta amb planificacions específiques. Ens hagués agradat que es detectessin aquestes problemàtiques específiques que dificulten la prestació dels serveis públics. De vegades és per no adaptar-se a l'especificitat, perquè les zones escolars rurals ja existeixen, les planificacions educatives específiques ja existeixen, però, en canvi, doncs, hi ha dificultat per trobar docents, per exemple, i això dificulta el dret a l'accés a l'educació. Són aquestes qüestions que ens hagués agradat, doncs, desenvolupar millor. Podríem comentar-ho en tots els altres àmbits que tracta.

També trobem a faltar concreció en la qüestió de la fiscalitat. S'esmenta que hi podrà haver ajudes i bonificacions fiscals a nuclis de menys de cinc-cents habitants i a persones físiques, però no es parla de quins tributs es podran bonificar ni per part de quines administracions, i això és extraordinàriament important.

Bé, per acabar, podem concloure que compartim, com hem dit al començament, que és urgent disposar d'una normativa que miri de cara al món rural i que en reconegui la complexitat i l'heterogeneïtat. I al nostre entendre, doncs, s'ha d'establir un marc d'actuació que permeti articular polítiques integrals, d'enfocament ampli i transversal, amb l'objectiu de disposar i adaptar els serveis públics bàsics a les necessitats, però també amb l'objectiu de cohesionar econòmicament i socialment l'àmbit rural.

Cal un plantejament més ampli i un major nivell de definició, i sí, cal dotar tots els territoris de serveis públics i d'infraestructures; això es tractar els ciutadans en igualtat. Per això, la Unió Europea situa aquesta qüestió dins del plantejament del futur de la democràcia. Treballarem, doncs, a fons, per desenvolupar aquesta llei.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Anna Feliu Moragues.

Anna Feliu Moragues

Molt bé. Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, consellera, el grup dels comuns ens presenta una proposició de llei d'equitat territorial per al desenvolupament sostenible de les àrees rurals, a la qual el nostre grup finalment ha retirat l'esmena a la totalitat.

Estem convençuts que cal una llei que ajudi en el desenvolupament integral del món rural, però aquesta llei, tal com està plantejada, creiem que no és la manera ni la forma que vol el territori. Una llei que pretengui resoldre els problemes del món rural, que vulgui aportar eines i recursos per combatre les mancances dels municipis rurals, no es pot fer sense parlar-ne amb el món local, sense saber què demanen els seus alcaldes i alcaldesses, o sense escoltar les entitats municipalistes. Una llei

així no es pot fer, permetin-m'ho, des d'un despatx urbanita, allunyat de la realitat, sense trepitjar el territori i escoltar-ne les peticions reals. No obstant això, però, poso en valor la voluntat del seu grup per introduir el tema, així que, un cop obert el debat, aprofundim-hi.

Des de Junts per Catalunya sempre hem apostat i hem posat sobre la taula que hi ha una problemàtica que no afecta només el món rural, sinó que ens afecta al conjunt del país i que cal que el món rural sigui al centre del debat parlamentari i sigui també una prioritat de govern. Perquè l'actual llei municipal i de règim local de Catalunya no preveu a hores d'ara cap règim específic per als municipis rurals.

De fet, el debat sobre el desenvolupament de les zones rurals ha agafat rellevància perquè també és un problema compartit per tots els països de la Unió, i la Comissió Europea ha promogut el pacte rural de juny de 2021 que estableix un pla de treball amb deu objectius a assolir abans de l'any 2040 per tal de tenir unes zones rurals més fortes, connectades, resilients i pròsperes, tot reconeixent la singularitat i el valor que aporten els municipis rurals a l'equilibri territorial, a la producció d'aliments, a la qualitat del paisatge, la biodiversitat i la sostenibilitat ambiental, amb polítiques transversals i actuacions estratègiques encarades a revertir el despoblament i facilitar l'arrelament poblacional que permetin mantenir vius socialment i econòmicament aquests municipis.

Com els deia, abans de presentar una llei com aquesta, cal parlar amb el món municipal, i llavors sabrien que allò que els alcaldes i alcaldesses demanen és tenir un estatut propi del municipi rural; una llei que hagi de tenir en compte la singularitat d'aquestes comarques i municipis, perquè la realitat municipal catalana és diversa i presenta diferències significatives segons la densitat de població dels municipis, i aquesta asimetria territorial s'ha de poder notar en les diverses lleis i normatives que afecten l'àmbit local.

I tot això ho dic no perquè sí, sinó perquè jo soc una alcaldessa d'un municipi rural de les Garrigues, i veig que no podem continuar pensant de manera homogènia i uniforme, sinó que cal que l'Administració sigui flexible i adaptada a la diversitat territorial del nostre país.

La llei d'urbanisme, per exemple, no pot ser simètrica per a tot el país, sinó que ha d'incloure models de gestió urbanística específics per als nuclis de baixa densitat de població, perquè, si no, per exemple, voler-se construir una casa en un terreny de la família implica haver de fer un pla parcial, deixar zones verdes, urbanitzar la zona, costos que no són assequibles per a un veí que es vulgui quedar a viure al seu poble. Aquestes normatives estan pensades per a les ciutats, on els promotors d'habitatge s'encarreguen de fer aquests tràmits i repercuteixen els costos als habitatges que produeixen. (*Alguns aplaudiments.*) La mateixa figura d'haver de deixar zones verdes, per exemple, costa molt d'entendre en els pobles a on tenim camps i boscos al cap del carrer.

O podríem parlar dels problemes que les administracions superiors ocasionen als ens locals amb els excessos de burocràcia per la tramitació dels diversos expedients, com si tots els ajuntaments tinguessin una plantilla àmplia amb diversos perfils tècnics, quan la realitat és que en la majoria dels casos tan sols tenen un secretari a temps parcial compartit amb altres ajuntaments i un administratiu.

I, de fet, aquesta proposició que presenten en si és ja un exemple de càrrega administrativa. Proposen atorgar un fons per a projectes d'intervenció integral que per accedir-hi s'ha de fer una veritable cursa d'obstacles inassumible per a qualsevol ajuntament d'aquestes característiques.

Mirin, el que necessitem són menys traves, més facilitats i més recursos econòmics per als ajuntaments, i confiar més en el bon criteri dels alcaldes i alcaldesses que estan al peu del canó cada dia i que coneixen, ells, millor que ningú què és allò que necessiten els seus municipis i les urgències que tenen.

I, sobretot, també, no fer lleis sense dotació pressupostària, perquè, si tal com vostès proposen, diuen que es finançaran aquests projectes com a mínim al cinquanta per cent del pressupost global, ja els hi dic jo ara que els ajuntaments petits no tenen prou recursos per poder assumir-ne la resta. Per tant, no fem un brindis al sol, no fem les coses de manera rebuscada; fem-les fàcils, accessibles, tocant de peus a terra, i, sobretot, confiant en l'Administració local.

També hi ha altres punts que considero invasius i preocupants, com quan diuen: «El departament competent en matèria de medi ambient de la Generalitat de Catalunya elaborarà un pla d'ordenació paisatgística de les zones rurals, combinant els usos agrícoles, ramaders i forestals.» Miri, sincerament els hi dic, l'agricultura i la ramaderia ja passen per uns moments prou crítics com per qüestionar-los i posar-los entrebancs.

Des de Junts per Catalunya, creiem que el millor que podem fer per ajudar el sector és confiar-hi i deixar-los treballar, perquè els pagesos i ramaders són els primers interessats en cuidar el paisatge i el medi ambient, i, a hores d'ara, estan ofegats per tanta normativa i tanta llei que no fan d'altre que dificultar-los la vida. El sector primari està en hores baixes, amb escàs relleu generacional i amb una creixent ocupació dels camps per part d'empreses que foragiten el pagès autòcton. I si no els ajudem a que es puguin guanyar la vida dignament, aquest relleu serà impossible i el despoblament rural irreversible.

La població del medi rural ha de tenir garantit l'accés en condicions a recursos i serveis, en condicions d'igualtat, i, per tant, necessitem suport a la pagesia i la ramaderia, redistribució de la riquesa, facilitats per generar ocupació a les zones rurals i accés als serveis per igual. I al sector privat, l'emprenedoria, tampoc no se'ls té en compte.

Des de Junts, volem un model sense territoris de primera i de segona, amb una discriminació positiva vers la Catalunya amb baixa densitat de població, i, sobretot, voluntat política per fer-ho possible.

Per tot l'exposat, Junts per Catalunya, que, a diferència de vostès, i em permetran, sí que tenim representació als ajuntaments dels municipis rurals d'arreu de Catalunya, i els escoltem, seguirem prioritzant l'estatut del municipi rural, amb un debat ampli que doni veu als diversos agents del territori.

Finalment, com els he dit abans, estarem sempre compromesos a l'hora de treballar i construir un equilibri territorial en positiu vers el conjunt del país. Per això ens asseurem i treballarem aquesta proposició de llei.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, presidenta. Diputados, consejera, es una evidencia, porque así lo demuestra la situación, que el problema del mundo rural ha sido ignorado sistemáticamente por todos los gobiernos que han pasado por la Generalidad. Esta proposición de ley que nos presenta En Comú Podem es más de lo mismo, lleno de palabras, algunas bonitas, pero puro comunismo y despilfarro, de una amplitud que lo hace inaplicable. Y, lo que es peor, sin dirigirse con rotundidad a la raíz del problema, que no es otro que la ausencia de nacimientos en nuestro mundo rural frente a un envejecimiento de la población cada vez mayor.

Nos preocupa que todos ustedes vayan a impulsar una ley que no enfocará el problema y con la que querrán hacer creer a los catalanes que muy pronto llegarán sus soluciones. Después de muchos años, seguimos esperando esas medidas de reactivación económica, que creen empleo y creen prosperidad en el mundo rural. Para us-

tedes todo se ha reducido a la expectativa de unas ayudas europeas –por cierto, cada vez más lejanas– que todo el mundo busca y no encuentra nadie.

Señores diputados, les recuerdo que hemos debatido mil veces que se debe avanzar en el mantenimiento de la sanidad y la educación con especial hincapié en la atención primaria del mundo rural, llevar la red de cero a tres años a todos los rincones de Cataluña y apostar por las mejoras en la red de comunicaciones para implementar el turismo y el teletrabajo, chequear de forma crítica la perspectiva fiscal en el mundo rural. Y no solo no han hecho absolutamente nada, sino que ahora vuelven a incluir propuestas mediante una ley que solo servirá para alargar la agonía. Y ahí no les acompañaremos.

Además, la ley que debatimos tiene un enfoque vinculado a esa agenda 2030, ese invento profundamente ideológico y sectario que usan todos ustedes para armar su arquitectura social progre. No nos cabe más que discrepar profundamente de este enfoque, porque si partimos de estas propuestas Cataluña no tiene futuro. Insistimos: en años, ni una sola medida que fomente la natalidad eficazmente, ni una sola rebaja fiscal a empresas para hacer de la Cataluña rural un entorno competitivo, ni una sola medida en favor de la creación de empleo juvenil, ni una sola medida en favor del relevo generacional, ni una sola medida de nada. Esta es la realidad y estos son los fracasos de la izquierda, del separatismo y del comunismo en Cataluña.

Señores, menos chiringuitos, menos planes, menos estudios, menos sectarismos, menos comunismo, menos palabrerío, y pongámonos a trabajar. Nuestro mundo rural lo necesita; Cataluña y los catalanes lo necesitan.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, vicepresidenta. Bé, ens sembla molt bé aquesta proposta que ens fan els comuns, de proposició de llei d'equitat territorial per al desenvolupament sostenible de les àrees rurals. Pensem que és un bon punt d'inici per treballar-la i fer-la créixer, doncs, al llarg de la seva ponència, i esperem, doncs, poder participar-ne i aportar propostes de la gent del territori i agents del territori, per això, pel que he dit al principi, per fer-la créixer.

Entrant una mica en detall, doncs, en la proposta que ens presenten, vull començar per l'exposició de motius on es dona sempre per entendre que el despoblament és només a conseqüència de la crisi de les darreres dècades i no es planteja en cap moment, doncs, que el model socioeconòmic actual, diguem-li capitalisme, és el que realment està provocant i ha provocat el desequilibri territorial. Bàsicament, perquè ha basat el seu model en la centralització, tant del consum com de la riquesa, com del poder, de població i fins i tot de serveis. El fet que els serveis siguin tractats com a béns de consum i, per tant, es prioritzi l'economia d'escala per damunt de l'accés universal, tampoc ha ajudat a mantenir la població als territoris demogràficament dispersos.

Hi ha un marc mental implícit en tota aquesta qüestió del despoblament, i és que les zones rurals són la ultraperifèria demogràfica del país, els llocs on les vulneracions són invisibilitzades precisament per falta de massa crítica que en pugui fer denúncia. I per nosaltres..., tot això, doncs, no ho podem obviar. El sistema econòmic té molt a veure amb el que ha passat i el que està passant amb el món rural.

Entrant ja a l'anàlisi de capítols i articles, els direm, doncs, que en general pensem que es pot millorar molt més, omplir aquesta llei de contingut, sobretot amb la participació del món rural, i no caure novament, com s'ha caigut moltes vegades des d'aquí, en lleis pensades des del centre cap a l'extraradi, sinó que és l'extraradi que ha de fer la llei i pensar el que realment necessiten.

Al punt 2 del capítol 1, per exemple, per nosaltres no queda gens clar quina és la unitat de mesura. Si parlem de territoris supramunicipals, la mitjana pot perjudicar alguns pobles amb característiques rurals. Si parlem a nivell de municipis, potser s'hauria d'aclarir, més que res perquè ens trobem amb comarques on hi ha diversos micropobles, però la densitat, doncs, que parlen vostès, de tres-cents habitants / quilòmetre quadrat, és superior, però sí que, a la comarca, doncs, hi han aquests micropobles i també s'han de poder tenir en compte.

En el capítol 2, els objectius d'equitat territorial a les àrees rurals, de les quaranta accions que ens proposen, que es proposen al llarg, doncs, d'aquests catorze articles, de fet, dinou ja tenen una acció concreta a l'agenda rural; dos són específiques de la definició d'«àrea rural», i quatre parlen d'ajudes i bonificacions. I de les quinze restants, n'hi ha alguna que ja s'està treballant, com és el cas del decret de menjadors i transports escolars, per garantir la gratuïtat a totes les alumnes que es desplacen fora del poble per anar a l'escola.

A l'article 4, que és l'accés a l'habitatge, només es parla d'habitatge social i potser el problema és més aviat al voltant del parc d'habitatge solidari. L'habitatge social és una part de l'habitatge solidari, però no contempla, per exemple, l'habitatge cooperatiu o la masoveria, com sí que ho fa, doncs, l'habitatge solidari. Per tant, canviar una mica, potser, els termes. Aquestes dues formes de tinença són realment importants en una planificació d'habitatge al món rural i actualment, doncs, no s'hi tenen en compte. També es pot parlar del pla de rehabilitació, però la realitat és que calen polítiques d'impacte i menys cost econòmic que donin resposta a la mesura d'urgència actual.

En l'article 7, «Accés als serveis culturals», les dues opcions que ens proposen plantegen el paper del món rural i la cultura com el d'un subjecte passiu, consumidor. No fa cap menció de la capacitat creadora i productora de cultura del món rural. I això, per exemple, sí que ho trobem en el punt 1.5 de l'agenda rural. Cal tenir-ho en compte.

A l'article 9, d'accés a la mobilitat, tant el punt 1 com el 2 posen un sostre mínim d'habitants que no té una justificació molt clara, si parlem d'equitat territorial. Per tant, nosaltres proposarem, doncs, que es suprimeixin.

A l'article 10, sobre accés als serveis energètics, el punt 1 parla de planificar, quan la Generalitat, de fet, ja està redactant el Plater i té el Proencat. Potser, més que una planificació específica, el que hem de demanar és que s'acceleri el Plater, on s'han d'evitar els macroprojectes i la massificació en el món rural, perquè, si no, serà un motiu més per accelerar el despoblament. I també el desplegament, l'estructuració real i implementació de l'energètica pública com a articuladora de la generació energètica comunitària al món rural.

L'article 14 ens parla d'ajudes i bonificacions als territoris amb despoblament. Sense un objecte ni un projecte clar, les ajudes públiques són diners públics malversats. Donar diners per al compliment d'unes característiques demogràfiques no té sentit per si sol. Aquest punt s'ha d'estudiar molt més i mirar, doncs, cap a on han d'anar aquestes ajudes i bonificacions, sempre tenint en compte la renda de les persones.

El capítol 3 ens parla del pla d'equitat territorial per al desenvolupament de les àrees rurals. Cal redactar un pla d'aquestes característiques tenint una agenda rural redactada de forma comunitària i aprovada pel Govern? Posem èmfasi en la fiscalització del compliment de les 884 accions que ja proposa l'agenda, que ja s'ha demostrat en el capítol 2 que són de solvència contrastada, i no dediquem més recursos a planificar.

Sobre la diagnosi de l'article 16, cal fer més diagnosi? Tenim l'atles del món rural, que aporta molta informació. I, a més, s'està creant un índex de vulnerabilitat rural, el Severas, per part de la UAB-ICTA, on ja hi ha indicadors que poden posar alerta sobre les zones més castigades per les conseqüències del desequilibri territo-

rial. A més, els GALs i ARCA poden aportar, també, part de la informació que també es recull amb les revisions del PDR.

El capítol 4, «Fons de foment del programa d'intervenció integral per als territoris vulnerables». Aquest fons pot ser una proposta interessant a estudiar. S'ha de pensar bé, però potser per desenvolupar a l'agenda rural, no una nova proposta que fem en aquesta proposta de llei, perquè, si no, no ens en sortirem.

L'article 23, «Projectes d'inversió la integral». Aquests projectes poden funcionar molt bé. Es podria, també, però, aprofitar la proposta per sumar-ho a l'agenda rural de Catalunya.

Bé, com veuen, el debat és obert i les aportacions per fer créixer la llei i fer-la útil per al món rural les tenim. En resum, aquesta llei pot tenir utilitat per parlar de la necessitat de compliment del mandat que emana de les 884 accions que proposa l'agenda rural de Catalunya, a la que també hem de dotar d'un òrgan de governança comunitari que vetlli pel compliment i la transformació d'aquesta, adaptant-se a les circumstàncies del moment i a la consecució de les seves accions.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *consellera*, bueno, en la España de hoy sabemos que el noventa por ciento de la población se concentra en el treinta por ciento del territorio. Veintiséis capitales de provincia pierden habitantes y casi la mitad de los pueblos corren peligro de desaparecer. Cataluña, por suerte, se encuentra en el tercio superior en cuanto a la densidad de población de las comunidades autónomas, pero eso no la salva de la desigual distribución, y de eso estamos hablando hoy aquí.

En Cataluña tenemos, por ejemplo, zonas de montaña con solamente cinco habitantes por kilómetro cuadrado y otras zonas en la costa donde la densidad llega a los mil habitantes por kilómetro cuadrado. Si cogemos los municipios más poblados, hay 336 municipios con menos de quinientos habitantes. Esos municipios ocupan una superficie nada menos que el treinta y cinco por ciento del territorio, un tercio del territorio que representan únicamente un uno por ciento de la población. O incluso, si consideramos los municipios de menos de cinco mil habitantes, que son mayoritarios, eso es municipios que representan tres cuartas partes de la superficie total del territorio, pero en ellos vive únicamente el nueve por ciento de la población. Por contraste, en el área metropolitana, unos municipios que ocupan solamente el siete por ciento de la superficie representan al sesenta y cuatro por ciento de la población. Las zonas rurales cada vez tienen menos población y más riesgo real de desaparecer, porque, además, tienen muy mal acceso a los servicios públicos, como por ejemplo la sanidad o la educación.

Pero no están vacías ni están variadas, como a veces se las ha denominado, sino todo lo contrario. Están llenas de personas con talento, están llenas de un patrimonio artístico cultural de valor incalculable y de multitud de recursos y oportunidades. No son zonas vacías, sino olvidadas. Olvidadas, a nivel nacional, por el Partido Popular y el Partido Socialista, que solo se acuerda de ellas cuando hay elecciones, y aquí en Cataluña, olvidadas también por los sucesivos gobiernos de la Generalitat, que únicamente han tenido para ellas muchas palabras, pero palabras huecas.

De hecho, podríamos plantearnos si es necesaria o no una ley como esta en nuestra comunidad. Una comunidad que, como decíamos, está en el tercio menos perjudicado por la despoblación. La respuesta a la que nosotros hemos llegado es que sí, que sí que hace falta una ley como esta, pero lo es básicamente porque no hemos tenido en Cataluña un gobierno que haya dedicado presupuesto suficiente a apoyar

cosas como la agricultura de montaña, a acabar infraestructuras como el riego Segarra-Garrigues o a dotar de servicios suficientes las zonas menos pobladas.

Y hay que reaccionar. No podemos dejar que el medio rural agonice. Las señales son numerosas y las llamadas al auxilio, también. Y por eso nos parece bien que esta ley continúe su trámite, aunque ya podrán imaginar que la enmendaremos bastante. En su propuesta incluyen un *max mix* que, de entrada, aparte de unos umbrales de densidad de población que creo que más nos valdría revisar –muy probablemente cuando escuchemos a los expertos así sea–, y plantean crear nuevos niveles administrativos –como si tuviéramos pocos ya– y organismos de dudosa necesidad o menos eficiencia.

Pero, como digo, la idea de partida es buena: atender a las necesidades de la Cataluña rural. Es necesario poner en valor todo lo que aporta el mundo rural a la sociedad: alimentos, paisaje, servicios ambientales, reserva de vida y biodiversidad. Y por supuesto que estamos de acuerdo con una redistribución más justa. Lo que yo no tengo tan claro es si también están de acuerdo con esa redistribución quienes promulgan aquí constantemente que todo lo que no sea invertir proporcionalmente al PIB de un territorio es un agravio.

Lo dicho, estamos de acuerdo en que continúe su trámite para que podamos escuchar a todos los agentes implicados y a los expertos para llegar a la concreción de una legislación que verdaderamente aborde el problema. Un proyecto total, transversal e integrado, para atraer y retener población en las zonas rurales y que esa población tenga las mismas oportunidades viva donde viva.

¿Conseguirlo? No es tan complicado. No hay más que escuchar a los que viven aún allí o a los que se han ido recientemente y los conocen bien. Quieren conectividad física y conectividad digital para poder trabajar como en la ciudad. Quieren servicios de calidad y quieren verdaderas oportunidades laborales. También, en un momento en el que el modelo laboral está cambiando hacia el teletrabajo, las oportunidades del mundo rural se pueden multiplicar, siempre y cuando se garanticen las infraestructuras y los servicios básicos.

Es fundamental para ello que quienes tienen ideas, que quienes tienen empuje y quieren poner, por ejemplo, una pequeña industria, una bodega o una empresa de lácteos, o cualquier otra actividad, o también quienes quieren invertir en grandes proyectos tengan todo el apoyo de la administración. Lamentablemente, no es lo que hemos visto aquí recientemente. Necesitamos que se les facilite esa implantación, que se les ponga una alfombra roja en lugar de ponerles palos en las ruedas. Y, para que haya emprendedores, hacen falta, por supuesto, carreteras, comunicaciones y unos servicios que permitan a quien apueste por vivir en el mundo rural que pueda acceder a una salud o a educación con las mismas garantías que accedería si viviera en Barcelona.

Para ello trabajaremos, para multiplicar las oportunidades del talento que existe hoy en las zonas rurales, pero también para atraer a ese talento que puede llegar desde fuera y puede aprovechar las innumerables posibilidades de vivir en el mundo rural. Queremos darle valor al sector primario en esos territorios porque es imprescindible. Queremos apoyarlo, ayudarlo a mejorar, a crecer, a hacerse fuerte, a asegurar el relevo generacional, pero también queremos dar oportunidades a otros tipos de actividades que lleguen allí para complementarlo.

Si hay algo que nos ha enseñado esta crisis del covid es que se puede trabajar casi en cualquier lugar, pero necesitamos, como bien se ha dicho ya por parte de los diputados que me han precedido, buenas telecomunicaciones. Si no, va a ser muy difícil, primero, parar el éxodo y, después, atraer a nueva población: jóvenes, emprendedores, nuevas empresas. En definitiva, personas y empresas que hagan que crezca el mundo rural, que su desarrollo sea mucho más importante.

Propondremos medidas mucho más concretas que las que aquí se plantean, como por ejemplo en tema fiscal, poniendo el foco en las personas que allí se establezcan

y creen economía. También medidas de apoyo al emprendimiento, como una tarifa plana que ayude a los emprendedores que apuesten por implantarse allí. Tenemos multitud de ejemplos internacionales en los que basarnos. En las tierras altas de Escocia, a través de un proceso de descentralización progresivo y un plan de medidas que gravitan en torno al emprendimiento, y garantizando conectividad de servicios sociales de calidad, han conseguido revertir la tendencia negativa de la población y abrir de verdad opciones de futuro para los jóvenes. Otros ejemplos los encontramos en Alemania o en Holanda, que han conseguido modernizar sus zonas rurales y transformarlas en territorios rurales inteligentes.

Y en Ciudadanos una cosa tenemos clara: luchamos por la igualdad. Lo hemos hecho para luchar por la igualdad contra la discriminación del nacionalismo. También por razones de raza, sexo, religión u orientación sexual. Pero también hay que hacerlo por la igualdad de los ciudadanos, vivan en el territorio que vivan. Allí donde haya una causa por la igualdad, allí estará Ciudadanos.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Alba Camps i Roca.

Alba Camps i Roca

Gràcies vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades, sempre és un plaer sentir a parlar aquest hemicicle sobre ruralitats. De fet, si anem uns anys enrere, el fet hauria sigut completament anecdòtic. Aquest és el primer pas que ens fa avançar cap a l'equitat territorial: parlar de ruralitats situant-les al centre de debat polític. Per tant, moltes gràcies al grup proponent.

El nostre posicionament, a favor de la tramitació d'aquesta llei, està fet pensant en la ciutadania d'aquest país i en com millorar la vida de, com a mínim, la població del vuitanta per cent del territori. Cert és que, en un inici, vam sumar-nos a l'esmena a la totalitat, ara ja retirada pel nostre grup parlamentari. Ho vam fer perquè considerem que, per un cop que políticament es decideix que les ruralitats és un tema de país des d'un abordatge transversal, val la pena situar tots els esforços en que l'agenda rural s'acabi executant. Tanmateix, aquesta proposta legislativa pot esdevenir una oportunitat per a les ruralitats d'aquest país. Hi ha diverses accions contemplades en l'agenda que requereixen modificacions legislatives i, per tant, l'entomem i ens hi sumem com a proposta de transformació i també de reconeixement.

Mireu, no estem per deixar passar oportunitats per definir i legislar sobre les ruralitats. De fet, les persones del vuitanta per cent del territori català no es poden permetre perdre aquestes oportunitats. Massa anys portem ja de demora com perquè no considerem urgent la intervenció en aquest àmbit, i més per qüestions o dubtes que s'han expressat avui aquí, purament administratius o fins i tot partidistes, que poc tenen a veure amb el dia a dia de la gent, que poc tenen a veure amb el que l'importa a la gent.

Des d'Esquerra Republicana, des del Govern de la Generalitat de Catalunya, i malgrat els entrebancs, no defallirem en perseguir els objectius que ens donen sentit: igualtat d'oportunitats, transformació i justícia social i també territorial, a través de l'estatut del municipi rural, a través de l'agenda rural i de tots i cada un dels instruments necessaris per dur a terme les 892 accions, 892 compromisos que hem agafat amb la ciutadania d'aquest país.

Així doncs, des d'Esquerra Republicana ens hi sumem, però des d'una perspectiva una mica diferent. Legislar sobre l'equitat territorial? Sí. Aplicar discriminació positiva per revertir el greuge que hem patit durant molts anys? Sí, però no des d'una perspectiva una mica subsidiària, que segurament s'intuïa una mica en aquesta proposta, sinó una perspectiva empoderadora.

Les ruralitats estem en desigualtat de condicions, però no perquè siguem menys i requerim més ajuda, sinó perquè fins ara hem estat, i certament encara ho estem, en un sistema d'organització completament injust.

Un exemple: el teletreball, que és present en el redactat que ens ocupa, d'acord amb què ha de ser un dret, no només per la ruralitat, sinó, i especialment, per la conciliació, per uns horaris més racionals, per evitar desplaçaments. És una aposta facilitadora, però no és transformadora per a les ruralitats; crec que ho dic en totes les intervencions. Per un canvi de model de país, per avançar cap a l'equitat territorial i per canviar el model mental, necessitem que retorni la funció productiva del món rural que ens van usurpar. No tenim falta de capacitat productiva, la tenim certament expropiada. Es prenen les decisions econòmiques de forma deslocalitzada, explotant els recursos, l'entorn, sense tenir cap capacitat de decisió.

Mireu, la capacitat econòmica, la tenim, però la volem a les nostres mans. Resumim: no volem ser receptors d'ajudes, sinó que volem els nostres drets garantits, com ho estan en altres indrets més poblats.

I sabeu quina és la primera manera de revertir aquesta situació injusta? Doncs retornar la capacitat de decisió als territoris, la capacitat de fer polítiques i incidir en aquelles que generen un impacte directe a la nostra realitat. I això, diputats i diputades, ja s'ha començat a fer i es diu agenda rural, un gran acord de país, consensuat amb la ciutadania, amb entitats, amb agents socials, en què van participar més de 1.200 persones.

És on es defineixen les principals línies estratègiques i accions a realitzar; és l'acord de futur provinent d'allà on fins ara no s'ha escoltat i ara vol decidir i, de fet, ja decideix. L'agenda rural no només parla de subvencions, és un pla per retornar la riquesa que de per si ja tenim, riquesa cultural, social, econòmica, mediambiental. Tracta sobre el canvi de model i de reconèixer la capacitat transformadora i d'evolució que tenen les ruralitats.

Recordeu aquella frase que diu: «Tothom és un geni, però si jutges un peix per la seva habilitat de saber escalar un arbre, viurà tota la vida creient que és un estúpid»? Doncs això. Ens hem passat la vida sent jutjades i valorades des de la urbanitat. I nosaltres, diputats i diputades, som orgullosament rurals.

Aprofito aquí per fer un agraïment immens a totes aquelles que formen part de l'agenda rural, especialment a Arca, ACM, CATs i Micropobles, les entitats impulsores d'aquest canvi de paradigma.

Aquí vull fer un apunt al món local, que esdevé, evidentment, un element clau per avançar cap a l'equitat territorial. És per això que l'estatut del municipi rural ja comença a caminar i s'ha creat el Consell Català de Municipis Rurals. El que comentàvem: explorar la participació del món local rural a les decisions de país. I aquest ja és un òrgan de cogovernança creat per aquest mateix Govern.

Les alcaldesses i les regidores del món local rural, la realitat majoritària, per cert, del nostre país, han de poder donar resposta i garantir drets, drets educatius, drets culturals, associatius. No podem hipotecar tot el pressupost, per exemple, en manteniment de camins rurals, perquè també tenim la necessitat de fer polítiques i la voluntat de poder prendre també decisions polítiques.

No només ho hem de plantejar com una aposta pels municipis rurals, sinó que és una aposta de país, perquè per poder fer funcionar l'engranatge com a societat necessitem reforçar l'estructura i els recursos del món local rural.

La proposició de llei d'equitat territorial contempla que les administracions receptors del Fons d'Intervenció Integral, els ajuntaments o consells comarcals, hagin de justificar-los elaborant més informes i més documentació. No es tracta d'això. Tenim un greu problema amb les administracions de les ruralitats, poc recursos econòmics, però més greu encara, ens falten recursos tècnics, i això ens manlleva la capacitat d'incidir en polítiques transformadores i ens porta cap a la pura gestió. Per això, una de les qüestions que precisament es vol abordar amb l'estatut del municipi

rural és la necessitat de simplificar els tràmits administratius, l'eliminació de duplicitats o plantejar una alternativa a la burocratització de les subvencions, sense, evidentment, renunciar a les garanties de transparència i control de la despesa.

Un apunt: per a aquelles que han dubtat de tramitar aquesta proposició de llei al·legant que entra en contradicció amb l'estatut del municipi rural, no és veritat, no intenteu plantejar que hem d'escollir entre una llei o una altra, perquè realment les necessitem totes. Volem facilitar el tràmit de la llei d'equitat territorial perquè precisament les entenem com a complementàries, i aquells capítols en què s'entri en contradicció, s'esmenen d'acord amb l'estatut.

Tot i la importància innegable del món local en termes de ruralitats, diputada Feliu, aquestes són molt més que tot això. I una reflexió: estem d'acord en que la llei de territori ha sigut i és un obstacle important per assolir l'equitat territorial, però una pregunta: qui ha tingut la competència en els darrers anys sobre la llei de territori? (*Alguns aplaudiments.*) On ha estat la possibilitat de modificar aquesta llei de territori fins fa escassament un mes –un mes–? Per què no s'ha fet?

I una altra reflexió: si hagués prosperat l'esmena a la totalitat, hauríeu renunciat a garantir drets, hauríeu renunciat a una eina més de construcció nacional, i el més preocupant de tot: hi renunciàriu vosaltres, però també ens faríeu perdre l'oportunitat a totes, els de dintre l'hemicicle i les de fora, també. La diferència? Nosaltres, des d'Esquerra Republicana, no renunciarem, no renunciem mai, seguirem treballant sempre per les ruralitats d'aquest país.

I per finalitzar, no necessitem més diagnòstic, tenim l'atles del món rural; ni tampoc necessitem més plans, tenim l'agenda rural. Sabem què ens passa i sabem cap on hem d'anar. Ara el que volem és passar a l'acció.

Tal com es presenta avui, la proposta és un redactat o es pot entendre com un redactat alternatiu a un camí ja consensuat, acordat i definit. Planteja, de fet, qüestions ja resoltes, algunes que, fins i tot, són contradictòries. Per tant –i sembla que la proposta prospera malgrat tots els entrebancs–, avanço que presentarem moltes propostes de modificació per tal de fer-la complementària i també per introduir grans omissions, com propostes feministes des del món rural.

Un altre element que ens agradaria esmenar i que, de fet, ja s'ha comentat, si pregunto als diputats i diputades d'aquesta cambra què vol dir «ruralitats», me'n sabríeu fer una definició? Si volem legislar, primer cal que definim. I la proposta de fer-ho a través exclusivament de la densitat de població ens sembla una proposta excloent que deixa moltes realitats rurals fora.

En definitiva, el que ha de ser aquesta llei és un pas legislatiu més per a l'assoliment de les 892 accions plantejades per l'agenda rural. El que ha de ser aquesta llei és una mostra més del compromís cap a un país molt més just i sostenible. El compromís d'Esquerra Republicana amb aquestes 892 accions segueix vigent. Celebrem que, finalment, s'hagi retirat l'esmena a la totalitat. Sapiguen, però, que si la llei d'equitat territorial hagués caigut, trobaríem altres vies per poder cobrir aquest buit.

Molt més enllà dels partits, molt més enllà de les competències, de les aritmètiques, hi ha una ciutadania que requereix canvis. Hi ha uns drets que cal garantir i hi ha una ciutadania que també, evidentment, cal escoltar. I aquí sempre ens hi trobareu, des de l'esquerra i amb mirada transformadora, també des de les ruralitats. I ho he dit altres cops, però, ruralisme o barbàrie.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, diputada. Acabat el debat, i atès que l'esmena a la totalitat ha estat retirada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seuen la consellera de la Presidència, la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural i el conseller d'Interior.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Molt bé; doncs reprenem la sessió amb el cinquè punt de l'ordre del dia, que és la designació d'un diputat interventor per al període pressupostari del 2022.

Designació d'un diputat interventor per al període pressupostari del 2022

231-00002/13

La Mesa Ampliada, en la sessió tinguda el passat 26 d'octubre, tal com estableix l'article 37.5 del Reglament, va acordar de proposar al Ple la designació de la senyora Raquel Sans Guerra, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, com a diputada interventora per al període pressupostari del 2022, en substitució del conseller Juli Fernández i Olivares.

Es pot considerar aprovada aquesta proposta per assentiment? No? *(Pausa.)*

Per tant, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Molt bé; doncs, un cop cridats a la votació, recordem que estem votant la designació d'un diputat interventor per al període pressupostari del 2022, per a la senyora Raquel Sans Guerra.

Comença la votació.

Molt bé; doncs amb 109 vots a favor, 6 en contra i cap abstenció, queda designada diputada interventora la senyora Raquel Sans Guerra.

(Aplaudiments.)

Continuem, diputats i diputades.

Interpel·lació al Govern sobre la publicitat institucional

300-00234/13

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la publicitat institucional; presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar la interpel·lació, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Bé, bona tarda. Fa poc més d'un any ja debatíem aquí sobre el tractament de la publicitat institucional de la Generalitat. Ja va costar una mica que les xifres fossin públiques, i, bé, les xifres eren les que eren i les que són.

Situo algunes xifres especialment cridaneres a la memòria de la publicitat institucional de la Generalitat de l'any 21: a TV3 li van caure 3.514.205 euros; a *La Vanguardia*, 1.444.141, que més els 2.086.193 de RAC1, més la internet Godó *online*, 1.030.554, etcètera, doncs, home, un paquet significativament megamilionari.

Els números són el més espectacular, certament, d'aquest tema, però parlem una mica del fons de la qüestió, que és la utilització de la publicitat institucional com a eina, com a arma política. Que ho fa tothom? Cert. Que a la Catalunya processista això ha arribat a excedir tota mesura i tot límit de decència? Cert, també.

Perquè vegin que jo també soc una persona empàtica..., de l'oposició, però comprensiva –de l'oposició oposició, no com d'altres que per aquí més aviat ho fan veure. Però jo els diré que ja sé que ni tot és culpa de vostès ni *es oro todo lo que reluce*.

Clar, si comencem a comptar, doncs, les comissions que s'emporten les agències de mitjans..., sé del que parlo, perquè jo me'n recordo de quan era la delegada de l'*Avui* a Madrid, que en Vicent Sanchis, llavors director, sofert director del diari *Avui*, em demanava, tant sí com sí, que li presentés el senyor Miguel Ángel Rodríguez, que llavors presidia una agència d'aquestes de mitjans. Ara ja saben on és, vull dir..., en fi. Les vinculacions d'aquestes agències amb la política han sigut sempre divertides i notòries. Després hi ha el grau d'execució: hi ha campanyes, diguem-ne, que es pres-suposten, però al final no es fan –feta la subvenció, feta la trampa–, etcètera.

Tot i així, la combinació explosiva, ofensiva, i jo diria que, de vegades, letal, entre la politització cada vegada més forta de la publicitat institucional i la precarietat creixent dels mitjans de comunicació –fins i tot dels més sòlids, eh?, tipus *La Vanguardia*, *El Periódico*; què direm de la bofetada de digitals més o menys «indepes», tots aspirant al seu tros del pastís–, doncs clar, provoca el que provoca.

I jo em pregunto: «De debò el grup SOM, del senyor Oriol Soler, ha de pillar per tot arreu? De debò El Nacional, del senyor Pepe Antich, mereix 662.242 euros en un sol any, només en publicitat institucional?» És una xifra sagnant, sobretot si la comparem, per exemple, amb un altre digital d'origen més o menys «indepe», l'e-Notícies, del senyor Xavier Rius –a qui, per cert, vull enviar un missatge de felicitació en el dia d'avui, que és el seu aniversari: *Happy birthday, mister Rius!* No sé si demanar que fem una col·lecta aquí tots plegats, perquè si l'any 2020 l'e-Notícies va rebre uns no gaire generosos 26.273 euros en publicitat institucional de la Generalitat, el 2021 li van passar la tisora i li van deixar només 16.207 euros. Deuria ser per castigar-lo per no haver-se deixat expulsar de la sala de premsa de la Generalitat; per portar el tema als tribunals i guanyar-lo. O potser és que a algun lloc havia de sortir la progressió meteòrica de la publicitat del New Barcelona Post, un digital que era de Foment del Treball –i té una publicitat discreta, coseta de nou mil euros– fins que el va agafar Jaume Giró, el ja traspassat conseller d'Economia –política–, i mentre encara ho era, les subvencions del Post van créixer a 33.250 euros l'any 2020 i 47.350 l'any 2021. Alguna cosa em fa patir –jo, que també havia escrit al Post–..., que ara tornaran a baixar en picat.

Certament, es notava qui manava fa un any o un mes, o qui mana ara en certes coses. Hem llegit fins i tot *por ahí* alguna còmica denúncia procedent d'*El Punt Avui* que, de sobte, es queixa de sentir-se marginat per la publicitat institucional en favor del diari *Ara*, on, ai las!, per cert, tornem a trobar l'ombra allargada d'aquell senyor que els deia abans, l'Oriol Soler Certament, els d'*El Punt Avui*, rondinant que no els subvencionen prou, pot fer una mica de riure. Tanmateix, no fa riure tant si saps de què va.

Ja els dic que jo vaig treballar a l'*Avui* –oficialment el diari del règim quan governava Jordi Pujol– i ja els dic que passàvem més misèria que altra cosa. Jo vaig haver d'anar de Madrid a Bilbao en autobús per cobrir un míting del José María Aznar amb un pressupost tan minso que no sabia si endur-me l'ordinador portàtil perquè em veia dormint en una pensió de mala mort, quan no directament sota un pont. Encara sort que jo era molt amiga de la que llavors portava la campanya electoral de Nicolás Redondo Terreros, flamant candidat socialista de l'època, i em van, diguem-ne, acollir, em van donar asil en el seu quarter general de l'Hotel Ercilla. O sigui que, en fi, indirectament el Partit Socialista va pagar la meva estada a Bilbao per cobrir un míting de l'Aznar per al diari *Avui*, per la qual cosa els estaré eternament agraïda, al senyors socialistes, per aquesta generositat mediàtica seva als anys noranta. Llàstima que ja no la conservin i que s'abraonin avui, com tots els altres, com llops afamats per controlar els mitjans de comunicació. I quan dic «controlar», vull dir controlar, tenir un peu al coll. Mira que hem arribat a parlar aquí de les malifetes del diputat Francesc de Dalmaes i dels seus excessos *imperdonables* a una periodista del *FAQS* –la subdirectora, nogensmenys. Bé, doncs, el que fan la majoria de par-

tits polítics allà on governen és una mena d'operació Dalmases a escala industrial. Si poden agafar pel coll la llibertat de premsa, no l'agafen pas pel braç.

Però tot això vostès ja ho saben, encara que la majoria faci veure que no. Per què els ho explico, doncs? Bé, amb la meua immensa innocència, no puc descartar que algun mitjà de comunicació independent –és a dir, pobre–, reproduïx les meves paraules, però sobretot és que m'agradaria oferir-los avui aquí una mena de pacte –no sé si nacional, com els agrada dir a vostès, d'estat, com diuen d'altres, o de cavallers; però un pacte–, per veure si ara que hi ha canvi de govern i de terç, ara que per primer cop en molts anys es mouen les plaques tectòniques de la política catalana, que es parla d'un possible relleu històric de les elits, doncs, no ho sé, potser podríem aprofitar per fer les coses bé, no?, millor que fins ara.

A vostès, senyors d'Esquerra, els agrada dir que no són com aquests postconvergens, neoconvergens, desconvergens o el que sí que són els seus excòsics de govern, que eren els que fins ara tenien la paella pel mànec de la publicitat institucional de la Generalitat. Formalment, depenia de la Comissió Assessora de la Publicitat Institucional –la CAPI–, i, a la pràctica, de la Secretaria General de Difusió, dependent de l'exconseller d'Economia Jaume Giró. Per cert, corrien forts rumors que el senyor Giró, juntament amb el senyor Madí i altres patums per un estil, propiciava una mena de canvi d'ecosistema: menys diners per al Grup Godó –que, tot i que és cert que rep una salvatjada de quartos, no deixa de ser el primer grup de comunicació de Catalunya, en audiència i en tot–, per decantar, en canvi, la menjadora, doncs, a això, a favor del diari *Ara*, del digital *El Nacional*... Tornava a bullir l'olla també amb el neguit per les múltiples ràdios municipals privatitzades d'aquella manera per l'antic capítol del CAC, Roger Loppacher, a qui Carles Puigdemont i uns quants amics seus diuen que podrien deure uns quants favors i no poques antenes. Ara el senyor Loppacher ja no hi és, al CAC, un organisme que a la pràctica només ha servit, doncs, això, per bombejar llicències de ràdio, però l'ombra del senyor Puigdemont hi segueix essent, allargada, a través del seu actual president, Xevi Xirgo –sancionat, per cert, en un passat no gaire remot, per incomplir regulacions del CAC que ara presideix. No, si el que passa a Catalunya no passa en les pel·lícules del Tarantino.

En fi, que ara la Secretaria General de Difusió, tot i haver estat adjudicada per decret a Economia, ha passat a dependre de Presidència. Es veu que a palau algú ha pres bona nota de que fins i tot en un govern monocolor –almenys de moment– hi ha «novatades» que és millor no tornar a cometre. I jo pregunto: si és veritat que Esquerra *is different*, que els de Junts eren els senyors i vostès són els masovers, que volen presumir de no tenir morts ni esquelets a l'armari..., home, jo no els demanaré que renunciïn al formidable cop de falç de la publicitat institucional –monjos de Montserrat tampoc ho són, oi?–, però potser perfeccionar una mica el control parlamentari i democràtic d'aquesta publicitat, que no passi només per la CAPI –al cap i a la fi, un CAC d'estar per casa, un «caquet» o «caqueta»–, sinó, posem per cas, per la comissió de control de la corporació o per la CAI. Podríem parlar i valorar la publicitat institucional abans de donar-la, no després, no haver d'esperar que pengin la memòria així, mig d'amagat i just abans de les vacances d'estiu, a misses dites i quan ja queda poca cosa a fer que no sigui rondinar?

De moment ho deixo aquí.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per a la resposta, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència (Laura Vilagrà Pons)

Bé; gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, diputada. Bé, la setmana passada la vaig poder sentir..., unes declaracions en què denunciava els insults que rep constantment

a les xarxes. I deixi'm que li digui que els condemno i els repudio amb la mateixa intensitat i a parts iguals. Jo soc dels que defensa, de les que defensa que hi ha d'haver debat i contraposició d'idees, però evidentment des de valors democràtics, des de respecte mutu i també des de l'empatia.

Crec que últimament, de manera molt desaforada i sense límits de cap tipus, i sobretot representants públiques, estem exposades a un nivell d'insults i de violència verbal que no són acceptables en una societat com la nostra i en una democràcia de qualitat, siguem del color polític que siguem. Ara bé, nosaltres som conscients que les persones que ens dediquem a la política estem exposades a la crítica pública, a l'escrutini, evidentment, de les persones que ens han votat i de les que no ens han votat; però també, últimament, les periodistes –i periodistes també homes, però sobretot dones– de mitjans de comunicació han estat, doncs, insultades, assetjades, vexades i qüestionades per fer impollutament la seva feina; i, a més, la fan amb independència. I això no té nom. O potser sí que té nom.

I sap què passa? Que aquestes coses surten quan periodistes han de defensar la seva feina, la seva professionalitat, surten quan hi ha discursos negacionistes a les xarxes sobre fets destapats i investigats de forma clara. Però tampoc hi ajuda que vostè posi una ombra de dubte sobre periodistes o mitjans de comunicació, d'alguns dels quals ha parlat aquí, que ja fa molts anys que no estan vinculats als diaris dels quals vostè ha parlat, o que posi dubtes sobre la seva feina.

En qualsevol cas, i de forma molt clara, és cert que discursos i eines pròpies del trumpisme fan que la societat catalana perdi bous i esquelles quan desacrediten la feina dels governs, però també dels mitjans de comunicació. Perquè, si no, què ens quedarà? Ens quedaran els tuits, ens quedaran les *fake news* proliferant a tot arreu? O només ens quedarà escoltar-nos a nosaltres mateixos, els que pensen com nosaltres? Malament anem si hem de fer això. Seria demolidor per a la democràcia.

Per tant, l'hi vull dir ben clarament: si un sector està escrutat, monitoritzat, avaluat, aquest és el sector dels mitjans de comunicació, i especialment els públics i els catalans. Comptem amb múltiples mecanismes de control: aquí al Parlament, la Comissió de Control de la Corporació de Mitjans Audiovisuals; també els informes del Consell de l'Audiovisual de Catalunya; però també controls externs de neutralitat, informes d'agències europees o també agències globals. I, sobretot, gaudim d'una legislació que marca les regles del joc. Per tant, res d'arbitrarietats, res de comprar voluntats.

I sap, com ha dit vostè, que Difusió a partir d'ara, doncs, correspondrà al Departament de la Presidència; però també, des d'aquest faristol –perquè vostè ha fet referència a feina prèvia d'anys anteriors–, vull lloar la feina que va fer el secretari Jofre Llombart, també el director Ignasi Genovès, i també donar la benvinguda a l'Eva Pomares, nova directora general de Difusió, que ha assumit les responsabilitats dins la Secretaria de Mitjans de Comunicació i Difusió, encapçalada per l'Oriol Duran. Tots ells amb una trajectòria en l'àmbit de mitjans que és inqüestionable. Són molt coneixedors dels sectors i crec que són respectats, o han sigut respectats quan han estat al capdavant, doncs, del sector. I si s'hi ha fixat, que segur que s'hi ha fixat, hem reduït una secretaria en l'actual estructura de govern.

Per tant, el primer que vull deixar clar és que la publicitat institucional no són subvencions. La llei –de fet, la que regula la publicitat institucional, que és la 18/2000– diu ben clarament que la publicitat la duen a terme les institucions públiques per promoure, per defensar els valors i les conductes que permetin consolidar la democràcia, el benestar social, la salut o la prevenció i la seguretat. Això és el que diu i és el que fem. Aquest és l'objectiu de la publicitat. I les administracions el que fem és preservar els drets de la ciutadania a saber què fem les administracions, però també conèixer els projectes on estem treballant.

I els ajuts a mitjans són una altra cosa. Els ajuts a mitjans tenen un altre objectiu, que és donar suport a un sector que ho necessita per a una modernització que cal

abordar i, per tant, per introduir elements innovadors. I, per altra banda, hi ha unes bases reguladores que regulen aquestes subvencions. I la publicitat institucional el que fa és basar-se en dos criteris: l'eficàcia i l'eficiència. L'eficàcia, per cobrir els objectius que anem planificant en les campanyes per arribar al màxim de gent possible, al màxim de ciutadans i ciutadanes, o al sector; i l'eficiència, de manera que els diners públics que s'hi dediquen, doncs, realment acompleixin els seus objectius.

I ho fem amb transparència. I la transparència és *ex ante* i *ex post*. És a dir, en aquest sentit, el procés previ i el retiment de comptes després. Per tant, posar-hi més controls voldria dir més burocràcia. I, a més, vostès, tot sovint, ens demanen que siguem més àgils, que no tinguem tanta burocràcia en la presa de decisions. I, per tant, aclareixin què m'estan demanant.

Sap, diputada, que a Catalunya ens regim per una llei de transparència que és molt avançada, estricta, garantista, i per a això té tota la informació sobre els recursos públics i en què els destinem. Perquè, anem a pams, recordem com ens relacionem amb les agència de publicitat, les agències de mitjans. En aquest sentit, el Govern no adjudica arbitràriament, sinó que hi ha la figura de l'acord marc. En aquest sentit, aquesta és una figura que, de fet, fem servir en altres qüestions contractuals. I l'acord marc té vigència de dos anys, és prorrogable un any més. I, per tant, les centrals de mitjans que ho desitgen hi opten homologant-se a dins d'aquest acord.

I aquest acord el que estableix és lots. En funció de la naturalesa de l'actuació de comunicació, depenent de si és una comunicació multimèdia o si fa referència a mitjans impresos o a mitjans d'internet, els lots el que fan és donar més opcions. D'una banda, perquè introdueixen competència –evidentment, això és, diguem-ne..., segons la legislació nostra i l'europea és preceptiu–, però també, per altra banda, preveuen que agències més petites hi puguin optar. Per tant, els lots afavoreixen la competència i la diversitat.

També hi ha concursos *ad hoc*, ja l'hi explico d'antuvi, per a cada campanya. Les centrals de mitjans homologades ofereixen una planificació de les accions de comunicació que van lligades a una oferta econòmica i que s'adjudica també en funció d'una planificació; per tant, millor preu, planificació. I, en tot cas, són les centrals de mitjans qui ens retornen la proposta de com i en quins mitjans invertir. Per tant, això ens dona molta tranquil·litat i rigor a l'hora de veure, de forma acurada, a qui adjudiquem cada cosa.

I vostè ho ha anomenat. Tenim una comissió assessora sobre publicitat institucional, que és l'òrgan encarregat de garantir que la publicitat de les administracions serveixi amb objectivitat els interessos generals i s'adeqüi als principis que inspiren la legislació que aplica. I són funcions d'aquesta comissió informar i assessorar les administracions públiques amb relació a les consultes que se li formulin de publicitat, proposar mesures per tal de coordinar les campanyes de publicitat institucional de diverses administracions quan tinguin el mateix objecte i, a aquests efectes, les administracions també podran trametre a aquesta comissió una previsió semestral de les campanyes que volen dur a terme. També té com a funció informar preceptivament de les campanyes de publicitat institucional de les administracions de la Generalitat, però també d'altres administracions.

També fer-ne el control i seguiment, evidentment, dels resultats, de l'anàlisi de l'impacte. I aquí «impacte» vol dir impacte social, econòmic, de sostenibilitat, de tot tipus. També informar del calendari semestral de publicitat institucional de les administracions –de totes–, per tal que així tothom pugui saber la planificació que tenim amb relació a les campanyes. En aquest sentit, aquesta comissió elabora una memòria anual, que l'entreguen al president de la Generalitat i aquest l'entrega al Parlament. Per tant, vostè, evidentment, n'ha d'estar absolutament informada.

També, per altra banda, té una composició que ens garanteix l'objectivitat. Està formada per quinze persones de l'àmbit universitari, de l'àmbit d'entitats municipa-

listes, de l'àmbit del mateix sector de la publicitat i també de l'Institut Català de les Dones, per donar-li la visió de gènere; persones independents, que representen el conjunt d'agents que estan vinculats al sector. Ens sembla que és una bona fórmula fer-ho d'aquesta manera.

És un òrgan que es reuneix trimestralment, que ajuda a planificar les campanyes d'una manera més eficient, més inclusiva i també entenem que més econòmica. I fins on jo sé –i crec que no vaig errada–, no hi ha cap altre govern de l'Estat que tingui un òrgan consultiu i independent amb aquestes atribucions, amb aquestes competències i amb aquesta capacitat d'incidència amb relació a la publicitat institucional.

I és per això, com li deia, que el Govern de la Generalitat i, de fet, el conjunt de les administracions estem regits per aquesta llei de transparència, que el que fa és que presentem una memòria anual que és molt exhaustiva i que vostès la tenen. I vostès poden saber amb detall quines campanyes s'han fet, quin cost han tingut, què ha rebut cada mitjà, amb detall, amb informació que no podria saber de cap altra manera si no fos que les administracions som transparents. I, per cert, tampoc n'hi ha cap que faci aquesta tasca.

I, fins i tot, des d'aquest any, per afavorir la plena transparència i que vostès tinguin més facilitat a l'hora de fer-ne el seguiment, poden comparar mitjà per mitjà el que van rebre aquest any amb relació a l'anterior, a la memòria publicada. I queden ordenats per volum d'assignació, perquè no hagin de buscar massa, diguem-ne, que no sigui complicat de trobar conclusions. I, per tant, està ben clar, és ben transparent, el que reben cada mitjà de comunicació amb relació a la publicitat. Per tant, ja ho veu, d'arbitrarietat, res de res.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Consellera de la Presidència, bé, li haig d'agrair unes quantes coses. Primera, doncs, el que ha dit sobre els insults en xarxes; no només a mi, també a altres representants públiques. Jo penso que l'honora, perquè, vaja, no sempre es reconeix això, ni des dels poders públics ni des de la sensibilitat política que vostè representa. També em sembla que ha estat valenta al parlar de trumpisme; és veritat, jo penso que a Catalunya vivim una amenaça trumpista.

I també li haig d'agrair –i l'hi dic de tot cor– que, bé, si jo comparo el debat que estem tenint avui sobre la publicitat institucional amb el que vàrem tenir fa un any, vull dir, vostè surt molt afavorida. Vostè... Jo ara li rebatré algunes coses que ha dit perquè no hi estic d'acord, però em sembla que vostè ha donat més explicacions de les que s'han donat en anys aquí, sobre aquest tema. Cosa que, bé, em penso que sobre això podríem construir.

Dit això, dius «home, a veure, mecanismes de control». Home, d'aquella manera. Jo hi insisteixo. Vostè diu: «La publicitat institucional no són subvencions.» Home, precisament això és el que no es creu ningú. Tothom ho veu com subvencions encobertes. I, miri, li'n posaré un exemple. Per exemple, tinc aquí les dades del que ha cobrat, que és veritat –l'última memòria..., diguem-ne, és una comparativa del 21 i del 20–, la Xarxa –la Xarxa–, la comunicació de la XAL: 73.985 euros, l'any 20; 93.159, el 21. Això dona justet justet per pagar el programa de la Marcela Topor, i en sobra, doncs, per prendre's dos cafès a l'acabar el programa. *Ahí lo dejo*. D'aquestes xifres es treuen conclusions, no?

Llei de transparència. Home, a veure, les lleis de transparència són una miqueta tèrboles, aquí a Catalunya i..., vull dir, la CAPI. La CAPI no és una comissió, no és un organisme de control parlamentari. Tampoc és el Consell per la República, però podríem dir que queda a mig camí de les dues coses. És una cosa, diguem-ne, que no..., que vostès tinguin un consell assessor que els hi diu: «Ah, mira, doncs sí», a

nosaltres no ens garanteix cap control parlamentari. Hi insisteixo, la gràcia en el tema de la publicitat institucional seria que fos previ, no posterior. O sigui, que vostès ens informin, a toro passat –no vostès, el Govern de la Generalitat–, de quina publicitat s’ha donat, doncs dona poc marge de correcció. I nosaltres estaríem encantats de participar en aquest debat d’una manera molt més directa i en temps real.

Dit això, doncs no ho sé, sembla que vostès tenen ganes de parlar-ne. Jo hi insisteixo: fins ara aquestes coses, des del Govern de la Generalitat, han estat caracteritzades per la foscor, els moviments estranys en la tenebra, donar poca o cap explicació i, bé, una imatge de politització extrema, jo en diria «sufocant». Si hi ha una possibilitat de que això canviï, parlem-ne; si no, és clar, hi haurem de seguir batallant.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, diputada. Per a la rèplica, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Laura Vilagrà Pons.

La consellera de la Presidència

Gràcies, vicepresidenta. Bé, reprenent el fil del que comentàvem, sempre que ens heu fet preguntes qualsevol diputat, hem comparegut, hem donat explicacions. I, per tant, ara a mi em toca des de fa un mes aquesta qüestió, però les explicacions hi han sigut sempre. En tot cas, sí que ha de quedar clar que no es poden fer avaluacions parcials –és a dir, el que surt en un mitjà de comunicació un dia, una publicitat d’una setmana, una editorial concreta amb relació a una valoració–, crec que hem de mirar el conjunt. I, per tant, fer avaluacions parcials ens porta a una anàlisi esbiaixada.

Ja li dic que som i serem sempre transparents, que retrem comptes, que seguirem invertint en publicitat –això també l’hi dic de forma molt clara i li donaré algunes dades més concretes–, perquè ens sembla molt rellevant explicar els projectes, els reptes, les accions, les polítiques públiques. I tothom té dret a conèixer-ho, en què treballa el Govern. I els mitjans són un mecanisme de poder-ho fer.

I, per altra banda, és veritat, això ens nodreix tot l’ecosistema de mitjans. O què volen, que els mitjans no tinguin viabilitat o que siguin en mans del Berlusconi de torn? Creiem que seria un flac favor als mitjans, perquè aconseguiríem una homogeneïtat, però no aconseguiríem aquesta diversitat, aquesta llibertat de premsa que crec que totes les diputades i tots els diputats d’aquest hemicicle perseguim, volem; diversitat d’estils, diversitat de formats, que hi hagi riquesa. I això ens permet una democràcia avançada i, sobretot, una democràcia de qualitat, que aquest és l’objectiu, crec, que perseguim.

També el rigor i la transparència. I, en aquest sentit, l’hi torno a dir: les dades són clares, les hem donat sempre amb llums i taquígrafs i amb el destí i les quanties de fins a l’últim euro que ens gastem en publicitat. Tant de bo totes les administracions fossin tan transparents. De debò que algú encara creu que comprem voluntats? Vostè té el llistat de la publicitat institucional i veu com moltes tenen editorials dures o molt dures amb el Govern. Per tant, diria, de comprar voluntats, poc.

En qualsevol democràcia s’ha de promoure i fer aflorar aquests mitjans de comunicació diversos, aquestes agències que puguin explicar la feina que fem el Govern i totes les administracions, amb unes regles clares que desenvolupin la publicitat institucional. A banda del fet que..., dir-li que en el sector hi treballa moltíssima gent, milers de persones, en les agències, en els mitjans. I, per tant, és un sector, per a nosaltres, estratègic, que hem de potenciar. Perquè a Catalunya tenim aquesta sort de gaudir d’aquest ecosistema gran, plural, de mitjans de comunicació en català. I crec que trobaríem pocs llocs, pocs territoris, amb aquesta diversitat tan gran d’editorials, etcètera.

En tot cas, i per donar-li unes xifres més concretes, perquè no ho vull passar per alt. Fil per randa, pressupost destinat a publicitat en un any, aquest 2022: 29 milions més l’IVA, que s’ha d’afegir. Aquesta xifra representa 0,076 per cent del pressupost

de la Generalitat i es correspon a una despesa aproximada de 4,6 euros per ciutadà. El nostre nivell de despesa en publicitat no és, doncs, ni molt menys exagerat. De fet, és semblant al que utilitzen, al que hi destinen altres territoris de l'Estat i, segurament, molt menys del que fan altres països. Per tant, per nosaltres, aquests diners estan molt ben invertits i, per nosaltres, seguirem fent publicitat institucional.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el desplegament de l'economia de l'hidrogen verd; presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Interpellació al Govern sobre el desplegament de l'economia de l'hidrogen verd

300-00229/13

I, per exposar la interpellació, té la paraula la diputada Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Bona tarda, vicepresidenta, consellera, diputades, diputats. Ara fa uns dies –de fet, a finals del mes de setembre– coneixíem una notícia que, al nostre entendre, ha passat massa desapercibuda si tenim en compte l'impacte que pot tenir per al futur de la indústria química a Tarragona. Coneixíem que Tarragona tindrà l'electrolitzador més gran de l'Estat espanyol. De fet, es tracta del primer projecte d'envergadura dins del que s'ha anomenat la Vall de l'Hidrogen. En aquest cas, a partir de la iniciativa de diverses empreses del territori, s'instalarà un electrolitzador amb capacitat de cent cinquanta megawatts, però ampliable fins a un gigawatt. Una tecnologia que servirà per, a partir de l'aigua i també de les energies renovables, fabricar hidrogen verd i també oxigen. Un fet que ha de permetre no només reduir les emissions de CO₂, sinó que pot significar també un important estalvi energètic. Després entrarem més en detall en aquestes qüestions.

Abans d'entrar en el projecte en si, voldríem assenyalar –perquè dèiem que aquest era un projecte que tindria un impacte important en la indústria química– algunes dades que ens ajudin a tenir el context i a entendre la importància del sector químic a les comarques de Tarragona, però també en el pes de l'economia del país.

Mirin, la indústria química, en aquest cas, genera més d'onze mil llocs de treball, entre directes i indirectes, i més de trenta-cinc mil llocs de treball induïts. El sector químic suposa el trenta per cent del producte interior brut al Camp de Tarragona i, per tant, és un sector que, juntament, en aquest cas, amb el turisme, té un pes molt important dins l'economia de les nostres comarques. Alhora, és un sector que representa gairebé dues terceres parts de les exportacions que es fan al port de Tarragona. El lideratge del clúster químic de Tarragona va més més enllà de les nostres comarques i impacta, com deia, a tot Catalunya; representa un 10,3 per cent del valor afegit brut de la indústria catalana i ha estat essencial per a la recuperació econòmica després de la crisi –també ho hem vist per a la recuperació, en aquest cas, i la fortalesa del sector durant la pandèmia.

Però el sector químic –aquest sector, com veiem, amb aquest pes tan important, especialment en el cas del Camp de Tarragona– està en un moment de punt d'inflexió, està en un punt de canvi; d'entrada, per la necessitat de donar compliment als objectius de descarbonització que la Unió Europea ha fixat per al 2050. I, en aquest sentit, el sector ha de ser capaç de transformar i adaptar la indústria amb la màxima celeritat possible, perquè hem de tenir en compte que moltes de les inversions del futur no es decidiran d'aquí a deu anys, sinó que es decidiran ara. I, per tant, estem

parlant de moltes indústries, moltes d'elles multinacionals, que decideixen a molts anys vista aquestes inversions. Per tant, la viabilitat futura d'aquestes empreses depèn dels canvis i dels avenços que es facin en l'actualitat. Això, per una banda.

I, en aquest sentit, també voldríem no caure tampoc en l'excés de discursos triomfalistes o excessivament triomfalistes, perquè actualment hem de ser conscients que la tecnologia actual implica una despesa d'aigua molt important. I això ho hem de dir i, per tant, també hem de ser conscients d'aquesta despesa d'aigua en un context de sequera. També hem de tenir molt clar que per poder fabricar hidrogen verd necessitem energies renovables; que actualment no disposem de la quantitat d'energies renovables per poder fabricar aquest hidrogen verd i, per tant, també hem de ser conscients d'això, no podem caure tampoc en l'excés de triomfalisme.

D'altra banda, una de les principals dificultats amb les que topa el sector –de fet, ho fa tota la indústria, no només el sector químic– és l'increment desmesurat dels preus de l'energia –n'hem parlat moltíssim– i la necessitat de reduir la dependència de les fonts combustibles, com, per exemple, el gas. I és precisament en aquest context, amb aquests dos objectius –complir aquests objectius de descarbonització fixats per la Unió Europea i, de l'altra, reduir els costos de l'energia–, on cal emmarcar la notícia que coneixíem ara fa unes setmanes: Tarragona comptarà a partir del 2025 amb la planta d'hidrogen més gran de l'Estat. Després de mig segle patint les externalitats –permetin-me que ho digui, eh?– negatives de la indústria química, ara que es troba en aquest ple procés de transformació, val la pena que també miri al Camp de Tarragona.

Exactament en què consistirà aquest projecte? D'entrada, cal explicar que es tracta d'una iniciativa privada liderada per Repsol en aliança amb Enagás Renovables i dues empreses més del sector implantades al polígon petroquímic. I entenem perfectament que hi hagi qui vegi amb suspicàcies –de fet, és lògic veure-ho amb suspicàcies– la participació de grans empreses energètiques en projectes renovables, sobretot quan encara són part del problema.

Però en un context d'emergència climàtica cal fer-ho tot i cal fer-ho tot alhora –vostè ho diu sovint–: canviar els hàbits de consum, canviar el funcionament de les institucions de mercat i també capgirar com actuen els actors de mercat. En aquest cas, la indústria..., en aquest cas la indústria i en concret la indústria química. I entenem que això és el que fa aquest projecte: comença a moure els gegants de l'energia cap a la direcció..., cap a una direcció més sostenible i més verda.

I això no vol dir que deixem de fer tots els altres canvis imprescindibles. En aquest cas, doncs, gràcies també a la força i a la determinació d'Esquerra a Madrid, s'ha eliminat el límit de cinc-cents metres entre el punt de generació d'energia solar i el lloc d'autoconsum –és una dada important de destacar–, imprescindible per democratitzar l'energia i impulsar l'autoconsum compartit –també la sentim habitualment parlar d'aquesta qüestió. Avui tenim un nou perímetre de dos quilòmetres, que ens apropa als estàndards europeus. I també, gràcies a la feina de la seva conselleria, veiem ofertes com la de participació local per al finançament de parcs fotovoltaics, en aquest cas en un altre territori del Camp de Tarragona, la Conca de Barberà. Per tant, s'està fent feina també en aquesta direcció.

Tornant al projecte que ens ocupa, i tal com es va donar a conèixer, està previst que en la fase inicial s'inverteixin 230 milions en aquest electrolitzador, que en una segona fase podrien ser 80 milions més amb l'objectiu d'ampliar la potència, com dèiem, de cent cinquanta megawatts fins a un gigawatt. I ben bé quin serà el funcionament d'aquesta tecnologia?

Aquest electrolitzador, amb aigua, com dèiem, i amb energia renovable com a matèria primera, elaborarà hidrogen i oxigen verd. I no podem ser més taxatius: l'hidrogen verd només és verd si és produït a base d'energies renovables i garanteix la reducció d'emissions. Només tindrem hidrogen i oxigen verd si assegurem la sostenibilitat en l'elaboració. Tots dos productes està previst que s'utilitzin també a la mateixa indústria química, però en el cas de l'hidrogen també es planteja com

a combustible per a vehicles, com, per exemple, els autobusos que es van provar ara fa uns mesos a Tarragona i que són una de les grans apostes, en aquest cas, del Govern tarragoní, també amb la finalitat, en aquest cas, de descarbonitzar la ciutat de Tarragona.

Per tant, entenem que es tracta d'un moviment estratègic del sector químic molt en clau de futur, com dèiem, per garantir la viabilitat del sector a casa nostra, òbviament donant compliment als propòsits de descarbonització que ha fixat la Unió Europea. Els grans clústers econòmics neixen de les energies d'aglomeració, un ecosistema de talent –institucions i infraestructures concentrats geogràficament– que abarateix el cost de la producció. L'existència d'un clúster químic a Tarragona ens col·loca, doncs, en una posició capdavantera a l'hora d'impulsar aquest projecte de l'hidrogen verd a casa nostra. El que ens cal ara és un lideratge per poder mobilitzar els recursos públics i privats.

I aquest és el primer gran projecte del qual..., no?, del que hem anomenat o del que coneixem com la Vall de l'Hidrogen. Fins ara sabíem que el territori reunia les condicions, que aplegava la indústria i també el talent investigador, però calia també la implicació de la mateixa indústria. I aquesta implicació entenem que es comença a materialitzar amb projectes com aquest.

Ara, el següent pas, consellera, i també la responsabilitat de les administracions... Permetin-me, en aquest cas, doncs, que utilitzem aquesta primera persona del plural amb referència al paper centralitzador que està jugant l'Estat espanyol en el finançament dels fons Next Generation, que aquí creiem que també hi ha una feina a fer i, per tant, també apellem als grups que donen suport al Govern estatal a que ens ajudin en aquest sentit.

I abans els hi parlàvem d'economies d'aglomeració i els hi recordàvem la importància del conjunt de l'ecosistema: diferents empreses al llarg de la cadena de valor, infraestructures essencials, acumulació de talent i, sobretot, la implicació de les institucions. Massa cops –massa cops– ha passat que, lluny d'implicar-se, el Govern de l'Estat no només cau en la desídia, sinó que voreja pràcticament el sabotatge. No podem permetre que això també passi en projectes com aquest.

I podríem posar l'exemple de la transposició de la directiva europea sobre les xarxes tancades, que el Govern de la Generalitat està acompanyant i que, recordem-ho, el que fa és que les indústries del nostre territori paguin l'energia un trenta per cent més cara que altres països europeus. Per tant, és evident que és una resta de competitivitat.

El de l'electrolitzador, diputades i diputats, és un projecte que es troba perfectament alineat amb els objectius marcats tant des de la Unió Europea com pel Govern de l'Estat, fixats en la instal·lació de quatre gigawatts per a la generació d'hidrogen renovable amb l'horitzó 2030. Per tant, demanàriem no només al Govern de la Generalitat, sinó també a totes les forces, les que tenen un paper decisor al Govern de l'Estat, que donin prioritat a aquest projecte, perquè aquest és i ha de ser un projecte de país i, especialment, un projecte d'equilibri de país, en aquella visió que tant reivindicuem des d'Esquerra Republicana de la Catalunya sencera.

En aquest sentit, consellera, voldríem conèixer quin és el paper que està jugant el Govern de la Generalitat (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), no només –acabo, vicepresidenta– en aquest projecte, sinó també en la necessitat d'aconseguir que les comarques del sud del país esdevinguin la veritable vall de l'hidrogen. I en aquest punt, des d'Esquerra Republicana, ens agradaria apellar a la responsabilitat i al compromís de totes les forces que integren la cambra per fer que això sigui possible.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la resposta, té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, la senyora Teresa Jordà i Roura.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Moltes gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputades, diputats... Diputada Sans, aquest..., ho deia vostè; de fet, puc dir que gairebé..., sí, sí, de fet, subscriu al cent per cent tota la seva intervenció. És més, aquest és, sens dubte, un dels projectes de país. En tenim molts. Aquest n'és, sens dubte, un.

Com bé saben –ho ha dit vostè i no descobreixo absolutament res–, estem en una situació d'emergència climàtica i d'emergència també energètica. Aquesta és la situació. I això, més enllà de moltes altres circumstàncies, també representa o ha de representar una revolució en el món productiu, que crec que aquí hi ha una part de la clau: canvis en la forma de produir –n'ha parlat vostè–, de produir béns i produir serveis, òbviament; canvis també en les formes de consumir, que afecten, evidentment, els models de negoci, afecten directament i indirectament també el món del treball, l'economia, la societat. Tot està canviant. Estem en una revolució, de fet, es pot dir que sense precedents, si no ens remuntem a la revolució industrial, i és evident que ho hem de fer de la mà de la innovació tecnològica; això, sens dubte, amb la incorporació d'avanços, òbviament, científics i tecnològics disruptius.

En aquest sentit, treballar per fer realitat projectes que incorporin l'hidrogen verd com a matèria primera allà on avui es fa servir l'hidrogen gris, i alhora també incorporar-ho com a font d'energia alternativa als combustibles fòssils en tots aquells processos energètics que no es puguin electrificar, és un pas endavant. Aquesta és, sens dubte, la direcció. És un pas ferm i un pas necessari. De fet, també, l'horitzó de la descarbonització marcat per la Unió Europea, juntament també amb la crisi energètica, aguditzada, com bé saben, per la crisi d'Ucraïna, ens encoratja a cercar moltes alternatives, no només una. I és en aquest context que l'hidrogen verd passa a ser un element –ho ha dit vostè, però ho hem de dir més alt i més clar– d'alt valor estratègic; d'alt valor estratègic i situat sobretot en el Camp de Tarragona.

De fet, la Unió Europea ha situat l'hidrogen com a vector clau per a la descarbonització de determinats sectors clau de l'economia. Val a dir que l'estratègia europea per l'hidrogen, aprovada ja fa dos anys, dona un impuls a la producció d'hidrogen verd a Europa i el converteix en una prioritat també per avançar en el creixement econòmic. Però –també ho ha apuntat vostè– hem de tenir clares algunes debilitats. Si volem aconseguir els objectius, hem de saber i tenir molt clar d'on partim.

En aquest cas, cal reduir el seu cost de producció –és un cost encara molt elevat–, però també cal tenir present que l'ús de l'hidrogen forma part d'un ampli conjunt d'estratègies –molt ampli– per a la descarbonització del nostre sistema energètic. I, de fet, la visió no a mitjà, a llarg termini del nostre sistema energètic, definida, com bé saben i hem explicat en més d'una ocasió, per la Proencat, per la Prospectiva Energètica de Catalunya, amb aquest horitzó 2050, aposta –aposta–..., de fet, anem a un món que s'electrifica. És a dir, que la Proencat, òbviament, aposta per una electrificació elevada de la nostra economia, però també com una opció estratègica clau, així com també per utilitzar les renovables tèrmiques –on tingui més valor, eh?–, tot i tot alhora –tot i tot alhora–, i per una utilització selectiva, òbviament, de l'hidrogen verd, entès, òbviament, com a renovable.

Actualment, l'hidrogen verd procedent de combustibles fòssils s'està utilitzant com a matèria primera aquí, al nostre país, per exemple, a l'entorn petroquímic de Tarragona. A nivell global, val a dir també que s'observen ja els primers usos en mobilitat, encara molt incipients, som molt al principi. És evident que es preveu que això anirà a més i que podrà augmentar al llarg de la segona meitat d'aquesta dècada per donar altres solucions, noves solucions al transport pesat terrestre –també n'ha parlat vostè– de mercaderies, si les tecnologies d'electrificació que s'estan des-

envolupant en aquest sector no assolixen els objectius previstos. I per a la propera dècada encara anirem més enllà i es preveu la seva utilització com a combustible, en aquest cas, pel sector..., dos sectors importantíssims: el sector aeri i també el sector marítim.

On som avui, diputades i diputats? Doncs Catalunya compta amb elements de la cadena de valor per posicionar-se com a vall d'hidrogen, en aquest cas, de referència del sud d'Europa. I això ho tenim clar. I aquí ens ancorem i aquí remem amb tota la força. Nou universitats catalanes –nou– oferint formació; vuit centres tecnològics i de recerca; cent quaranta empreses al llarg de tota la cadena de valor; facturació de més de 426 milions d'euros i més de 1.300 treballadors. Aquesta és la realitat.

El passat mes de setembre, de fet, el Govern va participar de la presentació d'un projecte al pol químic de Tarragona, que vostè ens n'ha parlat, i que constitueix un avanç clau, un avanç importantíssim: aconseguir l'objectiu estatal de generació d'hidrogen renovable de quatre gigawatts l'any 2030; disminuir els costos de producció d'hidrogen renovable; disminuir, òbviament, les emissions de CO₂ associades a la generació de l'hidrogen que coneixem com a hidrogen convencional; reduir la dependència energètica de l'exterior –clau, bàsic, molt important–, i impulsar la Vall de l'Hidrogen de Catalunya, que és i que ha de ser una peça extremadament fonamental a l'hora d'activar sectors clau en el desenvolupament vector energètic al nostre país.

En aquest sentit, jo voldria remarcar que també en el recentment aprovat pacte nacional per a la indústria 2022, amb aquest horitzó 2025, es pretén –i ho coneixen perfectament– impulsar les energies renovables en general, com no pot ser d'altra manera, com a vectors energètics que tenen una incidència directa sobre la quantitat d'emissions de gasos d'efecte hivernacle a l'atmosfera i que han de permetre també que la indústria sigui la primera aliada, que la indústria sigui aquella que col·labora de forma rellevant en la lluita contra el canvi climàtic. Un pacte nacional signat pel Govern, pels agents socials –ho coneixen perfectament– més representatiu, i també per set dels vuit grups parlamentaris d'aquesta cambra.

El pacte nacional i el suport a la Vall de l'Hidrogen crec que no m'equivoco si dic que exemplifiquen de manera fefaent l'estratègia de l'actual Govern de la Generalitat. Deixin-m'ho dir: un govern emprenedor. S'ha acabat allò de dir que la millor política industrial és aquella que no existeix; això no té cap ni peus. Som un govern emprenedor que impulsa i facilita i acompanya els projectes, sobretot els projectes de país. I també un govern que s'ha proposat reindustrialitzar Catalunya en clau digital i en clau verda. Un govern que promou la col·laboració publicoprivada –n'ha parlat vostè–; això és clau, és extremadament important, i més en aquests moments, perquè ens enfrontem a reptes que són, sens dubte, també reptes compartits, que ens interpellen a totes i a tots. El nostre objectiu, doncs, és precisament orientar el sector privat –molt important–, donar respostes justament a aquests reptes, alinear-nos tots –tots– en la recerca de solucions a l'emergència climàtica i, òbviament, també als reptes col·lectius del nostre país, que són moltíssims.

I perquè ens hem fixat la prioritat de transformar el país, de transformar el model productiu, el volem més resiliència; el volem més resiliència i el volem adaptat, sobretot, a les realitats globals, a totes les realitats globals. El volem més sostenible, eh?, des de..., saben perfectament que no només des d'un punt de vista mediambiental, sinó també des d'un punt de vista econòmic i, òbviament, des d'un punt de vista social. I això passa –i acabo– per poques coses, eh? La primera, captar inversions públiques, bàsicament fons europeus –també en parlava vostè– i privats també; innovació: connectar l'àmbit de la ciència i la recerca, on Catalunya presenta molts bons resultats, amb el teixit empresarial, amb el món productiu, per aconseguir que els avanços en recerca esdevinguin innovacions i siguin també solucions productives –deixin-m'ho dir així–; formació: adaptar les capacitats i coneixements dels treballadors i treballadores a les noves necessitats de les empreses –la formació és clau.

Inversions més innovació més formació: fórmula política aplicable jo crec que a tots els àmbits, també al de l'hidrogen verd.

I, per altra banda, tenir en compte també que una introducció significativa generalitzada de l'hidrogen verd en el conjunt de la demanda d'energia final al nostre país requeriria un increment molt notable de la potència elèctrica; ho hem dit abans: instal·lar energies renovables si es vol respectar el principi de sobirania energètica a Catalunya en renovables. Per això tenim la Proencat, per això hi estem treballant, per això sabem com fer-ho i per això tenim un full de ruta.

Així doncs, tots els projectes d'hidrogen verd que es materialitzin al nostre país són, sens dubte, una molt bona notícia de present, però sobretot una molt bona notícia de futur, diguéssim, immediat, ja que el desenvolupament de l'hidrogen verd ofereix noves oportunitats –també s'ha dit, però cal que ho diguem alt i clar– de desenvolupament econòmic i social, generació d'ocupació, òbviament, reforça el posicionament del nostre país en aquest àmbit i suposa –i amb això acabo– un pas ferm, un pas endavant en la transformació verda de la indústria, de la mobilitat, també de l'economia i del conjunt del sistema productiu.

Des del Govern, doncs, donarem tot el suport necessari, com ja ho estem fent, per acompanyar les empreses impulsores i participants d'aquests projectes, per tal de continuar avançant en aquest desenvolupament de la cadena de valor de l'hidrogen verd a casa nostra, al nostre país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la sobirania energètica i les seves conseqüències socioeconòmiques

300-00242/13

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la sobirania energètica i les seves conseqüències socioeconòmiques, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I té la paraula el diputat Ramon Tremosa Balcells.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellera Jordà, consellers, diputades, diputats, bé, l'objecte de la interpel·lació i del debat d'avui és debatre sobre energies renovables, autosuficiència energètica, sobirania energètica. Des de Junts voldríem ajudar a construir un consens de país sobre com podem accelerar la transició cap a les energies renovables. Perquè, des de la guerra de Rússia, ens cal accelerar aquesta transició; la Unió Europea ens ho exigeix a la velocitat de la llum, tal com diu el seu vicepresident.

Consens de país. Fixeu-vos, Dinamarca és líder al món en eòlica marina, perquè l'any 73 van construir un consens. Tots els partits menys un van dir: «Eòlica marina.» I, per tant, han anat canviant els governs –socialdemòcrates, liberals de dretes, liberals d'esquerres, perquè allà hi han dos partits liberals–, ara n'entren uns, en surten els altres, però mai no s'ha tocat la direcció de país i avui són líders mundials en aquest sentit. I des del final de..., i des de la guerra d'Ucraïna, se'ns ha acabat la zona de confort energètica. Hem viscut dècades amb gas barat, amb petroli barat. Això s'ha acabat i, malauradament, Putin és artista en allargar guerres destructives. Pot ser que..., un escenari molt probable és que això duri molts anys. Per tant, l'antic paradigma no tornarà.

Context: tenim pimes catalanes solvents que han aguantat la crisi del covid i la crisi financera, que avui estan patint moltíssim, que han d'aturar l'activitat o que tan-

caran, perquè no poden ni podran pagar la factura energètica. Aquest és un problema europeu, però sobretot també català. Per tant, hem d'intentar fer la feina.

Clar, Catalunya és un país petit, molt poblat, amb molta muntanya, amb poc vent i molt concentrat: 9.000 multinacionals, 550.000 pimes, 1.484 polígons industrials, 3,5 milions d'ocupats, 19 milions de turistes i, a més a més, és un país bonic. I Catalunya, com altres regions i països industrials europeus, va a la cua, perquè fins al mes de febrer d'aquest any no era una urgència... «Corre, corre, corre, que hem de passar-ho tot a les renovables.»

Baviera, que també va tard. La patronal avisa. Diu: «Si no fem ràpidament la transició energètica, perdrem una part de la indústria, la més intensiva en energia se n'anirà a l'Alemanya de l'est», que és l'Aragó; és a dir, un territori poc poblat, un territori amb una terra de poc valor, on les renovables hi han tirat moltes milles. I Baviera, per cert, ahir va contractar cent persones per tramitar projectes eòlics i invertirà 500 milions en desenvolupar projectes renovables.

I Catalunya? Podem recuperar el temps perdut? Tenim algun avantatge competitiu? O bé ens hem de resignar a que ens portin l'energia renovable de França i de l'Aragó? Doncs si mirem fa cent anys, tenim un exemple d'èxit. L'any 14, Primera Guerra Mundial, el Govern britànic prohibeix l'exportació de carbó. La indústria catalana queda sense matèria primera bàsica. Si mireu els diaris de l'època: «I ara què farem? I ara què farem? I ara què farem?» Doncs els nostres besavis van fer la revolució hidroelèctrica i van fer de Catalunya un país líder a Europa. I l'any 21 s'inaugura Camarasa amb la paret més alta del continent, cent metres d'alçada; a més a més, amb drets socials associats a la revolució hidroelèctrica.

Què tenim avui? Seixanta-sis pantans ja construïts, que ens van donar, fa cent anys, una empenta decisiva per al nostre progrés econòmic i social i que ens la poden tornar a donar en el segle XXI, gràcies a les centrals reversibles hidroelèctriques.

Vostè, consellera –n'hem parlat–, ja ho sap; però potser si algú no sap què és una central reversible, l'hi explico en quinze segons: un pantà inferior, un pantà superior; fins ara la hidroelèctrica, l'aigua baixa, turbina i se'n va. L'aigua d'un bombeig és eterna, perquè puja i baixa cada dia i cada nit. No hi ha consum de recurs. I amb un context de menys aigua, això és oli en un llum. Per tant, les centrals hidroelèctriques reversibles, que connecten dos pantans amb una canonada i que canvien la turbina per una turbina-bomba és el futur de Catalunya.

I, a més a més, ara que a tot arreu es genera eòlica i fotovoltaica de manera massiva, els excedents d'aquestes energies renovables, quan fa molt de vent o quan fa molt de sol i sobra energia, què en farem? L'enviarem a les muntanyes o a on hi ha pantans i farem pujar l'aigua de l'embassament inferior al superior a un cost zero. I aquesta aigua la tindrem dipositada com a magatzem i la podrem alliberar i generar energia quan hi hagi molta demanda i així abaixarem els preus. I Catalunya té seixanta-sis pantans. I aquí podem mirar la feina que van fer els nostres besavis per tirar endavant.

Fixeu-vos, a Catalunya ja tenim tres centrals reversibles de bombeig que funcionen des de fa trenta-cinc anys: a la Vall Fosca, Estany Gento - Sallente; al Pallars Sobirà, Tavascan; a l'Alta Ribagorça, Moralets. Ja estan funcionant. Per tant, som un país líder que sap fer funcionar això.

I una altra bona notícia: avui al món s'estan fent centrals reversibles deu vegades amb més potència que no pas fa trenta-cinc anys. I aquí és on tenim un gran potencial. Aprofitant pantans que ja tenim –no cal construir res de nou–, aprofitant línies d'evacuació que ja tenim, aquí tenim un gran potencial de país.

Bona notícia: col·legi d'enginyers publica abans de l'estiu un informe i quantifica el potencial renovable de Catalunya en centrals reversibles amb catorze gigawatts. Per donar-vos una dada, a Catalunya hi ha tres nuclears. Cadascuna té una potència d'un gigawatt. Entre les tres generen la meitat de l'energia que necessitem cada any. Doncs el col·legi d'enginyers diu: «Aprofitant els pantans que ja tenim i les línies

d'evacuació que ja estan fetes, si canviem la turbina per turbina bomba i connectem un pantà inferior i superior, aquí tenim un potencial de catorze gigawatts.»

I jo que sempre havia tingut... Llegeixes premsa internacional, i un dia veus: «Portugal: “Posarem deu gigawatts d'èdica marina davant del mar.”» «Escòcia –que és un mirall per a tants catalans–: “Vint i cinc gigawatts al mar del Nord que poden il·luminar totes les llars de la Gran Bretanya.”» Jo sempre pensava..., Dinamarca, que fan una illa flotant d'èdica marina que il·luminarà tot el país. I jo pensava: «Com m'agradaria un dia agafar el diari i trobar-me: “Catalunya pot posar catorze gigawatts, si vol, sobre la taula.”»

Pensem en gran com els nostres avis. Doncs sí, resulta que la Cambra de Comerç de Barcelona fa un estudi fa dos setmanes i diu que són setze gigawatts el potencial, i quantifica riu per riu, pantà per pantà, central per central, la inversió necessària, que no és molt elevada, i la potència que podríem guanyar.

Per tant, doncs, aquest debat d'avui el que pretén és..., és a dir, tenim una gran oportunitat. Si mirem què està fent el món, a tot el món s'estan construint centrals reversibles d'un i dos i tres gigawatts. Tenim diversos casos que estan en aquests informes de la cambra de comerç i del col·legi d'enginyers, que diuen... Per exemple, jo que vinc de l'Alta Ribagorça, la central de Moralets, pantà de Baserca, a Vilaller, abans del túnel de Vielha, podria ser la més gran del món si ampliem la reversible que ja existeix amb Llauset, a l'Aragó, i si des de Cavallers avui tirem una canonada i fem una turbina bomba. Podria ser la més gran del món.

I, a partir d'aquí, quan Macron ens diu: «MidCat, no, però resolguem les connexions interfrontereres elèctriques que tenim pendents.» L'antic túnel de Vielha, avui desaprofitat, surt com a més barata perquè està a tres quilòmetres del pantà de Baserca. Fas una MAT soterrada fins al túnel, avui desocupat, surts del túnel soterrada la MAT cap a Bossost. Aquí tens la connexió més barata.

Volem pensar en gran els catalans? Des de l'Alta Ribagorça us diem que sí. Si més no, els ribagorçans voldríem aprofitar aquesta oportunitat com van fer els nostres avis. Per tant, consellera, des de Junts pensem que ens cal i demanarem un ple monogràfic sobre energia, perquè puguem parlar amb calma tots els grups, propostes, arguments a favor, en contra.

Per exemple, Noruega, que és líder en renovables a Europa gràcies a la hidroelèctrica, la seva energètica pública genera energia amb centrals reversibles. Aquest pot ser un model per a la nostra empresa pública. O, per exemple, ahir llegíem a El-Diario.es que el Govern espanyol..., la ministra Teresa Ribera diu: «Estem impulsant, estem fent un projecte de llei de centrals reversibles que l'estem fent al mateix moment i al mateix temps que Portugal, l'estem negociant conjuntament.» Perquè saben que Espanya i Portugal tenen alguns rius i pantans. Per tant, també el Govern espanyol veu aquí un gran potencial. El Govern de Catalunya no podria ser menys.

I una altra pregunta, consellera. La Generalitat té competències per autoritzar projectes de fins a cinquanta megawatts. La Comissió Europea ens demana i urgeix accelerar el desplegament d'èdica i fotovoltaica a totes les administracions –local regional, estatal. Hi ha algun pla per accelerar tramitació i autorització de parcs eòlics? Ens agradaria també saber-ho si és possible, no?

Ens cal omplir més que mai de generació elèctrica renovable –de manera massiva, si pot ser– la nostra societat i les nostres empreses i les nostres llars, perquè, si no, tindrem una situació realment molt complicada. I, en aquest sentit, doncs, mirem què estan fent els millors països, fem un *copy paste*, imitem les bones pràctiques. La Unió Europea no és una *transfer union*, no transfereix molts diners d'uns països als altres, sinó que posa sobre la taula millors pràctiques perquè siguin imitades i copiades per tothom. Mirem què fan els nostres veïns. I, per tant, mirem de donar resposta urgent a les nostres empreses, que quan veuen amenaçada la seva continuïtat, demanen al Govern: «Això ho podem resoldre a mitjà termini?»

Fixeu vos, a les Terres de l'Ebre hi ha un projecte també molt gran de reversibles, però és que els pantans que ja tenim ja estan fets i, per tant, en pocs anys podríem tenir aquest potencial disponible. Parlem-ne.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera Teresa Jordà i Roura, consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda de nou, diputades i diputats. Gràcies, senyor Tremosa –no el veig..., sí– per la interpellació i, evidentment, per la mà estesa, perquè és obvi –i també ho hem compartit amb vostè en més d'una ocasió– que parlem d'una revolució també sense precedents. Parlem també d'una situació en què no hem estat capaços..., no ho hem fet, eh? –no ho hem fet. I aquí tots ens hem de posar vermells. No hem fet pedagogia, no ho hem explicat.

De cop i volta, doncs..., malgrat que ja fa més de cinquanta anys, no? Recordo aquell llunyà 1972, que el Club de Roma ja parlava dels límits de la Terra; d'això en fa cinquanta anys. És a dir, ja es parlava de l'escalfament global. Doncs, bé, han passat cinc dècades i ara resulta que sembla que l'emergència climàtica hagi començat l'any 2022. I no és així. I aquí en devem ser tots extremadament responsables –tots. I ho hem de dir i ens ho hem de dir.

Moltes vegades, quan una servidora parla d'aquesta dècada dels deu anys perduts, no és un atac directe –no és un atac directe. És evident..., i vostè en parlava, i això li volia dir a la rèplica de després, perquè ara tenia moltes coses per dir-li, però, bé, és igual, ja ens n'anirem sortint, perquè hem de parlar molt, no? Però vostè deia i apuntava: «Home, ara no podem aturar-nos, no? I fins ara no era una prioritat.»

És a dir, la prioritat jo discrepo que comença al febrer del 21, quan Putin declara la guerra a Ucraïna o envaeix Ucraïna. Jo crec que la necessitat ja hi era des de fa molt temps. Altra cosa és que els nostres conciutadans ens ho demanessin pel carrer. No, no ens ho demanaven i tampoc legislativament teníem masses facilitats. Però ni que fos per un tema de descarbonització, més enllà del preu de l'energia, això ja ho hauria d'haver impulsat la classe política amb una mirada més llarga. I aquesta mirada, si em permet, doncs, és evident que no s'ha tingut –que no s'ha tingut.

Però és igual. Ara sabem com fer-ho. Això no ho farem sols, no ho farà el Govern sol. Necessitem la complicitat de la ciutadania, de les administracions, de les empreses, absolutament de tothom. I també, òbviament, d'aquesta cambra, a la qual sempre hem estès la mà i ho continuarem fent i tenim molt per treballar.

Deixi'm fer una mica d'anàlisi global, també, perquè vostè ha parlat de coses molt interessants i que, de fet, crec que val la pena contextualitzar. L'any 2021 –aquest any que, evidentment, passarà a la història, eh?–, el preu de l'energia va començar a enfilarse d'una manera esgarrifosa, amb moltíssima, moltíssima força. Una tendència que, evidentment, ha continuat al llarg de l'any 22 i que s'ha vist fortament agreujada també, com dèiem, amb aquest conflicte a Rússia i Ucraïna.

En el cas del gas natural –també n'ha parlat vostè, a tall d'exemple i com segur que ho recorden perfectament, per descomptat–, els darrers mesos també hem pogut veure un augment sense precedents del preu, tant en els mercats mundials –amb un augment superior al cent setanta per cent, l'any 21–, com també la Unió Europea, on el gas natural s'ha encarit més d'un cent cinquanta per cent entre els dos juliols, entre el juliol del 21 i el juliol del 22. Això són números. Això és així. No és que el paper ho aguanti tot. Això ho pateix, ho patim tot Europa.

No només això, sinó que comencem a veure també com les condicions climàtiques –i també, indirectament n'ha parlat vostè– i en especial les sequeres, impacten també en la generació hidroelèctrica. Aquesta també serà una realitat; i no d'avui, sinó que s'anirà agreujant en el temps. I, evidentment, la generació hidroelèctri-

ca necessita –també ho ha explicat de manera molt pedagògica– aigua en alçada i també, val a dir, no només en les hidroelèctriques, sinó també en l'energia nuclear, –que també n'ha parlat– que necessita, doncs, també aigua per a la seva refrigeració. Aquesta és una realitat. I, de fet, necessitem aigua per a l'agricultura i necessitem aigua..., en fi, què els he d'explicar, no? La importància de l'aigua. Com també impacten els riscos derivats del desgast de les centrals nuclears –també important i que cal tenir en compte.

En aquest context, cal sumar-hi el fet que Rússia ha aturat, a més a més, el subministrament de gas natural al conjunt de la Unió Europea, i això ha fet, doncs..., no ha fet altra cosa que agreujar encara més la situació i ha dut el preu del gas natural a uns màxims absolutament històrics. Davant d'això, també cal tenir present que, a més, la meitat de l'energia disponible a la Unió Europea procedeix de les importacions i que Rússia, evidentment, una vegada més, és el principal proveïdor de combustibles fòssils de la Unió Europea.

Per fer front a això, Europa hi és. Veurem com, eh? Hi hauria de ser més i ens hauria d'ajudar. Acabo de llegir una notícia, d'avui mateix, que..., sembla que flexibilitzarà i impulsarà flexibilitzar sobretot els terminis aquí en temes de declaracions ambientals, sobretot amb l'energia tèrmica i la solar. Ho veurem, eh? Ho hem d'acabar d'analitzar, però òbviament també *a priori* pot ser una bona notícia si sabem fer-ho bé, perquè vostè ha definit molt bé el país que tenim i després jo, a l'altra intervenció, acabaré també de fer-ho.

La clau al final és crear un mercat elèctric que s'adapti a les necessitats de futur. Aquesta és –sembla senzill, perquè no depèn de nosaltres, però, en qualsevol cas, val la pena dir-ho–..., aquesta és la realitat.

Un dels punts importants del canvi de model energètic, deixi'm dir que també l'estem impulsant. I aquí sí que entenc que, malgrat això que se'n diu «política» i «marcar tots perfil propi»..., crec que ningú d'aquesta cambra hi pot estar..., o no pot no estar-hi d'acord, no?, que és aquesta democratització sobretot de la producció. Llavors, podem entrar en els matisos de què volem dir quan parlem de la democratització de la producció. Jo crec que només té una lectura, però pot ser que hi hagi matisos. Per què? Doncs perquè els ciutadans i les empreses puguin disposar d'aquesta energia. Crec que és important. En la seva interpellació també parlava de les derivades socials i econòmiques. Evidentment que n'hi han i n'hi hauran, i és per això que pensem que és important que les empreses i la societat i les llars d'aquest país puguin disposar-ne, també, d'aquesta energia, que sigui accessible.

Crec que és fonamental que el mercat energètic europeu també estigui plenament integrat –val a dir-ho–, interconnectat i –hi deurà estar amb mi, ho deurà convenir amb mi– absolutament digitalitzat, i que alhora respecti plenament la neutralitat tecnològica, cosa eficient, perquè això és extremadament important, també. És important que el consumidor sigui un agent actiu pel que fa al seu consum energètic, que pugui participar en tots els mercats majoristes d'electricitat, etcètera. Aquí també ens posaríem extremadament d'acord.

Però jo voldria recordar, diputades i diputats..., hi tenim molta feina a fer, al nostre país, que després també en parlarem. El diputat Tremosa ja n'ha parlat. Hi comparteixo moltes coses, però també hem de recordar que al nostre país no tenim competències per regular el mercat energètic, i això és important –això és important. De moment –de moment. Aquesta és una competència d'àmbit europeu, amb peculiaritats també, val a dir, a nivell de l'Estat espanyol.

I és per això que crec que hem de seguir requerint al Govern estatal que eximeixi les instal·lacions de producció de potència de cinc megawatts o menys connectades a baixa o mitjana tensió dels tràmits d'accés i connexió a la xarxa elèctrica. Aquesta és important, perquè resulta que les xarxes estan sempre plenes –sempre plenes–; per a tot, però sobretot per als projectes petits, aquests projectes distribuïts, que deurà convenir amb mi que són extremadament interessants, i que al model que definim

com a model català hi donem molt èmfasi. Tenim més de 37.000 quilòmetres de línia de baixa tensió i mitjana en aquest país. També l'hem d'aprofitar. I aquesta és la que connecta més amb el territori, amb la participació, i que arriba més a la gent i amb la que podem fer molta més feina.

Això vol dir que hem de renunciar a parcs més grans? Això vol dir que hem de renunciar a centrals reversibles? Això vol dir que hem de...? No hem de renunciar absolutament a re, és que no ens podem permetre el luxe de renunciar a re. Però sí que hem de tenir clar quin és el nostre model, cap a on volem tirar, justament pel país que tenim, per l'orografia que tenim, en aquest cas.

En definitiva –vaig acabant aquesta primera intervenció i després intentaré respondre-li; de fet, ja li avanço que estic molt d'acord amb pràcticament tot, eh?, llavors hem de veure'n la lletra petita, però...–, des del Govern, la idea és transformar, transformar per garantir al més aviat possible aquesta sobirania energètica, extremadament important, en benefici de la ciutadania i també de les empreses d'aquest país, d'ambdues. És molt important.

Jo crec que hem de deixar enrere ja aquesta dècada o aquestes dècades més inactives, pel que sigui, pels motius que siguin; a vegades perquè a la política no som capaços de mirar a llarg, i això crec que és una equivocació flagrant, i que hauríem..., vaja, és que no tenim més remei que fer-ho, en moments de revolució i de transformació com aquest. És a dir, les transformacions no es fan en quatre anys, eh?, ni molt menys. Per tant, els períodes electorals..., això hauria de passar a la història. És a dir que aquí crec que hi tenim molt a fer.

Des del Govern hem engegat, doncs, tot l'engranatge de la transició energètica envers aquest model energètic –que m'ha sentit a dir moltes vegades i que estic segura que també comparteix–: distribuït, propi, resilient, sostenible i de futur per al nostre país. Però aquí, escolti'm, hi entra tot: hi entren la reversible, les centrals hidroelèctriques –sap que hi estem treballant per quan caduqui la concessió, evidentment, que reverteixin a l'energètica... L'energètica, escolti'm, té un camp per córrer *increïble*: com més la reforcem i ens la creguem, òbviament millor. Avui em sembla que m'ha quedat clar que vostès hi seran per un cap... A vegades no em queda clar, això. Parlem-ne també, eh?, perquè no m'ha quedat massa clar. L'altre dia..., vaja, al contrari, no em va quedar gens clar; avui sembla que sí.

En definitiva, disposats a parlar i a treballar pel futur del país i per la transició energètica d'aquest país.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat Ramon Tremosa Balcells.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bé, consellera, jo penso que d'una infraestructura..., tot costa molt de fer avui en dia, i una infraestructura costa molt de fer, però costa, tant o més que fer-la, guanyar el consens social previ sobre la seva necessitat. Amb el Corredor Mediterrani, diguem-ne, encara no està fet; però, en canvi, si el posem a votació en aquesta cambra, fins i tot la CUP hi vota a favor, i, per tant, tenim un mapa tot verd a favor del Corredor Mediterrani, i això ja és un pas molt important. I en aquest sentit, doncs..., nosaltres per això demanem aquest Ple d'energia, extraordinari, perquè pensem que val molt la pena dedicar una bona estona..., que tots els grups tinguin temps, puguin expressar-se, puguin opinar.

I, en aquest sentit, doncs, jo penso que no hem de mirar enrere amb excessiva flagel·lació. Com he dit abans, hi ha molts països, moltes regions industrials, que fins al febrer d'aquest any, en un context de gas i petroli barats, no tenien una urgència extrema com ara hi ha. Ara la Unió Europea ens diu: «Volem fixar el màxim d'un any perquè totes les administracions decideixin si un projecte de renovables és viable o no.» Un any; no quatre, ni vuit, ni deu. Un any. Hem de fer caixa o faixa. Això

és positiu. Això ens pot ajudar des de fora, que vingui això imposat, i, per tant, que dotem les nostres administracions locals i regionals per tal d'agilitzar aquesta tramitació, no? Ja he vist que la directora general va fer un tuit demanant tres enginyers a Lleida. Doncs ens en caldrien més i tot, no? Per tant..., és així.

Després, això de les dècades perdudes..., jo no hi entraré, però penso que hem d'estar orgullosos d'una cosa. Fixi-s'hi: el 2017, el Govern que presidia el president Puigdemont..., primera llei de canvi climàtic aprovada en aquest Parlament, amb el conseller Josep Rull, molt abans que la Unió Europea i que el Govern espanyol. Després ve l'U d'Octubre, el 155..., dos anys perduts. Bé, no passa re. Però, escolti'm, el Decret 16/2019, que és el decret fet per un govern de Junts i Esquerra, torna a posar Catalunya en el mapa de les renovables i mobilitza gairebé quinze gigawatts de projectes: de Statkraft –l'elèctrica més gran d'Europa–, RWE, Enel Green Power, Repsol, Naturgy, Abo Wind, Green Capital..., les més grans del món –Siemens– venen a Catalunya i diuen: «*Catalonia is back in renewables.*» Per tant, tornen a venir aquí.

Llavors, jo recordo haver assistit, com a conseller d'Empresa, a la ponència d'energies renovables, i «aquest projecte sí», «aquest no»..., amb una legislació..., la més estricta de l'Estat espanyol..., quatre conselleries –Cultura, Agricultura, Medi Ambient, Territori–: «aquí el terreny val molt», «aquí hi ha un edifici singular», «aquest sí», «aquest no», «aquest sí que...», però anaven passant els projectes. Per tant, jo no renego d'aquest decret que vam fer conjuntament president Torra, Junts i un govern d'Esquerra. Vostès ara han fet un decret; tant de bo en puguem fer una valoració positiva. I, en aquest sentit, doncs, jo no tinc cap problema en reconèixer-ho, si això és així.

Empresa energètica pública de Catalunya. Podem dir a Red Eléctrica: «Allà on no arribi Red Eléctrica hi arribarà l'energètica pública de Catalunya.» Pallars Jussà, per exemple. Si volem fer petits productors locals que volen fer petites inversions de dos, tres, quatre o cinc megawatts, i resulta que no es pot fer perquè Red Eléctrica no té previst fer-hi re, al Pallars Jussà, llavors, des del Govern de Catalunya –i aquí trobaria complicitats de la cambra, segurament, dels socialistes vull creure que també, diguem-ne–, doncs, podríem dir: «Allà on no arribi la Red Eléctrica, perquè té altres interessos, hi arribarà l'energètica pública, a distribuir.»

I, per exemple, la Generalitat podria dir... Central reversible de Moralets, que fa trenta-cinc anys que funciona a Baserca, Alta Ribagorça. Que el Govern espanyol no vol incentivar la central reversible? Molt bé. Que Endesa no vol ampliar-la? Molt bé. La Generalitat obre un concurs internacional perquè vinguin les empreses més grans del món a fer-ho. I, per exemple, la Generalitat podria avançar tramitació. Impacte ambiental: fer una canonada soterrada, doncs bé..., és clar que removem el subsol. Ara miro els de la CUP, que poden dir: «No, perquè ara removem el subsol», però, bé, els nostres avis ho van fer a l'estany Gento, i gràcies a allò van illuminar tot Catalunya; a no ser que vulguem tornar ales espelmes, ara, tots... Però, diguem-ne, si fem una canonada subterrània des de Cavallers a Boí fins a Baserca, com hi ha a Llauset i... Escoltin, la Generalitat ja ha fet els estudis d'impacte ambiental, i si ve Statkraft, que és la més gran del món..., si no la volen fer Endesa ni Red Eléctrica, doncs la fan els noruecs. I podem posar tres gigawatts sobre la taula. I els ribagorçans, una vegada més, com fa mil anys, ajudarem els catalans a resoldre una crisi com aquesta.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs, la rèplica de la consellera, senyora Teresa Jordà i Roura, consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Bé; gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputades, diputats. Diputat Tremosa... Escolti'm, el debat monogràfic..., avui ja han sortit dos possibles debats monogràfics

que em preocupen i m'ocupen, i jo, per mi, encantada, posin-se d'acord, que a vegades ja saben fer-ho: el de parlar del món rural, de la ruralitat i del sector agrari, que fa molt que..., de fet, des del 14, si no m'equivoco, i un –què menys– que toqui, enguany, doncs..., parlar de transició energètica, i sobretot del model de transició energètica del nostre país.

Tres o quatre coses, alguna que no hi estic massa d'acord, eh?, però ja veurà que són temes de matís. Vagi per endavant que, diguéssim, la major part de la seva interpellació, doncs, evidentment, l'abraço absolutament.

A veure, deia vostè: «L'energètica pública ha d'arribar a tot arreu.» Home, evidentment, l'energètica pública ha d'arribar a tot arreu. És més, ha d'arribar allà on de ben segur no interessarà a ningú arribar, perquè no els hi sortirà a compte. Per això també ha de ser l'energètica pública, no? Allà on no hi hagi negoci..., però que nosaltres sí que puguem beneficiar la ciutadania d'aquest país, les empreses d'aquest país; allà hi ha d'haver l'energètica, òbviament.

Una cosa que jo hi estic d'acord, eh?, i això sempre ho discuteixo, i ho discutim molt amb la senyora Paneque, que, a vegades, per exemple, també estem d'acord en això, però llavors ajudin-me, també; és que, és clar, si ens posem tots a pedalar, potser ens en sortirem abans. A veure, vostè deia: «Catalunya és un país turístic.» És un país industrial que volem reindustrialitzar encara més, tot i que el volem descarbonitzar alhora; ho podem fer tot alhora, però és evident que necessitem energia. Necessitem energia neta, moltíssima. És un país amb dos ports importants –amb més ports, però amb dos de molt importants–, amb un aeroport molt important –alguns altres aeroports menys importants, però també importants–, i és un país extremadament arrugat, amb molts parcs naturals, amb molta Xarxa Natura, amb espais agraris que volem que segueixin produint.

De fet, volem fer compatible..., perquè per fer grans, diguéssim, debats, moltes vegades sortim tots perquè queda molt bé i diem una cosa que potser no s'ha analitzat prou bé. Jo crec que sí que és compatible. No sé si tots els grups de la cambra ho pensen igual. És compatible la sobirania energètica amb l'alimentària? Jo penso que sí, però llavors hem de mirar com fem les coses, perquè quan ha assenyalat vostè la CUP..., la CUP té raó en moltes coses de les que diu, en altres jo no hi estic d'acord, eh?, però això és un tema, ara ja, personal.

És a dir, i la planificació, en aquest país? Quan s'ha fet, la planificació? Perquè el país és petit. Això no són els Monegros, eh? Hi ha gent que ha decidit desenvolupar el seu projecte de vida en un espai molt concret d'aquest país. I té tot el dret de fer-ho, i no envair-los, perquè clar, l'experiència que tenen..., val a dir que ningú els hi ha explicat mai més res, que aquí tenim molts deures de pedagogia, i estaria molt bé que els expliquéssim tots, almenys en una línia comuna, perquè, si no, ja la gent desconnecta –i ja prou desconnectada que està.

Ho dic, en aquest sentit, perquè ningú els hi ha explicat com va tot això. I sap què passa? Que l'única experiència que tenen també és dels seus avis: que moltes vegades es muntaven grans infraestructures en territoris per donar llum a Barcelona, perquè ells la veien, la llum, al cap de vinc anys. I això és una realitat. I aquest país no s'ha planificat, i ara ho hem de fer tot, i tot alhora. Hem de fer aquella planificació que no es va fer, però alhora hem de fer la transició energètica. Estar amatents i fer al·legacions a tots els projectes de moltes línies d'alta tensió que ens venen d'Aragó amenaçant-nos, perquè no les volem, però definir un model molt ràpid.

Ja, companys i companyes, però això abans no s'havia fet. Ho farem, i ho farem tot, perquè sabem com fer-ho, i, per tant, vagi per endavant aquesta mà estesa, sens cap mena de dubte, perquè necessitem..., és determinant, aquest consens social. Però al final, senyor Tremosa –vostè deurà estar amb mi–, hem de fer aquest camí el màxim d'ampli possible, però necessitem a tothom en aquest camí. Llavors, això voldrà dir algunes renúncies de tot..., o de fer les coses d'una manera determinada, perquè

jo no dic que haguem de fer contents a tothom, però el territori se n'ha de sentir participat.

Jo també vaig anar a Dinamarca, i el que em va sorprendre més és escoltar una persona que feia vint anys que hi havia participat, i em va dir: «Veu aquell molí? També és meu, perquè jo en formo part.» Aquesta és una manera de seduir: fent participats també els nostres ciutadans i ciutadanes d'aquesta transició, perquè se la facin seva, i posar l'energia al centre de les polítiques, i, sobretot, al centre de la nostra gent.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

El quinèzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les mesures del Departament d'Interior per a la protecció de les persones vulnerables en cas de desnonament, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Interpellació al Govern sobre les mesures del Departament d'Interior per a la protecció de les persones vulnerables en cas de desnonament

00-00239/13

I té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat Pau Morales i Romero.

Pau Morales i Romero

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, conseller, diputats i diputades... Ens posem avui davant d'aquest faristol per parlar de desnonaments, però ho fem en un moment en el que val la pena també posar sobre la taula algunes de les contradiccions de debats recents que han protagonitzat algun dels principals grups d'aquesta cambra.

Un dels principals grups d'aquesta cambra, que està fent cavall de batalla demanant el relleu del conseller d'Interior..., mentre a la porta de la seva seu resulta que hi té el Moviment per l'Habitatge mobilitzant-se en defensa del dret a l'habitatge, i davant del retrocés de les seves posicions en qüestions de garanties de drets en un àmbit on tant hi té a dir el Govern espanyol, on tants compromisos del Govern espanyol brillen pel seu incompliment, i amb una llei d'habitatge estatal que no té l'acord perquè no té per ara l'ambició i els canvis en aquells aspectes que impacten directament sobre els deures que té l'Estat espanyol en matèria d'habitatge, que haurien de ser uns mínims per poder-la aprovar.

I nosaltres, clar, ho entenem: volen la seva reprovació perquè està fent la feina que vostès no s'han atrevit a fer durant molt de temps, i no s'atreviran, creiem, a fer, perquè allà on alguns parlen d'ingerències polítiques a la policia..., ahora aquells mateixos callaven quan estructures no democràtiques –aquestes sí– cometien ingerències en la política i en la voluntat democràtica de les majories. Perquè no és que busquin que no es faci política, és que ja els estava bé la política que es feia fins ara, d'opacitats en despatxos i a les esquenes de les reivindicacions de la majoria.

Segons els darrers informes del Consell General del Poder Judicial, hi ha hagut a Catalunya 2.410 desnonaments durant el primer trimestre de l'any 22. Ja sabem que costa molt extreure, d'aquestes xifres, quines es refereixen a famílies vulnerables i quines són altres qüestions, però és cert que segueixen havent-hi massa desnonaments, malgrat els esforços d'aquest Parlament, malgrat els esforços de tants ajuntaments i del Moviment per l'Habitatge.

Són xifres que haurien d'obrir –aquestes sí– portades dels diaris, una crisi que afecta cada cop més famílies en aquest accés a l'habitatge. I no hauríem d'estar tan pendents, penso jo, de relats alarmistes que es fan per vendre més alarmes i més assegurances.

Aquesta resposta que han de donar els poders públics s'ha vist estroncada en moltes ocasions per obstacles judicials vinguts per les impugnacions del Govern es-

panyol, que han tombat propostes legislatives que volien salvaguardar el dret a l'habitatge, o per dilacions en la signatura del protocol de coordinació interadministrativa. Aquest sí que ens ha de conjurar a totes les administracions perquè prevenim, perquè busquem alternatives, perquè evitem la pèrdua d'habitatges de moltes famílies, perquè no volem arribar al punt..., i un punt que tenim anunciat: que amb el final de les mesures palliatives imposades per la covid podem arribar a desenes de desnonaments diaris.

Hem de traçar una estratègia prèvia amb mirada global d'implementació de polítiques d'habitatge que ajudin a no arribar a aquesta situació, que ajudin a no arribar a l'extrem del desnonament, perquè quan arribem allà és que ja han fracassat massa coses abans.

I si, malgrat tot això, hi arribem, calen noves mesures d'actuació policials, com les recentment anunciades i que agraiem que ens expliqui amb detall, i també que ens expliqui el seu calendari d'implementació i en què es notaran, concretament, aquests canvis per tal de protegir i millorar l'atenció a les persones vulnerables. Perquè la policia ha de prestar un servei de garantia de drets, com deia, perquè el desnonament és el darrer pas, i mai resoldrem la qüestió si ens fixem tan sols en el final del recorregut, allà on ja han fallat massa coses; mai podrem convertir cap nou protocol, ni tan sols el millor i el més social de tots els possibles, en una bona notícia. I això també ens ho hem de dir: la bona notícia és cada desnonament que no s'arriba a produir i que els poders públics aconsegueixen evitar, doncs, que arribi a ser un fet.

Davant de la suspensió, com ja he mencionat, del Tribunal Constitucional pel Decret Llei 17/2019, aquest Parlament va reaccionar amb una nova llei. S'han fet mesures de resposta a molts nivells fruit del consens polític i del treball amb moltes entitats socials que batallen pel dret a l'habitatge. Però, mentre en seu parlamentària arribem a consensos i aprovem lleis per garantir drets, seguim tenint, malauradament, doncs, les traves del Govern espanyol. Però hem de continuar fent feina, el Govern de Catalunya ha de continuar fent feina.

Amb la campanya institucional iniciada per garantir el dret a l'habitatge, per primer cop el Govern de Catalunya està explicant a la ciutadania els drets que li donen les lleis que ha aprovat aquest Parlament en aquesta matèria; amb mobilització de recursos per fer front a la situació que tenim i que ens ve, però també amb la no aplicació dels aspectes vulneradors de drets de la llei mordassa, que s'ha d'acabar, però des d'aquí hem de fer el possible per evitar dificultar l'exercici dels drets de la protesta i de l'organització col·lectiva, i fer notar els nous criteris en aquest punt i els resultats que ja s'estan veient, que també agraiem que ens expliquin.

La presència del Cos de Mossos d'Esquadra en desnonaments per mandat judicial l'hem de trobar en darrera instància, i mai en casos de famílies vulnerabilitzades. Abans que s'iniciï el desplegament policial, cal que hi hagi un treball previ per evitar arribar a aquesta situació. Calen, com hem dit, les polítiques d'habitatge. Calen les polítiques socials per fer front a la crisi habitacional, i donar alternatives. Cal treballar i reconèixer també la xarxa d'entitats i plataformes que treballen per defensar i protegir les famílies, i assegurar que intervenen també en el debat públic i en el diàleg en tots aquests processos, que agraiem també que ens comparteixi, si és així. I cal un cos policial que, només quan sigui necessari, actuï amb mirada social. Cal preveure les facilitats i posar les facilitats perquè sigui factible reubicar les famílies, que han de tenir sempre una alternativa. I aquí s'hi ha de posar tothom, ningú pot eximir-se la seva responsabilitat. No ens podem trobar amb casos de desnonaments com, malauradament, aquesta setmana a Igualada: quart intent, i l'ajuntament, què havia fet fins aquell moment? I resulta que era una família vulnerable, i resulta que és un cas que s'arrossega des de fa vuit mesos. Tothom –tothom– s'hi ha de posar.

I, davant d'això, els poders públics som una baula més, hem d'estar a l'alçada. Cal evitar la situació injusta produïda per les crisis i les desigualtats socials que patim. I avui us interpel·lem, conseller Elena, sobre la feina feta en aquest aspecte, so-

bre el nou protocol que es va anunciar, que creiem que també és important, doncs, que s'expliqui i es debati en seu parlamentària, i la que tingueu planificada de fer per assegurar que la intervenció policial en matèria d'habitatge sigui en clau de garantia de drets, tingui el màxim respecte cap al dret a la protesta, tingui en compte el diàleg i la mediació amb els agents socials.

Però, sobretot, us interpelem amb l'esperança que sigui el darrer cop que haurem d'interpellar per parlar aquesta qüestió amb el conseller d'Interior, perquè voldrà dir que el Govern espanyol –no en tenim gaires esperances– haurà fet la seva feina en els àmbits processal, hipotecari i fiscal, que són de la seva competència exclusiva, i voldrà dir que també s'haurà notat el canvi de signe i d'enfocament de les polítiques d'habitatge del Govern de la Generalitat–, i perquè més que mai necessitem, i especialment en els mesos que venen, un govern al costat de la gent. L'escoltem amb atenció, conseller.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena Garcia, el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputat. Si em permeten un moment... Gràcies. *(Pausa.)* Bé, vull començar agraint la seva intervenció, el seu interès en les qüestions d'habitatge –que no són d'ara, són de sempre–, aquí i al carrer, perquè és allà on s'ha d'estar –aquí i al carrer.

I sí, efectivament, som aquí perquè les coses passin. I que passin coses sempre genera tenir algun risc, risc que un assumeix amb molt de gust, amb sentit de la responsabilitat i del deure, que és el que han d'assumir els responsables polítics per fer polítiques de seguretat –sí–, polítiques de seguretat d'esquerres en aquest país. I no només, per por a la dreta, imitar patèticament i acomplexadament els discursos de la dreta.

Sí, efectivament, la setmana passada vam presentar el nou protocol, un protocol que era necessari, que és un nou protocol que ha estat aprovat, doncs, pels comandaments de la Policia de Catalunya i que el que fa és, per una banda, homogeneïtzar l'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra en el conjunt del territori quan es produeixen desnonaments.

I vull començar per dir quelcom que em sembla que és essencial: Mossos d'Esquadra no desnona –Mossos d'Esquadra no desnona–, Mossos d'Esquadra no treu la gent de casa seva; qui treu la gent de casa seva és una societat injusta, una societat injusta que no és capaç de donar alternatives habitacionals a les persones més vulnerables i que ho necessiten. I aquest és un principi que hem de tenir molt clar, perquè, efectivament, hem de parlar de política d'habitatge, però hem de parlar de política d'habitatge en general, de com donem resposta a les necessitats dels ciutadans i les ciutadanes.

I volia donar algunes dades que em sembla que són rellevants. Del 16 al 22 hi han hagut al nostre país, malauradament, 73.700 desnonaments. D'aquests, ha intervingut Mossos d'Esquadra només en poc més d'un vint per cent, i s'han produït incidents només en 600 d'aquests 73.000. I això significa que no n'haguem de parlar? Oh, i tant que n'hem de parlar! Soc el conseller d'Interior i he de donar resposta a totes aquestes qüestions. Però ho dic perquè tinguem quina és la dimensió del drama i on està focalitzat el drama.

I nosaltres hem intentat, des del Cos de Mossos d'Esquadra, donar aquesta primera resposta amb un protocol que no havia existit mai: en primer lloc, fent aquest protocol per garantir que hi hagi un treball homogeni al conjunt del país, que Mossos actuï arreu de la mateixa manera, amb els mateixos criteris, amb els mateixos principis, perquè fins ara no passava així.

També, alhora, que hi hagi un responsable fixat i determinat en els desnonaments vinculat a la proximitat, vinculat a les ABPs –a les àrees bàsiques policials– i a les ciutats, perquè coneixen bé què és el que passa a les seves ciutats, coneixen bé què és el que passa a cadascun dels seus habitatges i tot aquest historial –ara parlava d'Igualada, però tants altres...– que hi ha al darrere de cada desnonament.

Perquè incorpora una mirada social, de protecció dels més vulnerables, i perquè incorpora un conjunt d'accions que –potser sí– potser sorprèn que l'hagi de fer el Cos de Mossos d'Esquadra, però com és la realitat en la qual ens trobem cada dia, amb el conjunt de desnonaments que es fan al país..., doncs sí, una major coordinació amb tots els agents i amb tots els actors implicats en un desnonament. I, per tant, conèixer abans i prèviament què és el que ens trobarem en aquell desnonament i quines persones hi viuen, i si hi han informes de vulnerabilitat, i si aquests informes de vulnerabilitat han arribat al jutjat, i si han estat valorats pel jutjat aquests informes de vulnerabilitat. I, si hi han menors, parlar amb la DGAIA prèviament: si estan informats o no que existeixen i que es produirà aquesta situació. Perquè és una necessitat i perquè és un treball que s'ha de fer, i és un treball que segurament s'hauria de fer en altres instàncies, però que, en tot cas, si no es fa, es farà des del Cos de Mossos d'Esquadra, perquè ens trobem allà, en aquella realitat, cada dia.

És un protocol també que explica quina és la manera d'operar, i la manera d'operar en el moment que es produeix el desnonament, també posant com a principi informador la mediació i el treball d'interlocució, efectivament, amb aquestes persones que protesten legítimament davant d'una situació que consideren injusta.

I després de la mediació, més mediació, i després de la mediació, més mediació. I utilitzar els recursos d'ordre públic només com a última ràtio –només com a última ràtio–, que és com ha de ser sempre i arreu. I, sobretot, mediació, interlocució i coneixement de quina és la realitat que es produeix i que s'està produint en aquell desnonament.

Alhora, també, la idea i la voluntat de crear una unitat que existeix al cos i dotar-la de més mitjans, la Unitat Central d'Intervenció en conflictes d'habitatge, per tenir un coneixement monitoritzat de tot el que passa en els habitatges on es produeixen desnonaments, per tenir intel·ligència per saber com actuar, per poder-nos anticipar davant, en fi, els desnonaments que es van produint i que es produiran en el nostre país. També té una vocació de donar seguretat jurídica als agents i de donar seguretat jurídica també als ciutadans i a tots els actors que operen en un desnonament.

Però, darrere de tot això, també voldria fer un parell de reflexions. Una és –hi ha fet referència vostè–..., les qüestions de caràcter legislatiu. S'han aprovat lleis en aquest Parlament, amb força consens, sobre la necessitat de que els grans tenidors han de donar alternatives habitacionals als vulnerables, i això ha estat impugnat, i això ha estat recorregut. I aquesta també és una realitat que patim, perquè els qui tenen poder i els poders fàctics tenen moltes maneres –moltes maneres– d'evitar que democràticament en aquest Parlament es decideixin coses que van a favor dels vulnerables i en contra dels seus interessos. I això també s'ha de subratllar i també s'ha de dir, quan es parla de polítiques d'habitatge.

I després hi ha una altra qüestió, evidentment, que són els canvis legislatius i els debats que s'estan produint aquests dies sobre si els desnonaments exprés o no exprés... Mirin, els desnonaments que són de caràcter delinqüencial, els desnonaments que tenen aquesta dimensió, són una minoria amb relació a la majoria de situacions que es produeixen i dels que són víctimes els més vulnerables.

I això vol dir que davant d'aquestes situacions no s'hagi de buscar solucions? Naturalment que sí. Hi ha dos aspectes que, evidentment..., respecte dels quals s'ha de reflexionar. Un és amb relació a la «flagrància» dels delictes: quan es produeix una ocupació que és de caràcter delictiu, delimitar legalment fins a on s'arriba i fins a on no, és a dir, què és exactament aquest concepte. I, per una altra..., aquelles organitzacions, aquelles persones que ocupen habitatges a través de tercers amb una voluntat

de lucre. Això és un delictes, i això hauria de tenir una penalització que en aquests moments no té. I això correspon a un altre àmbit, que no és el Parlament de Catalunya, i segur –segur, segur– que sobre tot això també s’hi ha de reflexionar.

El protocol entra en vigor ja, està publicat, ha entrat ja..., i, per tant, és operatiu a partir d’aquest moment. La voluntat és que, evidentment, vagi rodant i que el cos, en la seva globalitat, vagi assumint el funcionament d’aquesta nova manera de funcionar. Té sobretot aquesta vocació de tenir una mirada social, de ser conscients que quan es va a un desnonament i hi ha una criatura dintre, no només podem exercir allò que se’ns obliga a fer, sinó que també tenim un deure social de donar resposta a la situació dramàtica que s’està vivint. I aquesta funció, hi insisteixo, perquè ho he dit abans, que segurament no correspondria directament al Cos de Mossos d’Esquadra, tenim la convicció, per vocació social, que si l’hem d’assumir, l’assumim. I, per tant, treballar prèviament davant d’aquestes situacions per garantir que, quan arribi el dia, hi hagi una alternativa per a aquestes persones.

I, naturalment, hi ha una dimensió des de la perspectiva de policia judicial: que hem de complir les instruccions de jutges i tribunals amb relació als desnonaments. Però en l’operativa de com es fan les coses, en la manera com es fan les coses, també hi ha l’accent en com, quina mirada té la policia del país.

I la policia del meu país vull que tingui totes les seves competències, que sigui la policia integral, però que tingui en tot moment la sensibilitat i la convicció de que per al que treballa és per garantir els drets i deures de tots els ciutadans, sí, però fonamentalment, i des d’aquesta mirada social, dels més vulnerables. I, per tant, aquest capteniment l’ha de tenir també en aquests moments tan difícils, com són quan es produeix el desnonament d’una persona vulnerable.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

El setzè punt de l’ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la gestió del Departament d’Interior, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Interpellació al Govern sobre la gestió del Departament d’Interior

300-00241/13

Per exposar la interpellació, té la paraula el diputat Ramon Espadaler Parcerisas.

Ramon Espadaler Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Honorable conseller, la veritat és que esperava una rèplica, però no m’he adonat que, és clar, qui l’interpellava era el seu grup parlamentari i... No passa res.

Agafó el fil de les seves darreres paraules, perquè vostè ha posat un accent que l’honora amb relació a la sensibilitat cap als col·lectius més vulnerables. Jo també li vull parlar d’això al llarg d’aquesta interpellació. No fa masses setmanes vam fer una interpellació que vam titular «sobre la gestió del Departament d’Interior» –sobre la seva gestió– «amb relació al Cos de Mossos d’Esquadra», i vàrem posar el focus sobre uns canvis reiterats, exagerats, des de la nostra perspectiva, que han, d’alguna manera, desestabilitzat la direcció del propi Cos de Mossos d’Esquadra, quan està sotmesa a tants canvis i tan periòdics.

Avui eixamplém el focus i hem titulat aquesta interpellació «sobre la gestió del Departament d’Interior», perquè hi ha moltes més coses que ens preocupen, no només els Mossos, que també, sinó també altres qüestions que tenen a veure amb Mossos, tenen a veure amb ajuntaments i tenen a veure amb altres unitats del seu departament, i ens sembla important.

Respecte al primer punt, només subratllar unes paraules que es van dir en seu parlamentària just divendres passat per part del tinent fiscal, el senyor Ariche, en comissió, amb relació als canvis. Deia: «Causa perplexitat el canvi continu dels màxims responsables de la policia.» En aquest sentit, diu: «Cada canvi representa un canvi de projecte, representa un canvi d'interlocutor, representa endarrerir aspectes en la fiscalia.» Per tant, no som els únics, el meu grup parlamentari, els qui som crítics amb aquests canvis, sinó també en boca de la fiscalia, que és un estret col·laborador –la policia i la fiscalia...– per perseguir, evidentment, el delictes.

Per tant, queda dit això, però hi volem afegir algunes reflexions més que ens porten a ser molt crítics amb la seva gestió, particularment amb relació a les institucions. Vostè parlava dels vulnerables, i aquest dematí el president del meu grup parlamentari els ha demanat per un conveni amb l'Ajuntament de Barcelona que m'he pres la molèstia de radiografiar.

Miri, l'Ajuntament de Barcelona des de fa més d'un any –des de fa més d'un any– va demanar al Departament d'Interior, a la Direcció General de Policia, dues coses. Una és poder fer grups conjunts d'atenció a les víctimes de violència de gènere amb els Mossos, i els hi van dir que no, punt, tema tancat; vostès els van dir que no. En aquest tipus de vulnerabilitats no hi pot entrar, la policia municipal, tot i que té més efectius a la ciutat de Barcelona que no pas els Mossos d'Esquadra. Bé.

I la segona cosa: «Escolti, signem un conveni per tal de que la Guàrdia Urbana pugui recollir denúncies en matèria de violència de gènere i de violència domèstica.» Havien demanat algunes coses més, havien demanat tot el ventall de violència masclista, però també els van dir: «No, no, només acotat a la violència de gènere.» I van dir: «Home, potser la domèstica també, perquè si ve una dona agredida en l'àmbit de la violència de gènere i té el seu fill també agredit, què hem de fer? Que el fill hagi d'anar a presentar...?» I després van entrar en el sentit comú i van dir: «Bé, doncs potser sí.»

Però des del mes de març fins avui aquest conveni no s'ha signat. I va sortir a la Junta de Seguretat i van dir: «Ho farem al setembre», i van dir: «Ho farem a l'octubre.» I estem al novembre i aquest conveni, amb una mica de sort, que l'ha de signar el cap de la Guàrdia Urbana i la responsable de Mossos de Barcelona, que l'ha de signar el director general i que l'ha de signar el conseller... Escolti, signi'l d'una vegada, perquè estem parlant d'atenció a les víctimes, a les més vulnerables. Per tant, l'hi volem dir amb aquesta claredat. I no facin més jocs de mans. I si no el volen signar perquè creuen que la Guàrdia Urbana no aporta res en la lluita contra la violència masclista, doncs diguin-ho amb aquesta claredat, però no ens vinguin a fer discursos sobre els més vulnerables i a posar traves quan, de fet, des de l'Ajuntament de Barcelona se'ls ofereix això. I aquest és un exemple de deslleialtat.

Però hi ha un segon exemple de deslleialtat respecte a l'Ajuntament de Barcelona que ens preocupa molt. El Ministeri de l'Interior el mes de març –30 de març– va enviar un comunicat al Departament d'Interior –pulcritud en les relacions institucionals– perquè digués a la Guàrdia Urbana de Barcelona que els hi donava accés a la base de dades de les empremtes digitals per tal que la Guàrdia Urbana de Barcelona, com també ho han donat a la Policia Municipal de Madrid, perquè són les dues més voluminoses, més grans, no hagin de fer el periple d'anar a la Policia Nacional, en el seu cas, o al Cos de Mossos d'Esquadra quan s'atura algú al carrer i s'ha d'identificar. Encara a hores d'ara no ho han comunicat. Han posat el *mail* en un calaix. Encara no ho han comunicat a l'Ajuntament de Barcelona.

I, perdoni, vostès no són els titulars de la base de dades. El titular de la base de dades és el Ministeri de l'Interior. El Ministeri de l'Interior, amb tota la pulcritud del món, no ho diu a la Guàrdia Urbana, els hi diuen a vostès, perquè tenen hostatjat un servidor. Si és un problema de servidor, que ho diguin, però el que no pot ser... Març, abril, maig, juny, juliol, agost, setembre, octubre, i una instrucció... I sap a qui perjudica? Tornem als més vulnerables: a la persona que és aturada al carrer per una

sanció administrativa per la Guàrdia Urbana, que si l'han d'identificar, doncs, l'han de portar a una comissaria, amb la consegüent pèrdua de temps.

Fins i tot aquesta llei que vostès anomenen «mordassa», la llei de protecció de la seguretat ciutadana, diu: «Home, redueixin al màxim el temps de retenció dels ciutadans per identificar-los.» Fins i tot aquesta llei és curiosa amb aquest aspecte, i vostès no en són. I això té un nom: deslleialtat institucional. Amb perjudicis i perjudicats concrets: en el primer cas, les víctimes de la violència de gènere; en el segon cas, els ciutadans que són identificats per la Guàrdia Urbana i que, d'alguna manera..., el seu silenci, l'obstrucció que fan vostès amagant aquest comunicat del Ministeri de l'Interior, que perdoni, no són ningú per amagar-ho, simplement havien de fer la comunicació, instrumentar la manera com s'accedeix a la base de dades..., vostès ho van posar en un calaix.

I aquests temes ens preocupen. I ens preocupa que ens vinguin a fer aquí molts discursos vehements i molt amables, i en el to podem estar-hi absolutament d'acord, amb la protecció dels vulnerables, però després, per darrere, deixen a l'estacada no la Guàrdia Urbana de Barcelona, no l'Ajuntament de Barcelona, no el regidor de Seguretat que ho va haver de denunciar... Sap quan s'han començat a moure aquestes coses? A partir del dia 25 del mes passat, que, en la festa de la Guàrdia Urbana, el regidor, tinent d'alcalde de Seguretat, senyor Albert Batlle, va dir: «Ja n'hi ha prou de bloquejar una comunicació, que ens n'hem assabentat de casualitat, que el Ministeri de l'Interior li ha dit a la conselleria que ens donaven accés a una base de dades que és fonamental per fer la feina.»

Aleshores, conseller, no ens vinguin a predicar, per favor, no ens vinguin a predicar sistema de policia; no ens vinguin a predicar col·laboració institucional; no ens vinguin a predicar que les policies han de treballar colze a colze; no ens vinguin a predicar que tant se val la gorra que porten, que el ciutadà el que vol és el servei. Si a una policia local –en aquest cas, la Guàrdia Urbana de Barcelona, amb 3.500 efectius– els hi neguen eines i protocols i capacitat de treballar..., home, per favor, després no ens facin l'altre discurs.

I, més enllà, doncs, d'aquesta qüestió, encara més temes. I aquests tenen a veure no estrictament amb la qüestió policial, de desmanec –i deixi-m'ho dir amb aquestes paraules–, en l'àmbit del seu departament. Va ser una de les emissores de la Generalitat la que ens va fer conèixer a tots que, ai las!, resulta que el Servei Català de Trànsit –aquest és un altre àmbit– no tramita les sancions de radar als ciutadans de la Unió Europea quan circulen i són retratats en un radar, no fan les multes perquè hi ha un contingut des del gènere. I vostès no han fet res per resoldre aquest contingut, quan la pròpia regulació de les administracions els hi donava opcions de poder resoldre això. La mateixa emissora calculava que de gener a juny han deixat de recaptar 3 milions d'euros. Com si ens sortissin per les orelles, els recursos, en aquest país. I del juny ençà –imagini's, amb l'estiu, tot el que representa– nosaltres calculem que 3 milions més.

Ens podem permetre això? Ens podem permetre que els ciutadans comunitaris, de la Unió Europea, circulin per les nostres carreteres de qualsevol manera? Va costar molt que la Unió Europea fes una directiva per permetre això entre estats. Això es va externalitzar a una empresa, sempre ha funcionat així. Hi ha un contingut, però, escolti, resolguin-ho d'una altra manera, donin-hi sortida. Això són elements de desmanec, i n'hi han molts d'altres. I en el segon torn en voldré esmentar alguns altres exemples.

Estan parlant aquests dies que si les sales de control..., que aquí i allà. Escolti, el Cos de Mossos d'Esquadra s'ha vist obligat a fer una nota que a la sala de control del 112 de la Catalunya Central, a la sala de policia, només hi ha una sola persona –només hi ha una sola persona. Escolti, estem parlant també d'atenció als vulnerables. És la sala que gestiona les trucades del 112 i que activa els serveis policials per atendre un sinistre, per un accident, per atendre un robatori o per atendre qualsevol... Es-

tem parlant de, també, atenció als més vulnerables. I la seva deixadesa en aquest cas –l'obstrucció en el primer cas– el que afecta no és les administracions, no és només els uniformats, que, evidentment, també, portin la gorra que portin; afecta els ciutadans, i els ciutadans més vulnerables.

I mentrestant, doncs, vostès es dediquen a fer coses tan curioses com tot això de la policia del mar, i en tindrà ocasió de parlar en la segona part, que és una cosa, sí, molt simpàtica, però, en qualsevol cas, on calen els policies –i després en parlarem– és a peu de carrer, és a la ciutat, és a molts barris de Barcelona, que li està demanant l'Ajuntament de Barcelona que posi més policies a Ciutat Vella i a tants altres llocs. I mentrestant, doncs, vostès, obstruint; mentrestant, vostès, posant pegues. Això sí, fent un discurs meravellós de suport a les víctimes i als vulnerables. Però les víctimes de la violència de gènere a Barcelona no tenen l'atenció que mereixen tampoc –tampoc– perquè vostès no han volgut donar les eines..., que la Guàrdia Urbana està més que qualificada per poder donar, en definitiva, aquest servei.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

El conseller d'Interior

Molt bé; moltes gràcies, vicepresidenta. Diputat, vehemència tota, clar: quan un està convençut d'allò que defensa, absolutament, tota. I quan parlo de llei mordassa no estic fent més que copiar allò que va dir el Partit dels Socialistes de Catalunya amb relació a aquella llei, el seu grup. Per tant, no és una cosa meva, eh? Vull dir que ja venia de sèrie, el nom l'hi han posat vostès.

Respecte al que diu el fiscal, respecte institucional. Comparteixo la majoria de les coses que va dir, i dubto que en el to en que va dir les coses li semblés massa adequat que un exconseller utilitzés les seves paraules per atacar un altre partit polític. Molt poc institucional, senyor Espadaler, està vostè. *(Veus de fons.)*

Deixi'm també dir-li una cosa: sap quina és una de les moltes diferències entre el mandat d'aquest conseller i el seu? Doncs que hi ha hagut la incorporació de més de 650 mossos d'esquadra a la ciutat de Barcelona durant aquest mandat, i en el seu, menys vint-i-nou. Aquest és el seu llegat.

I, sí, tenim molts problemes de manca de mossos d'esquadra. Oh, i tant! Gràcies a consellers com vostè, que no va contractar ni un mosso d'esquadra. *(Alguns aplaudiments.)* Per tant... Ja sé que a vostè això el cansa, però és que és el que hi ha –és el que hi ha–: és la seva gestió, és el seu llegat, és la seva herència.

I, miri, la seva herència també es trasllada ara, en el present, amb una actitud i amb un capteniment en els quals vostè sempre fa presidir les coses per una mentida i a partir d'aquí desenvolupa una cosa que no és veritat –una cosa que no és veritat–, i a partir d'aquí desenvolupa la crítica. Entre l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya, en matèria de seguretat, no hi ha deslleialtat, i així ho manifesta la màxima responsable i la màxima autoritat d'aquest país, que és l'alcalde de Barcelona, reiteradament, malgrat que vostès estan permanentment intentant-li fer dir el contrari.

I li parlaré de les coses concretes de les que està parlant. Oh, i tant, si n'hi parlaré! Aquest protocol de violències l'han estat treballant la policia local –la Guàrdia Urbana de Barcelona– i la Generalitat de Catalunya –els Mossos d'Esquadra– durant molt de temps. Es va acabar de parlar el mes de juliol, i així ho vam acordar a la Junta de Seguretat de Barcelona. El mes de setembre s'havia de signar, i per raons que no venen al cas, personals meves, no es va poder signar, i posteriorment hem fixat una data per signar-lo. Però sap què ha passat, entremig? Que des de la regidoria de Seguretat, no necessàriament el regidor, han estat intentant que aquest conveni no

el signessin l'alcaldesa i el regidor. (*Remor de veus.*) És així –és així, és així. Potser vostès no ho saben, però és així.

I, amb relació a lo de les empremtes, l'Ajuntament de Barcelona ha fet la primera referència a que volia parlar d'aquesta qüestió el dia 21 d'octubre. És veritat que el ministeri va enviar un comunicat dient que teníem..., que en principi ells donaven el vistiplau per fer-ho, però hi ha bastantes coses entremig de les que parlar: a on es vol col·locar, a on volen fer-ho... Intentem no fer un diàleg, perquè ja som grandets, sobretot vostè i jo, i, per tant, no cal que sobreactuem més del compte.

L'hi explico: això..., s'han d'establir uns protocols, s'ha de saber on ho volen col·locar, si a totes les comissaries o a una que ja en poden disposar, d'aquestes empremtes; si ho volen col·locar a tots els vehicles... Pensi que hi va haver... (*Veus de fons.*) Sí, sí, no faci aquesta cara, perquè justament sembla que aquesta és la proposta –que ho hem sabut avui, pel cap de la policia local.

I això és necessari treballar-ho. Vam tenir una comissió mixta, vam dir que es parlés de quins temes es volien parlar de les relacions Mossos i Guàrdia Urbana de Barcelona. Es va fer la llista de temes per part dels dos, aquest tema no va sortir –aquest tema no va sortir. Per tant, de deslleialtat, cap. Sap quin és el problema? El problema és que darrerament estan convertint la regidoria de Seguretat de Barcelona en una agència electoral del senyor Collboni (*alguns diputats fan unes observacions de dissentiment*) contra el Govern de la Generalitat i contra els seus propis socis. I aquesta és una realitat, i això sí que és irresponsable i absolutament deslleial.

Des de fa massa temps estan en aquesta actitud, des del Partit dels Socialistes i per part seva –des de fa massa temps. I no és una bona manera de fer les coses, utilitzar la Guàrdia Urbana de Barcelona com un instrument per anar contra la Generalitat de Catalunya i contra el Cos de Mossos d'Esquadra, com estan fent exactament vostès des de fa massa temps; com estan permanentment qüestionant el treball del Cos de Mossos d'Esquadra i posant en qüestió els seus comandaments.

Miri, jo crec que hi ha un problema de fons en tot això, i és una doble por que tenen. Una por, per una banda, al discurs de la dreta, que intenten imitar perquè no saben combatre. I una segona, que és la seva incapacitat de liderar les polítiques de seguretat a l'àrea metropolitana, un fracàs en la gestió en aquest terreny en els darrers anys, sent incapaços de gestionar la complexitat que suposa la seguretat i reduint-la només, com fan els nens petits, a buscar culpables fora, davant de la seva incapacitat; bé, amb una diferència: els nens petits ho fan de bona fe i vostès no, saben molt bé el que fan. (*Remor de veus.*)

Polítiques incapaces de gestionar –sí, ho repeteixo– la complexitat de la gestió de la seguretat a l'àrea metropolitana i als municipis metropolitans; absència de polítiques comunitàries; absència d'inversions, de cura de l'espai públic; deixadesa, manca de lideratge, abandonament i resignació. I això és el que vostès estan intentant tancar.

Nosaltres el que no farem és seguir amb aquesta escalada de deslleialtat del Grup Socialistes i, en particular, dels seus responsables en l'àmbit de la seguretat. La nostra obligació és treballar amb lleialtat, i ho farem, i ho seguirem fent, i, quan calgui, també suplint les mancances derivades de la seva mala gestió. Però no anirem assenyalant, com fan vostès, i utilitzant la Guàrdia Urbana de Barcelona i les relacions entre l'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat de Catalunya en l'àmbit de la seguretat, que són òptimes, bones, positives, i que han donat fruits molt positius, com, per exemple, aquest estiu, amb la coordinació que s'hi ha produït.

Crec que estan entrant en una deriva absolutament lamentable. Deixin de conspirar en l'àmbit de la seguretat. Sé que els costarà, però deixin de fer-ho. Deixin de permanentment generar insídies, dubtes, conflictes, baralles, i de situar la qüestió de la seguretat en primera línia. Assumeixin les seves responsabilitats, facin els deures, facin la feina allà on els correspon, allà on tenen les obligacions. I, especialment, deixin de permanentment posar en qüestió la legitimitat del conseller i d'aquest Govern per dirigir el Cos de Mossos d'Esquadra, i deixin també de posar permanentment en dubte el Cos de Mossos d'Esquadra. (*Remor de veus.*)

Han fet, em sembla, amb aquesta campanya lamentable amb relació a les relacions amb l'Ajuntament de Barcelona, un molt mal favor a la seguretat a la ciutat. Però, malgrat vostès, no tinguin cap dubte que seguirem col·laborant, treballant decididament al servei de la majoria dels ciutadans i ciutadanes de Barcelona.

Mirin l'exemple del que ha passat aquest estiu: aquest estiu hi ha hagut una col·laboració molt positiva entre l'ajuntament i el Cos de Mossos d'Esquadra. Ha estat molt difícil, perquè era un estiu complicat i que temíem tots, en fi, que fos especialment complicat, després de la pandèmia. Vam fixar uns acords molt solvents, un pla d'estiu molt potent, que ha generat una reducció del setze per cent dels fets delinqüencials a la ciutat de Barcelona amb relació a l'any 19. Va ser valorat molt positivament per totes les instàncies que treballaven i que col·laboraven en aquesta aventura. Va ser el seu candidat a Barcelona qui, contradient el regidor i el tinent d'alcalde i l'alcalde, va posar en dubte quin era el resultat d'aquest treball i d'aquesta col·laboració.

Em sembla que per aquí van per molt mal camí, però també els hi he de dir que no em genera cap sorpresa.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat Ramon Espadaler Parcerisas.

Ramon Espadaler Parcerisas

Gràcies, senyora presidenta. Escoltant em venia al cap aquella frase de Voltaire que deia que «és perillós tenir raó quan el Govern està equivocat», conseller. Vostè ve aquí, ens acusa de mentiders i no sé què... Escolti, anem a pams i posem totes les coses amb molta transparència.

Ha comunicat o no ha comunicat el Departament d'Interior allò que li va demanar el Ministeri de l'Interior que fes respecte a la Guàrdia Urbana amb un correu electrònic el 30 de març d'aquest any? No ho ha comunicat. Per tant, com vol que la Guàrdia Urbana relacioni aquest tema si no tenia ni idea de que existís? Se'n van assabentar parlant amb el ministeri. Van dir: «Ah, que no us ho han dit, això? Si la policia de Madrid ja està treballant en això!»

Això té un nom: se'n diu «obstrucció de...», i malmet les relacions entre les institucions. Per tant, és molt senzill. I això té conseqüències d'ordre pràctic. No m'ha respost a per què no volen crear equips conjunts. Vostès, que s'omplen tant la boca d'atenció a les víctimes en violència de gènere, senzillament van dir «no», sense cap altra explicació –van dir «no».

No m'ha respost a lo del conveni. No em vingui ara que era per una indisposició que no venia a tomb o no sé què, si no s'ha signat aquest conveni. Si aquest conveni està resolt des del mes de març. Jo sé que és veritat, jo ho he contrastat i tinc tota la cronologia aquí. I primer van dir: «No, el signarà al cap de la Guàrdia Urbana amb la cap de la Regió de Barcelona.» Molt bé. Després van dir: «No, no, no, que el signarà el director general de la Policia amb el tinent d'alcalde de Seguretat.» Després van dir: «No, no, no, el tornarà a signar no sé qui.» I després van dir: «No, no, ara...», a partir de que el senyor Albert Batlle ho diu en la Diada de la Guàrdia Urbana, que diu: «Ja n'hi ha prou, de tot això», diuen: «No, ara hem d'arreglar això, el volem signar entre el conseller i l'alcalde», cosa que, si no vaig errat, faran el divendres de la setmana que ve. Em sembla que va per aquí, la cosa.

Però qui ha retingut això són vostès. I el que no pot fer vostè és pujar aquí i dir que estem utilitzant la seguretat d'una manera..., no sé què... Escolti, li estic parlant de víctimes. O és que, quan parla de víctimes, vostè té raó, i, quan en parlem els altres, estem equivocats? És això, el que ens està dient? I a sobre té la barra de venir aquí i dir: «Escolti, és que vostès fan campanya electoral»? Vol que l'hi expliqui? Si els tinc al despatx, tots els actes que ha fet en nom d'Esquerra Republicana als municipis de l'àrea metropolitana (*aplaudiments*) sense avisar ni tan sols els alcaldes i les alcaldesses! Vol que li parli de Santa Coloma de Gramenet? Vol que li parli de Sant Adrià de Besòs? Vol que li parli de Cornellà? Vol que li parli de determinats barris

de Barcelona on vostè va amb el barret, legítim, d'Esquerra Republicana? Però, en qualsevol cas, com a mínim no ens doni lliçons; a nosaltres, no ens en doni cap.

I nosaltres no fem electoralisme. Nosaltres li diem: «Escolti, atengui les seves responsabilitats i doni resposta a això.» (*Remor de veus.*) I vostè sempre amb el mateix tema, recurrent: «És que vostè no va fer mossos.» És veritat. És veritat, no es feien mossos, no es feien metges, no es feien mestres; el 2012, el 2014, hi havia la situació que hi havia. Vostè ha tingut una sort, i me n'alegro molt i l'he aplaudit. Si l'hi vaig dir en comissió! Quan vostè pacta amb el Govern d'Espanya, passen dues coses: que el Govern d'Espanya compleix i per això vostè pot fer més mossos, i la segona, que se'n beneficia el conjunt de la ciutadania perquè hi ha més mossos al carrer.

I Barcelona segueix necessitant més mossos, conseller. Els demana l'alcalde; els hi va demanar encara ahir, en públic, en la inauguració de la comissaria nova de la Guàrdia Urbana de Ciutat Vella. I vostès, doncs, es dediquen a fer altres coses, i, perdoni, a malbaratar els recursos. «La Generalitat reforçarà la seguretat de Lleida amb setze nous agents»: tres anuncis a la premsa. Si ens venen mil agents més, a raó de cada setze, tres anuncis per a això (*l'orador riu*), ens arruïnarem com a país. (*Aplaudiments.*) Tenim un problema molt greu, conseller.

I piulades d'aquestes: «El Cos de Mossos d'Esquadra ha de ser allà on passen les coses i la ciutadania els necessita», i diu el marc. Sap on els necessita, la ciutadania? A Ciutat Vella. (*Algú diu: «Molt bé!»*) Els necessita a Cornellà, els necessita a la Mina, els necessita al barri del Fondo, els necessita a l'Horta de Lleida, els necessita a Manlleu, els necessita a Valls, els necessita a molts llocs. (*Aplaudiments.*)

Si fins i tot un alcalde de la CUP, del meu poble d'origen, demana més policia, cosa de la que me n'alegro molt, que la CUP demani més policia. Li demanem simplement, home, una mica de racionalitat: menys acusar els altres i més exercici de la responsabilitat. Nosaltres no hem pujat aquí a fer campanya, nosaltres hem vingut a denunciar, i si em pot demostrar que vostès han comunicat a l'ajuntament el que els va dir el Ministeri de l'Interior, posi-ho aquí i servidor dimitirà, perquè se'n van haver d'assabentar –se'n varen haver d'assabentar, a l'ajuntament– per casualitat. Òbviament que no ho van posar en una relació de temes a tractar, perquè no ho sabien, perquè vostès no els hi van dir, perquè vostès no els hi van demanar.

I el perjudici no és per a la Guàrdia Urbana, el perjudici és per als ciutadans, que quan els identifiquen estan més estona retinguts. I el perjudici de no signar el conveni contra la violència de gènere no és per a la Guàrdia Urbana, el perjudici és per a les víctimes de la violència de gènere. I d'aquí quatre dies tots ens omplirem la boca de la lluita contra les violències masclistes, però una bona manera de resoldre-ho és resoldre aquest conveni. I ho podien haver fet ara; fa un mes, fa dos, fa tres, fa quatre..., i fa un any que ho podien haver fet, i no ho han fet. (*Aplaudiments.*)

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Hi ha claca i ganes de contestar, perquè el conseller ja el tenim aquí. Per tant, per a la rèplica del conseller...

El conseller d'Interior

No, home, perquè...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

...li dono la paraula al senyor Joan Ignasi Elena Garcia. (*Remor de veus i rialles.*)

El conseller d'Interior

...perquè havia previst, vicepresidenta, que em cridaria a mi perquè vingués, en un exercici de prospectiva bastant..., bastant fàcil de fer.

Miri, a mi, amb tota sinceritat, em resulta molt sorprenent –no sobreactuem, si us plau–..., em resulta molt sorprenent que algú que ha estat conseller d'Interior, conseller a l'ombra, i que és el responsable del grup principal de l'oposició al Parla-

ment de Catalunya utilitzi l'Ajuntament de Barcelona i la regidoria en la qual tenen la responsabilitat per confrontar amb el conseller d'Interior en seu parlamentària, perquè això és d'una irresponsabilitat extraordinària i impropï de qui vol i defensa que hi hagi lleialtat institucional. (*Aplaudiments.*)

Miri, vostès estan en campanya. I em sembla molt bé i és legítim, estar en campanya; només faltaria. Vostès estan en campanya, ja els hi he dit, perquè no han sigut capaços de donar resposta i de liderar les polítiques de seguretat a l'àrea metropolitana. I tenen una por absurda a combatre la dreta amb un discurs que sigui progressista i diferent. I busquen culpables –i busquen culpables– i assenyalen permanentment, amb una campanya organitzada, el conseller d'Interior.

Doncs benvingut. Gràcies. Me n'alegro. Ho esperava. N'estava convençut. De fet, ja em van avisar, ja m'ho van dir: «Ignatius, ya sabes...» Em va dir un company del Partit Socialista a Madrid: «Ignatius, ya sabes que Roma no paga traidores.» Això ho sabem, i això estava més que escrit, i aquesta campanya és normal. I els esperaré, doncs, com ho estic fent, explicant-me, fent pedagogia, explicant allò que defenso, les polítiques de seguretat que nosaltres defensem.

Ara es veu que he de demanar permís per anar a un acte d'Esquerra Republicana als *amos* dels municipis? (*Aplaudiments.*) Va així, això? Va així? Perquè, si és així, doncs, expliquin... (*Remor de veus.*) No, perquè m'ha criticat que jo vagi als barris a parlar amb veïns i veïnes. Que és que no ha de fer, això, un responsable polític? Que deixo de fer-ho, amb els responsables municipals? Que he deixat de ser-hi, al cap d'un minut i mig, quan un alcalde m'ho ha demanat? Mai. Mai. Mai. A Sant Adrià de Besòs, que està dient vostè, com a mínim hi he anat set vegades, des de que soc conseller, com a mínim set vegades; no n'hi he anat catorze, però set sí. Com a mínim set vegades, he anat a Sant Adrià de Besòs. I els veïns i veïnes ho saben.

Anem al que hi ha. El que hi ha és que vostès han decidit fer una campanya en temes de seguretat perquè venen les municipals. Ho tinc interioritzat. Seguiré fent pedagogia de quines són les nostres posicions polítiques, les posicions polítiques d'una conselleria d'Interior que vol fer les coses diferents, que té una vocació de fer polítiques d'esquerra, que té la vocació de servir els ciutadans i ciutadanes i garantir els seus drets i llibertats, i, especialment, dels més vulnerables. I no m'arronsaré per aquestes campanyes impostades, organitzades, que estan fent contra, en aquest cas, el conseller d'Interior.

Em demana la dimissió dia sí i dia també, a vegades de forma més vehement, a vegades de forma menys vehement. Ho tinc molt assumit des de que, efectivament, em van dir que això algun dia vindria. Però jo crec, si m'ho permet, que aquesta petició sistemàtica de la meua dimissió –en primer lloc, li he de dir que no es produirà, vagi per endavant també la meua posició sobre aquesta qüestió– és també d'agrair, perquè és molt gràfica de quina és la involució del Partit Socialistes amb relació a les qüestions de seguretat. Demanen la meua dimissió i tenen com a alternativa el secretari general d'Unió Democràtica de Catalunya. Cadascú pren les opcions i les decisions i el camí que decideix.

Nosaltres seguirem en el mateix camí: defensa i defensa i defensa del Cos de Mossos d'Esquadra; fer-lo créixer, fer-lo més fort, que tingui més mitjans; col·laboració lleial amb les policies locals i amb els ajuntaments, que és el nostre deure, i, per força –i, per força–, estar sempre –sempre, sempre, sempre– al costat dels Mossos d'Esquadra del nostre país, que fan una magnífica feina.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat aquest punt, suspenem la sessió fins demà al matí a les nou.

La sessió se suspèn a un quart de set de la tarda i sis minuts.